

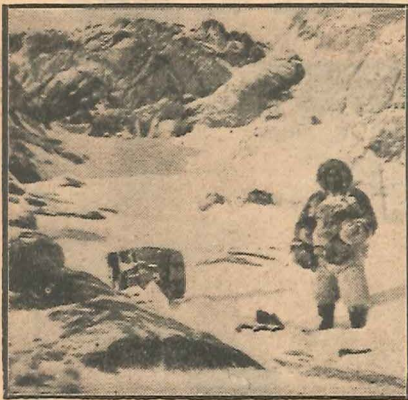
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

For 100 aar siden: dampvognen, automobilens forløper, paa utflugt i Londons omegn.

Paa bakgrund av nutidens hurtige automobiler med brede gummihjul og sæter med fjærer ser denne damp-karosse fra aaret 1827 unegtelig litet komfortabel ut. Men den var ogsaa den første famlende begyndelse til bilene og al begyndelse er som bekjendt vanskelig. Det er pudsigt at se hvorledes „chaufføren“ hadde plads et godt stykke under passagerene, mens størsteparten av disse kneiset høit tilveirs paa aapne bænker over „karosseriet“; luftig maa de ha hat det og generende maa det ha været naar røken fra damp-automobilens tre piper „bar indover“. Men det tok man med overlegen ro. Man glædet sig ved litet og var begeistret over den nye opfindelse. Opfinders navn var Goldsworthy Gurney; hans vogner kunde rumme indtil 20 personer og de gik med en hastighet av 30 kilometer i timen — „forsaavidt pladsen tillot det“ — pleiet opfinderen resignert at tilføie paa grund av alle de nysgjerrige som i regelen sperret veien naar han var ute med sin vogn. Gurney fabrikerte flere eksemplarer av sin damp-automobil og solgte dem for 20,000 kroner stykket.

KURIOSITETER

Ualmindelig langsom postbesørgelse kan det vel kaldes naar et brev er 42 aar undervejs mellem avsender og modtager. Netop saa længe tok det for nogen brevere at bli „postbesørgt“ fra et sted oppe i nærheden av Nordpolen. I aaret 1875 la nemlig Sir Allan Young, lederen av en britisk nordpols-ekspedition, to brever i en pakke ved Kap Isabella, og først 1917 landt E Tooka Shoo, en eskimo som var med paa Mac Millans polfærd, pakken med brevene. Paa billedet ses E Tooka Shoo paa stedet hvor brevene laa.

Den fineste dobbeltrøstning i verden paastaas av kjendere at være den som nylig er bliit erhvervet av kunstmuseet i New York. Der er panser og plate til saavel rytter som hest, og naar man ser disse ting anbragt paa modellfigurer som her paa billedet, faar man en levende forestilling om hvorledes en virkelig ridder har set ut. Rustningen har tilhørt en fransk adelsmand som først var page hos Ludvig den tolvte og siden blev slaat til ridder. Den er laget i aaret 1527, er rigt smykket og er værd en hel formue.

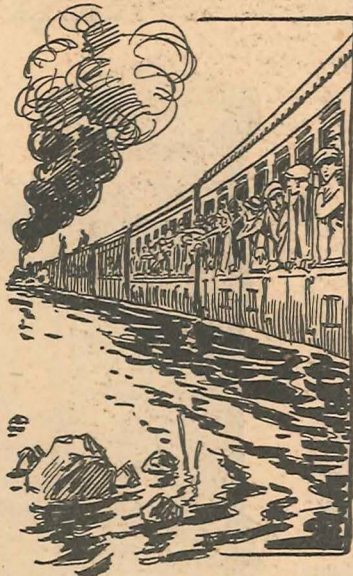

Europas billardkonge, Edvard Horomans, som horer hjemme i Belgien, er nylig reist til Amerika for at kjempe mot Amerikas billard-champion, Willie Hoppe, om verdensmesterskapet i bil-

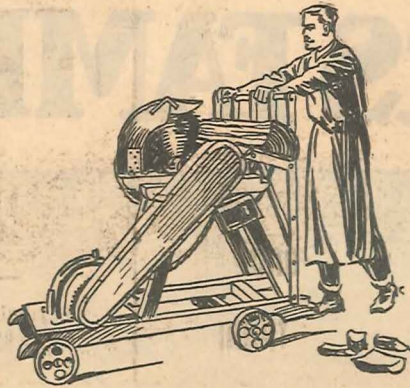
lardspil. Horomans har ført sin egen koe og sit eget billard med sig over Atlanterhavet og træner til kampen i en kjælder fjernt fra forstyrrende larm og nysgjerrige tilskuere. Paa billedet ses han i hærd med at utføre et av sine verdensberømte, vanskelige stot.

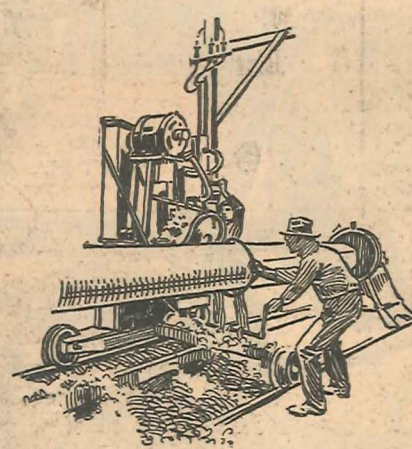
Med periskopsigte paa et gevær kan en skytter ta sigte, mens han selv staar bak et træ eller en anden gjenstand som dækker ham. Den opfindelse som muliggjør dette er gjort av en oberst Kauchich i den australske hær, og prinsippet hvorpaa opfindelsen beror, er ganske det samme som undervandsbaatens periskoper er bygget efter, og som ogsaa kommer til anvendelse ved fotografiapparatens speilsøkere, idet der paa geværet anbringes et firkantet rør med en aapning og to speiler som er stillet i en vinkel paa 45 grader. Et av speilene rettes mot maalet, hvorav et billede reflekteres i det andet speil, i hvilket skytteren ser det. Dette sidste speil er fæstet noiatig lodret over geværpipen, saa der her kan tas fint sigte ved hjælp av en med periskopet forbundet avstandsmaaler. Det eneste av skytteren som er synlig fra maalet naar han tar sigte er selve geværet og hans høire arm, — han selv slaar godt dækket bak den valgte førskansning.

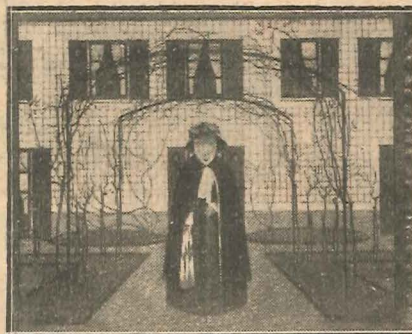
En farlig situation for et jernbanetog. Det hændte for nogen tid siden at jernbanelinjen paa en strækning i Wales var bliit oversvømmet og stod fuldstændig under vand. Lokomotivføreren mente at han allikevel turde vaage forsøket og passere det oversvømmede terren og lot toget kjøre frem. Men han hadde forregnet sig med hensyn til vandets dybde. Vandet gik helt op over togets hjul og trængte ind i fyret og slukket ilden under kjelen saa denne sit tryk, og tilsidst gik toget istaa midt ute i vandet. Først da en hjelpemaskin var bliit tilkaldt lyktes det — under de forskrækkede passagerers levende deltagelse — at faa bragt det sjøgaende jernbanetog paa det tørre.

En let transportabel elektrisk vedsag er vist her paa billedet. Paa en liten vogn med fire lave hjul er nedentil anbragt en elektromotor som ved remtræk staar i forbindelse med sagbladet der er av rundsagtypen. Desuten findes her sagbukken som er bevægelig. Ved hjælp av et haandtak trykker man veden som skal sages ind mot det roterende sagblad, som i løpet av forsvinden kort tid med sine skarpe tænder skjærer sig gjennem træet. Er man færdig med at sage veden et sted, kan man med største lethed kjøre hele den greie, lille sagmaskin et andet sted og la den arbeide der, — det eneste den kræver er at der paa stedet findes forbindelse med et elektricitetsverk, saa man kan faa strøm.

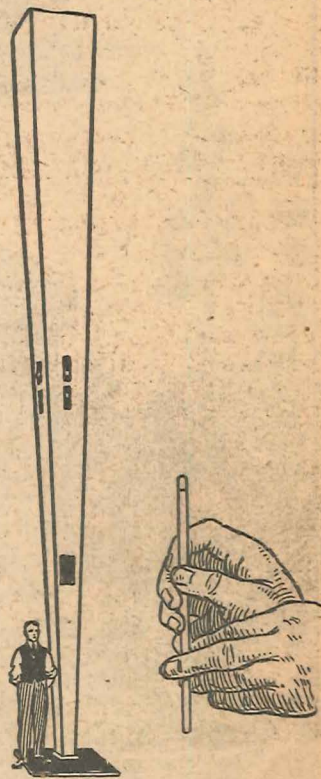
Skibsmaster paa 30—40 meters længe dreies nu paa maskin i løpet av tre timer. Den maskin som er istand til at præstere dette arbeide, er opfundet av en mand i Georgia i Amerika. Tømmeret hvorav masten dreies anbringes mellem to tapper, en ved hver ende. Og omkring disse tapper dreier tømmerstokken sig med en fart av 18 omdreininger i minuttet. De skjærende jern er anbragt paa et hjul, som med en hastighet av indtil 4 meter i minuttet kjører paa jernbaneskinne langs tømmeret, hvilket de roterende kniver dreier fine spaaner, saa tømmerstokken blir ganske cylinderformet og aldeles glat, saa den kan gjøre tjeneste som skibsmast. Skulde det samme arbeide gjøres med haandkraft, vilde 3 mand ha sin tid fuldt optat dermed en hel uke. Nu utføres det hele paa tre timer.

Saaledes forestiller en fransk maler sig vinteren, naar denne aarstid skal symboliseres ved en menneskeskikkelse. Det er en ældre dame, ganske vist varmt paaklædt, men dog ikke saa indhyllet at man kommer til at tænke paa sne og is og barske stormer. Og ganske vist er træerne hun staar ved tørre og nakne, men sneudret og istap-behængt er de dog ikke, og alle omgivelsene ser i det hele tat saa pene og velstelte ut at man tydelig skimter forskjellen mellem en ægte norsk vinter og en vinter, som den pleier at arte sig under sydligere himmelstrøk.

Slik ser den vindmotor ut som en franskmand nylig har konstruert og som han mener vil bli fremtidens type for vindmotorer. Den bestaar av en lodret stillet trommel som er utstyrt med en mængde likeledes lodrette blader som vinden virker paa. Motorer av denne slags kan bygges i alle størrelser, like fra 1/2 til 100 hestekræfter, og de skal la adskillige fordeler fremfor motorer med vandret akse. Saaledes kan vinden altid komme til at virke paa denne motor uten at den behøver at stilles om. Den gaar lydlost og er særlig motstandsdygtig overfor usedvanlig kraftige vindstøt. Og hertil kommer yderligere, at den er istand til at utvikle fem gange saa megen kraft som en motor av samme størrelse efter det gamle system. Motoren driver en elektrisk generator, hvis strøm samles i en akkumulator.

En gigant og en lilleput blandt orgelpiper. I byen Denver i Colorado er der nylig bygget et vældig orgel, i hvilket der ikke alene findes kjæmpepiper paa over 9 1/2 meters høide og med en vekt av over 600 kilogram, men det indeholder ogsaa piper som maa betegnes som rene lilleputter blandt orgelpiper, eftersom de ikke er større i forhold til et menneskes hender end antydte paa billedet. Denne dukke-orgelpipe er ikke tykkere end et halmstraa og veier bare 16 gram. Orgelet, hvortil disse to saa forskjellige piper horer, kan spilles mekanisk ved hjælp av et pianola-apparat som indeholder 15,000 elektriske ledninger paa tilsammen 600 kilometers længe, og den elektriske blæser drives av en motor paa 35 hestekræfter.

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 13.

Torsdag 31. mars 1921.

45 aarg.

Mefistofeles fører Faust ned i Auerbachs vinkjelder i Leipzig, hvor Brander og Frosch, Altmayer og Siebel syngende og drikkende er forsamlet om bordet. Efter maleri av Grützner.

I Auerbachs kjelder.

I et av Leipzigs ældste kvarterer, like overfor det gamle raadhus, viser man endnu frem den verdensberømte snart fire hundre aar gamle Auerbach'ske vinkjelder hvortil Faust-sagnet er knyttet. Gammel og romantisk med smaa, bly-indfattede ruter, med hyldene fulde av kander og krus av stentøi og tin er den en vidunderlig overlevering fra den tid da magikeren dr. Faust efter traditionen vandret Tyskland rundt og

fyldte det naive folks sind med baade nysgjerrighet og gru.

I Goethes „Faust” tar Mefistofeles grubleren og mystikeren Faust med ut fra studerkammeret til livet, til menneskene, til den verden som han, Faust, har glemt for studiene. Deres første vandring er til Auerbachs kjelder hvor de træffer et lystig selskap, syngende, drikkende og spillende. Her er Altmayer og Frosch, Siebel og Brander, sorgløse mennesker som finder livet herlig, „naar bare hodepinen efter rusen ikke er for slem, og verten ikke negter kredit.”

De mottar Mefistofeles og Faust, først med litt mistænksomhet og forundring, saa med aapne armer, og Mefisto gjør en av sine kunster for dem. Han borer huller i bordet, sætter vokspropper i dem, og naar han tar proppene ut springer der herlige vine ut, lokayer og rinskvin og champagne. Men vinen forvandler sig til ild, de altfor sterkt drikkende mænd farer forfærdet sammen, er ikke dette helvedes fyrste selv som driver sine kunster med dem? Da tryller Mefisto nye, vakre billeder frem for dem, men selv forsvinder han med Faust, mens Altmayer og Brander, Siebel og Frosch vaakner op til bevissthet og halvt forbitret, halvt forfærdet skuer efter Faust og hans ledsager som de mener at ha set ride op av kjelderen paa et vinfat.

Dette er i Goethes Faust. Goethe har selv kjendt Auerbachs kjelder og har benyttet sagnet om Fausts og Mefistos besøk i kjelderen i sit u dødelige verk. Efter sagnet skal Faust og Mefisto, da de saa vinkyperne forgjæves forsøke paa at rulle to mægtige vinfat frem, ha sat sig paa hvert sit fat og være fløiet op av kjelderen. Enhver som besøkte den gamle vinkjelder som er bevart næsten uforandret i de fire hundre aar, blev altid ført ned i dens dypeste rum hvor de mægtige vinfat ligger, og hvor der altid kjendes en vidunderlig sylrligst lugt fra den gamle vin, og mellem fatene ser han da ogsaa to kjæmper paa hvis bundstykker er malt billeder som fortæller om Fausts besøk og de undere han gjorde.

Den mægtige fiende.

Av
Guy Thorne.
(Forts.)

Avdøde Sir Charles Wards hus i Chelsea var en gammel familieeiendom og en av de faa gamle bygninger som endda var igjen i denne del av London.

Store kaserner og mange nye gater var nu opstaat i dette kvarter. Men der var endda nogen faa tilbake av disse huser i Henrik VIII's stil med store haver omgitt av høie murer. Bare en meget velhavende mand kunde i vore dager bo i et slikt hus. Flere ganger hadde Sir Charles mottat de mest

fristende bud paa det — der var budt ham over en kvart million for det. Men skjönt han levet et meget tilbaketrunkent liv, var han en overmaade rik mand og han vilde ikke skille sig av med sine fædres hjem. Han hadde bodd i en fløi av huset og hadde til sin opvartning hat bare en tjener som hadde været hos ham i mange aar og ogsaa hadde fulgt ham paa hans opdagelsesreiser, samt en gammel kokkepik. Der kom meget faa mennesker til ham, og

der gik mange historier om den ensomme beboer av huset bak murene som var saa høie at de mindet om fæstningsverker.

„Sir Douglas,” sa Mr. Dawson da de nærmet sig huset, „naturligvis maa jeg senere gi Dem forklaring paa alt. Men jeg vil si Dem nu at Deres far har efterlatt hele sin store rigdom til Dem.”

„Sin store rigdom?” spurte Douglas. „Jeg visste jo at min far var en rik mand, men De synes at hentyde til at —”

„Ja, ser De,” sa advokaten idet automobilen stanset utenfor en høi træport beslaat med jern og med utskaarne forsiringer, „Deres far levet et meget tilbaketrukkent liv, av grunde som jeg ikke har ret til at omtale for Dem, men som sikkert vil bli aabenbart i indholdet av en forsegleet pakke som opbevares paa mit kontor. Men Sir Charles var millionær — endog mangemillionær — og De er hans eneste arving. Se saa — nu er vi her!”

Advokaten sænket stemmen og skalv let idet han trykket paa en elektrisk klokke som var anbragt paa den ene siden av porten.

Næsten øieblikkelig blev en liten luke i porten aapnet og en politimand saa spørrende paa de nyankomne.

„Jeg er Mr. Dawson,” sa advokaten. „De sendte bud til mig til mit hjem men jeg var netop i audiens. Dette er Sir Douglas Ward, avdødes eneste søn og arving.”

Politiinspektøren hilste med et deltagende blik paa den høie, bleke, unge mand som nu steg ut av vognen.

„Jeg maa bli her,” sa han henvendt til Mr. Dawson, „men hvis De og Sir Douglas vil gaa ind i huset saa træffer De der en anden politiinspektør og to konstabler.”

De to mænd gik langsomt opover en grusbelagt gang op til huset der laa som en mørk skummel masse midt i haven.

Døren til hallen blev straks aapnet og Douglas traadte ind i sit fædrenehjem. De kom ind i hallen som var forsynt med høie panelinger.

Der brændte et stort baal i den store, aapne stenkamin. Det elektriske lys som var blit indlagt for nogen aar siden brændte klart i sølvkandelabre som var opstillet rundt om langs panelingene i hallen. I en stol ved foten av trappen som førte op til et stort galleri sat en politikontabel. Inspektøren kom dem imøte og trak dem litt tilside.

„Hvad har De at melde?” spurte Mr. Dawson med dæmpet stemme.

Inspektøren ser spørrende paa Douglas. „De kan godt si alt,” sa den unge mand. „Jeg taaler nok at høre det.”

„Vi vet svært litt endda, Sir Douglas,” sa inspektøren. „Mrs. Saddler, husholdersken, var her i hallen klokken otte i aftnen. Sir Charles var gaat op paa sit soveværelse, og Mrs. Saddler holdt paa at gjøre op varme i kaminen da hun hørte lyden av et skud. Det var en saa usedvanlig lyd at den næsten skræmte livet av hende. Hun styrtet nedover trappen til kjøkkenet og ropte paa tjeneren John Bennett. Da hun kom ut i kjøkkenet blev hun litt roligere

En miniatursamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Vasco da Gama i Kalkutta. — Efter Salgados maleri.

For alle tider vil portugiseren Vasco da Gama staa som en av de dristigste og heldigste sjøfarere. Efterat Bartolomæus Diaz hadde seilt rundt om Afrikas sydspids i 1486, fulgte Vasco da Gama efter, naadde rundt om Kap, seilte op langs Afrikas østkyst og satte derpaa over til Indien, hvor han ankom til Kalkutta i 1498. Han blev venlig mottatt av kongen „Samorimen”, som hersket her, men da araberne som hittil hadde hat monopolet paa handelen med Indien frygtet konkurranse fra portugisernes side, baktalte de ham for „Samorimen”, saa denne lot ham og hans folk kaste i fængsel. Da han endelig slap ut igjen skyndte han sig at tiltræ tilbakerisen. Han hadde mistet to av sine skibe og halvparten av sine folk, men han hadde dog naadd sit maal. Han hadde fundet sjøveien til Indien.

og husket at Sir Charles hadde git tjeneren lov til at bli borte om aftnen. Hun later til at være en fornuftig og modig kvinde. Med stor kraftanstrengelse tvang hun sig til at gaa opover trappen og banke paa døren til Sir Charles' soveværelse. Hun fik intet svar og endelig vaaget hun sig til at aapne døren. Sir Charles Ward laa paa gulvet, skutt gjennom hodet. Døden maatte være indtraadt straks.”

Baade Douglas og Mr. Dawson utstøtte et uvilkaarlig støn og de saa forfærdet paa hverandre.

Inspektøren tidde et øieblik. Han var en erfaren og en venlig mand. Det faldt ham vanskelig at fortsætte sin beretning, men saa gjorde Douglas en haandbevægelse som betydte ham at fortsætte.

„Der er ikke meget mer at fortælle, mine herrer,” fortsatte han. „Der blev sendt bud efter lægen — distriktets politilæge — og han bekræftet at Sir Charles var død. Revolveren maatte ha været holdt like ind til hans hode. Mrs. Saddler sier at der muligens var forløpet et kvarter eller tyve minutter mellem det tidspunkt da hun høre skuddet til hun fandt ham. Vi har opholdt os her i huset i flere timer og undersøkt det grundig, men vi har ikke fundet spor av nogen revolver. Skuddet maa være avfyrt paa nært hold, men selvmord er udelukket. Tjeneren John Bennett hadde jo faat lov til at gaa ut i aftnen, men — og det har vi anset som en betydningsfull kjendsgjærning — en hel del av mandens eieendeler er flyttet fra hans værelse, og alt tyder paa en hastig bortgang. Den eneste slutning vi kan komme til er den at Sir Charles Ward er myrdet av denne Bennett.”

Baade Douglas og Mr. Dawson rystet paa hodet.

„Bennett har været Sir Charles' trofaste og hengivne tjener i næsten firti aar,” sa advokaten.

Douglas nikket.

„Min far stolte absolut paa ham,” sa han. „Jeg har selv kjendt ham hele mit liv

og en bedre og mer varmhjertet mand har aldrig levet.”

Inspektøren bukket uten at si noget, men hans øine hadde et tvilende og vantrot uttryk. Han hadde hat at gjøre med altfor mange mystiske forbrydelser til at ha nogen utpræget tro paa den menneskelige natur.

„Og nu vil De kanskje gaa ovenpaa, Sir?” sa han med deltagende stemme.

Douglas bøiet hodet.

„Før mig derop,” sa han.

De tre mænd gik langsomt opover den teppebelagte trap og dreiet tilhøre ind i det galleri som omgav hallen. De kom til en dør og inspektøren tok en nøkkel op av lommen.

„Vi har naturligvis laast døren,” sa han.

Mr. Dawson vendte sig mot Douglas.

„Vil De helst være alene?”

Douglas nikket. Han kunde ikke tale i øieblikket.

„Der er lys derinde, Sir Douglas,” sa inspektøren hviskende. „Den døde er omhyggelig lagt tilrette av lægen.”

„Ja, gaa alene derind, Sir Douglas,” sa Mr. Dawson

rolig; „jeg gaar med inspektøren ned og taler med ham om enkelthetene.”

„Jeg vil gjerne ha lov til at være alene en times tid,” sa Douglas rolig.

De to andre mænd bukket alvorlig og idet han aapnet den store mahognidør til soveværelset hørte han dem hviske sammen mens de gik bortover det teppebelagte galleri til trappen.

Det var et stort soveværelse med elektriske panelinger. Paa hver side av kaminen stod der bokhylder som gik helt til taket. Vinduslemmene som Douglas husket saa godt og som var forsynt med solide jernslaaer var lukket og stengt. Lys i høie lysestaker brændte hist og her.

Der var en dyp ro og stilhet i værelset da Douglas hadde lukket døren efter sig. Ikke en lyd trængte herind fra verden utenfor.

Paa en smal feltseng midt i værelset laa en ubevægelig skikkelse tildækket med et laken.

Douglas gik bort til sengen. En gang strakte han haanden ut for at trekke lake-net tilbake fra det dækket. Men saa knælte han ned og bad om kraft.

Endelig følte han sig rolig nok til at kunne fjerne lake-net, og han stirret ømt paa skikkelsen det hadde dækket.

Den dræpende kule hadde skaanet ansigtet. Det syntes merkelig at det svake, røde merke, det ubetydelige, lille saar kunde ha utslettet et menneskelig liv.

General Ward var en høi mager mand med hvite moustacher og kindskjeg. Ansigtet var brunet av sydens sol fra den tid han var paa opdagelsesreiser. Ikke engang hans tilbaketrunkne liv i de sidste aarene her i Chelsea hadde gjort hans hud mindre brun.

Nu laa han der i dødens majestætiske ro som en marmorfigur over en gammel grav.

Over hans ansigt laa der et uttryk av fred. Det var vanskelig at tænke sig at hans liv var blit utslukket paa en saa pludselig og voldsom maate.

Og nu steg taarene op i den unge mands øine og trillet nedover kindene paa ham.

Han strakte hændene ut mot den døde skikkelsen.

„Aa, far, far,” mumlet han, „gid jeg hadde været dig en bedre søn! Tilgi mig! Tilgi mig!”

Og han knælte ved sengen og bad inderlig om at hans bøn om tilgivelse maatte bli hørt av den mand som hadde git ham livet og som han nu elsket med en bitter smerte — elsket som han aldrig før hadde elsket ham.

Han visste ikke hvor længe han hadde ligget slik i knælende stilling. Det forekom ham som en evighet, skjønt det i virkeligheten bare var nogen faa minutter, hvilket det lille tikkende ur paa kamingsesimsen viste.

Endelig reiste han sig og trak med ærbødige hender lakenet længer tilbake.

Men idet han gjorde det gav det et voldsomt ryk i ham; han rettet sig op og begyndte at skjelve voldsomt.

Næsten et minut stirret han paa den døde; hans ansigt var stivt fæstet paa den dodes ansigt med et bestyrtet, forvildet utryk. Saa fór han med haanden over øinene og stirret igjen.

Saa forandredes pludselig hans uttryk og holdning. Den dype bevægelse og bitre sorg som hadde staat malt i hans ansigtstræk forsvandt pludselig. Han følte sig saa legemlig svak som han ikke hadde følt sig siden han kom til bevissthet inde i paa-klædningsværelset paa teatret, men den bitre sorg var nu forsvundet.

Han bøiet sig gysende ned over det døde legeme og stirret ivrig ind i ansigtet paa det. Saa fór han tilbake med et utrop som gav gjenlyd i det stille værelse.

Han hørte sin egen stemme gi ekko som en andens stemme, og saa vaklet han over gulvet som om han hadde faat et slag i brystet.

Skikkelsen der paa sengen var ikke hans far, selv om den lignet ham i mangt og meget!

„Det er ikke far!” hvisket han hæst. „Det er ikke far!”

Hele værelset syntes at gaa rundt for ham. Han saa bort til døren, han vilde styrte ut av den, men følte sig ute av stand til at røre sig.

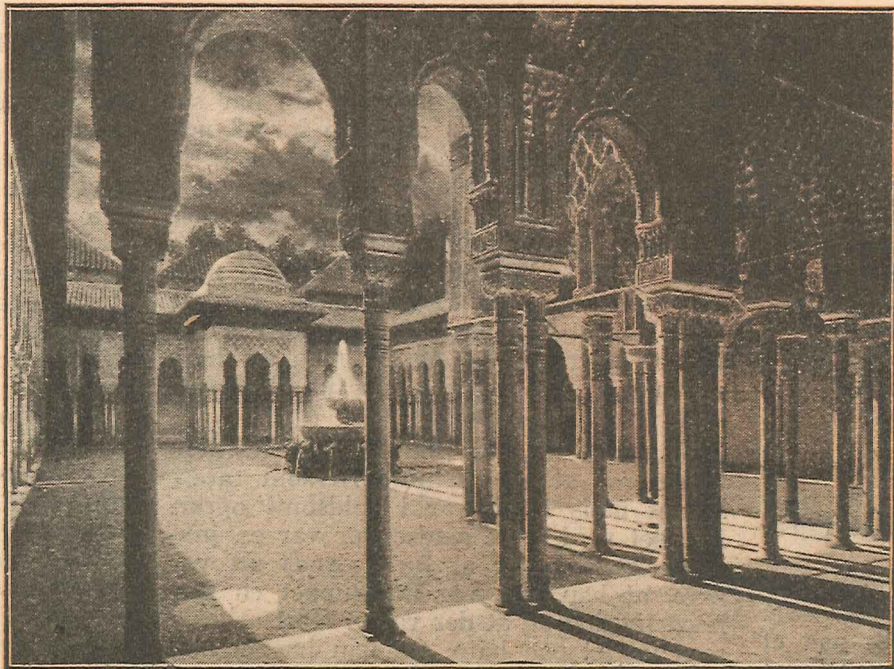
Mens han stod der og hans puls hamret som trommeslag faldt hans blik paa et mahognibord som stod ved hans venstre side.

Midt paa bordet stod to høie lystestaker. — Lysene i dem brændte ganske rolig. Han hadde mekanisk set paa dem idet han kom ind i værelset. Men nu saa han noget ligge paa bordet som han kunde ha sverget paa ikke laa der da han kom ind i værelset. Han hadde naturligvis ikke øieblikkelig kunnet overse alt i værelset. Men han hadde skarpe øine og en hurtig opfatningsevne, og han var sikker paa at det hans øine nu faldt paa ikke hadde ligget der for faa minutter siden.

Det var et brev i en firkantet, hvit konvolut, og utenpaa stod der med Sir Charles Wards faste, velkjendte haandskrift:

„Til min søn Charles Ward. At aapne saasnart han er alene i værelset.”

Douglas grep brevet og rev det op. Han hadde gjenvundet sin legemlige kraft og var nu fullstendig herre over sig selv. Som et lyn slog den tanken ned i ham at Mr. Dawson sandsynligvis hadde lagt bre-

Løvegaarden i Alhambra.

Det er de tolv sorte marmorløver hvorpaa springvandskummen hviler som har git denne verdensberømte mauriske plads sit navn. Selve løvene av hvis mund vandet kommer ut er der kunstnerisk set ikke noget ved — naivt og ubehjelpsomt utført som de er — men araberne hadde heller ikke sin fôrce som billedhuggere, men derimot som arkitekter. Som saadanne er de uforlignelige og løvegaarden i Alhambra er et varig vidnesbyrd om hvor høit de naadde i denne kunstart. Gaardspladsen som er 34 meter lang og 20 meter bred kranes av 128 hvite marmorøiler, hvorover der hvælver sig buer i de skjønneste former og kantet av de forunderligste stenkniplinger, og mellem søilene og paa veggene snor utallige arabesker sine fantastiske linjer, mens res er av straalende forgyldninger og brogede farver minder om foridens endnu rikere glans og herlighet. Løvegaarden er bare en del av det vidstrakte bygningskompleks i Alhambra som utgjorde maurernes navnkundige kongeslot ved Granada.

vet ind til ham — men i næste sekund indsaa han at det var umulig. Han tok det beskrevne papir ut av konvolutten og læste:

„Min søn!

Bli ikke forskrækket eller ængstelig over noget som kan hände et kvarters tid efter at du har lukket døren og set det som ligger paa sengen. Jeg har mottat dit angerfulde brev. Jeg skjænker dig med inderlig glæde min tilgivelse, og jeg bringer dig et glædelig budskap. Liket som ligger paa sengen er ikke mig! Det vil du sikkert ha set — en søn kan man ikke skuffe. For dit og mit livs skyld — gjør ikke en eneste bevægelse. Jeg skal være hos dig om faa minutter; jeg har iagttat dig. Sæt dig ned ved bordet her og vent.”

Douglas sank ned paa en stol ved bordet. Han var yderst utmattet. Aftenens sindsbevægelser var mer end han kunde bære. Han sank hen i en kort, men dyp bevisstløshet, og alle ting gled forbi hans indre øie som scener i en drøm.

Saa vaaknet han.

Han blev vækket ved at en sterk mager arm blev lagt paa hans skulder. Et ansigt bøiet sig ned over ham og et par øine saa kjærlig ind i hans.

Det var Sir Charles Ward selv som stod der med armen om sin søn; men han hadde forandret sig meget fra den tid da hans søn hadde forlatt ham for to aar siden.

Douglas hørte en stemme hviske:

„Jeg har tat av dig støvlene, Douglas, følg mig uten en lyd — det gjælder liv og død.”

Den unge mand reiste sig op. Han skalv fremdeles sterkt, men han la haanden paa farens skulder og vaklet mer end gik bort til kaminen.

„Min gut, min kjære søn,” sa Sir Charles, „ta dig sammen. Det som er hændt er frygtelig. Jeg vet det maa forekomme dig absolut uforstaaelig. Men tro mig — skjønt jeg ikke med min gode vilje vilde ha voldt dig et øiebliks sorg har alt dette været absolut nødvendig. Alt avhænger av utfaldet. Ingen i verden aner at jeg lever, undtagen du, min søn. Mr. Dawson vet det ikke, politiet vet det ikke, — hvis alt gaar bra vil ingen nogensinde faa vite det.”

Douglas hørte ordene som i en drøm, mens hans fars arm laa om ham; han hørte sin fars stemme og taaket og ubevisst følte han situasjonens alvor og vigtighet.

„Jeg hørte du bad Mr. Dawson og politiinspektøren om

at la dig være alene en time,” hvisket Sir Charles. „Der er bare gaat fem minutter endda. Vi kan endda tale sammen i mindst en halv time. Jeg har allerede laast døren til soveværelset. Gjør ikke en eneste lyd, og hvis du skatter mit liv og dit eget liv og andres liv — som du endda aldrig har hørt tale om — saa ta dig sammen og gjør akkurat som jeg sier.”

De var nu kommet bort til væggen med bokhylder paa hver side av kaminen. Lysene brændte lavt og værelset laa i halvmørke.

Sir Charles rakte haanden ut og tok en bok fra hylden paa høire side av værelset.

„Hold den,” hvisket han til sin søn.

Douglas tok den mekanisk. Der hørtes et sagte men tydelig knep og bokhylden svingte tilbake og viste frem formen av en dør.

Sir Charles trykket paa en knap og rummet blev overgydt med lys. Foran dem viste der sig en jerntrap hvis trin var belagt med filt.

„Gaa nedover trinnene,” hørte Douglas faren si. „Jeg vil følge efter dig naar jeg har lukket den hemmelige døren.”

Douglas steg lydløst nedover trappen og hans far fulgte ham.

De gik nedover og nedover indtil luften blev trykkende varm, og tilsidst kom de til et litet rum med stengulv og stenvægger.

„Vi er i de gamle kjelderne,” sa Sir Charles med litt høiere stemme. „Ingen uten jeg kjender deres eksistens. Jeg har indrettet to rum hernede med henblik paa det som nu er skedd. Trappen du netop gik ned og værelset du nu staar i begrep med at gaa ind i har været færdig i tre aar.”

Han aapnet døren foran dem, trykket atter paa en knap, og foran dem viste der sig et langt, lavt værelse, hyggelig møblert som et bibliotek, men uten vinduer.

Et persisk teppe dækket gulvet. Polstrede lænestoler stod hist og her. Der var et bord dækket med papirer og med vinkaraffer og sifoner. I den andre enden av værelset var der ogsaa en dør.

General Ward tok sin søns haand fast i sin.

„Aa, min søn,” sa han, „du og du alene kan gjøre det som skal gjøres. Jeg fik dit brev ieftermiddag. Det kiarte hele situasjonen. Jeg forutsaa at du vilde bli kaldt hit saasnart etterretningen om mit mord var blit utbredt. Ialfald vilde jeg inden en uke ha sat mig hemmetig i forbindelse med dig. Men der hændte ting som har fremskyndet min hensigt. Og nu hviler alt paa dig.”

Douglas saa paa sin far.

Det hvide tætklippete kindskjeg og de store hvide moustacher var forsvundet. Hans brune, markerte ansigt var nu glat-raket. Men øinene var de samme, og stemmen. Det var hans far!

Tankene hvirvlet uklart gjennom hans hode, men en ting var han sikker paa — dette var hans far som hadde tilgit ham, som trængte hans hjelp, og som paa en eller anden uforklarlig mirakuløs maate var steget op av graven.

„Far,” sa han, „jeg vil gjøre alt hvad du vil. Jeg forstaar ikke hvad alt dette betyr. Men jeg vil gjøre alt hvad du byr mig at gjøre — hvor store farer som end truer os!”

„Sæt dig ned, gutten min,” svarte Sir Charles. „Tiden er kort. Om en halv time maa du være inde i dødsværelset igjen. Og jeg har meget at si.”

Han trak Douglas bort til kaminen hvor der ogsaa var installert en elektrisk ovn. I det samme faldt Douglas' blik paa et stort fotografi som i en tung sølvramme stod paa kamingesimsen. Han trak pusten i korte hastige drag, og hans hender aapnet og lukket sig konvulsivisk. Hastig vendte han sig om mot sin far.

Det var billedet av en ung pike, en ung, vakker pike med et sørgmodig ansigt og forskræmte øine. Det var træk for træk, linje for linje billedet av den unge piken som samme aften hadde sittet i teatrets prosceniumsloge.

„Hvad er det, Douglas?” spurte hans far.

Douglas pekte paa fotografiet.

„Den unge piken,” utbrøt han, „har jeg set iaften — jeg har set hende iaften!”

Et øieblik stirret Sir Charles forbauset og vantro paa sin søn.

„Hvorledes kan du ha møtt prinsesse Beatrice?” stammet han med skjælvende læber. „Hvad vet du? Hvad vet du?”

III.

Douglas' hverv.

Douglas Ward stod ansigt til ansigt med sin far i det hemmelige værelse. Hans haand var mekanisk strakt ut mot billedet av den vakre unge piken paa kamingesimsen.

„Du spør mig hvad jeg vet, far,” sa han. „Jeg vet ikke andet end at jeg iaften har set denne unge piken i en loge i Parthenon-teatret like før jeg fik den frygtelige meddelelsen om mordet paa dig — og jeg syntes hun var den yndigste og søtteste unge pike jeg nogensinde hadde set.”

„Hvem var hun sammen med?” spurte Sir Charles ængstelig, og hans søn saa at han blev blek under den brune huden.

„Jeg vet ikke, far,” svarte Douglas; „men jeg kan naturligvis beskrive dem. Det er en merkelig hendelse at jeg skulde finde den unge pikens portræt her — og det paa den merkeligste og mest opprivende aften i mit liv. Men jeg skal fortælle dig alt. Det kunde likesaa godt være hændt at jeg var blit myrdet istedenfor dig.”

Og med fåa ord — for tiden var knapp og han forstod at faren svævet i stor fare — fortalte han hele historien om den vakre kvinden i logen, om hvorledes hun var kommet den fjerde aften sammen med en stor korpulent mand med et hvitt ansigt, og den unge piken, og endelig om det sindrige og ondskapsfulde forsøk paa at dræpe ham.

Da han var færdig førte faren ham bort til en stol og de to mænd satte sig ned.

General Ward skjøv en kasse cigarer bort til sønnen og tændte en selv.

„Douglas,” sa han, „i de to sidste aarene har jeg svævet i stadig dødsfare; i to aar har to av de menneskene du har set i teatret gjort næsten et desin forsøk paa at berøve mig livet, likesaa kloke og listig uttænkt som det attentat som nær hadde berøvet dig livet iaften. Du vil kanskje anse mig for kold og følelsesløs fordi jeg ikke viser større forbauselse og forfærdelse men nu er der ingen tid til følsomhet. Du har lovet mig at ville paata dig det store hverv jeg vil overdra dig, og du maa nu høre saa meget som jeg kan faa tid til at fortælle dig.”

„Fortsæt, far,” sa Douglas som bestræbte sig for at vise samme ro som faren, skjønt hans indre var i voldsomt oprør. Blandet med dette sindsoprør var en jublende glæde over at faren trods alt var ilive, at han selv var undsluppet en forfærdelig død og at der var et stort arbeide som ventet paa ham. Og han haabet han vilde vise sig skikket til at ta kampen op mot alt det som skjæbnet og de mørke mysterier som omgav ham stillet ham i utsigt.

„Først og fremst,” sa Sir Charles, „maa jeg fortælle dig om det formentlige mord paa mig selv.”

Han holdt inde et øieblik, og saa la han cigaren fra sig.

„Det var netop ankomsten av den mand du har beskrevet og den vakre rødhaarede kvinden — to djævlere i menneskeskikkelse hvis der nogensinde har eksistert slike — som fremskyndet mit foretagende. Jeg hadde bestemt at sende bud efter dig; jeg hadde stadig iagttatt dig og følte mig overbevist om at du var værdig til den store tillid jeg skjænker dig. Av dem som er trofaste mot mig og andre interesser — langt større end du drømmer om — fik jeg meddelelse om at dr. Ogilvey og hans hustru var kommet til London, og det tvang mig til at bringe min plan i utførelse hurtigere end jeg hadde tænkt. Den døde mand som ligger deroppe paa sengen er John Bennett, min hengivne, trofaste tjener i over firti aar — medvidner i alle mine foretagender, den mand som visste hvad min pligt i livet har været.”

Douglas sprang op fra stolen.

„John Bennett!” utbrøt han. „Saa — saa — —” Han var ikke istand til at fortsette og han saa paa sin far med rædsels-slagne øine.

„Hør paa mig,” fortsatte faren. „John Bennett led av en dødelig og uhelbredelig sygdom. Han led forfærdelige smerter. Døden var ham viss om en maaned eller litt mer. Du har ofte som gut lagt merke til Johns likhet med mig og det samme gjorde din mor. Han var av samme høide og legemsbygning. Hans ansigt var brunet av solen, akkurat som mit, næsen hadde samme facon og hans øine samme farve som mine. Hans lange og fortrolige omgang med mig har lært ham mange av mine manerer, og som du vet mindet hans stemme ogsaa om min, og hans sprog var langt hævet over hans stands. Douglas, fordøm mig ikke, men John begik selvmord med mit vidende og samtykke. Han vilde allikevel være død om faa uker. Han vilde gjerne skaane sig selv for usigelige lidelser, men mest av alt ønsket han at tjene mig og dem jeg tjener. Han nærer likesaa stor interesse for dem som jeg endnu ikke har omtalt for dig, som jeg, og han var likesaa trofast mot dem som jeg. — Som du husker var Bennett glat-raket. Hans mund lignet ikke min og vilde ha røbet vor plan. Derfor anla han

moustacher og kindskjeg akkurat som mit, og nu var likheten med mig fuldstændig og bare de som hadde set os sammen i aarevis kunde opdage forskjellen imellem os. Som du ser har jeg tat av mig mit skjeg.”

„Men jeg forstaar ikke, far,” sa Douglas med svak stemme. „Endda forstaar jeg ikke —”

„Det blev absolut nødvendig,” fortsatte Sir Charles, „at jeg, hvis jeg skulde leve et aar eller to længer, kom utenfor rækkevidden av den mest samvittighetsløse fiende, den klokeste og ubarmhertigste forbryder som lever paa jorden.”

Han gjorde en haandbevægelse.

„Nei, nei,” sa han som svar paa et uttryk i sønnens ansigt, „det var ikke for min skyld. Du burde vite, Douglas, at jeg er en mand uten frygt. Jeg ønsker ikke at tale om mig selv, men mine motiver er de bedste. Hvad John Bennett og jeg har gjort, har vi gjort av interesse for en sak som er saa viktig og betydelig og saa utstrakt i sine dimensioner, at jeg bare kan antyde den for dig. Minst en million menneskers velfærd avhenger av denne sak. Jeg vilde ha været en forræder mot mine forsætter og idealer hvis jeg ikke hadde grepet den eneste mulige utvei av denne situation. John Bennett trængte atter og atter ind paa mig for at faa mig til at gjøre det. I begyndelsen motsatte jeg mig det, men tilsidst gik det op for mig at det var den eneste utvei. Jeg nævnte navnet Ogilvey for dig. Jeg maa ogsaa nævne et andet navn — navnet paa den unge piken som du allerede har set og hvis billede staar her.”

Han pekte paa fotografiet paa kamingesimsen.

„Jeg syntes,” sa Douglas, „at du nævnte ordet prinsesse —”

„Glem det hvis jeg har sagt det,” svarte generalen. „Du har nu avlagt et hellig løfte og du arbeider under taushetens segl. Med tiden faar du vite alt.”

Hans stemme sank og blev hviskende, han bøide sig frem og som for at gi sine ord mer ettertryk hævet han pekefingeren.

„Douglas,” sa han, „den dag da du bringer denne unge piken til et sted som jeg nærmere skal betegne, vil du faa vite alt. Hun svæver i den største fare. Enten skal hun tvinges til at gifte sig med en foragtelig, utsvævende ung mand — en egte søn av den mand som iaften prøvet at myrde dig, eller hun skal dø. I hvert av disse tilfælder vil følgene komme til at gaa utover mange andre end den stakkars unge piken selv. Jeg kan ikke forklare dig det nærmere — du maa følge mine ord som jeg sier dem —”

„Og frelse hende?” sa Douglas hastig idet der kom en tindrende glans i hans øine og han presset læbene energisk sammen. „Far, jeg vet ikke hvorfor — du vil vel anse mig for en dumrian — men jeg vilde gaa gjennom ild og vand for at frelse denne unge pike fra alt ondt.”

Sir Charles sprang op fra stolen og grep sønnens arm i sterk bevægelse. Han saa i dette øieblik mange aar yngre ut og de to mænd lignet hverandre paafaldende.

„Gutten min,” sa han, „da har dette attentat paa dit liv hat lykkelige følger. Naar du bare handler i denne aand blir alt godt.”

Han tidde et øieblik og saa undersøkende ind i Douglas' øine. Det han saa der syntes at berolige ham.

„Min søn,” sa han med lav stemme og øiensynlig dypt bevæget, „det er mit haab — det har i mange aar været mit haab

I vinterdragt. — Efter fotografi.

I sommerpragt. — Efter maleri.

uten at du har visst det, at du skulde bli gift med denne unge piken."

Douglas svarte ikke, men for første gang den aften bredte der sig en klar rødme over hans ansigt og han stod fremdeles med haanden om sin fars arm.

Sir Charles saa paa klokken.

„Tyve minutter av vor kostbare tid er gaat," sa han.

„Javel, far," sa han, „men du maa si mig noget mer."

Sir Charles gik bort til et skrivebord som stod i et hjørne av værelset og tok en bunke pengesedler ut av det.

„Her er ti tusen pund," sa han rolig.

„Ti tusen pund! For en enorm sum!" utbrøt Douglas. „Hvad skal den brukes til?"

„Du kan komme til at bruke tyve ganger saa meget," sa Sir Charles. „Du kjender endnu ikke pengenes magt, eller hvormange man kan bruke av dem. Gamle Dawson kjender ingenting til mine planer. Han tror, hvad forhaabentlig ogsaa alle andre vil tro, at jeg er blitt myrdet og at du er min arving. Umaadelige pengesummer vil straks staa til din raadighet. Du antar titlen og optrær i alle ting som om jeg virkelig var død."

„Men, far, hvad vil du gjøre?"

„Mine planer er omhyggelig utklækket. Jeg har venner som arbeider sammen med mig. Jeg svæver naturligvis nu i nogen fare paa grund av min likhet med John Bennett; den vil jo føre til at jeg blir arrestert hvis jeg blir set. Og saa vil det bli opdaget hvem jeg i virkeligheten er og følgene vil da være uberegnelige. Men hør nu efter hvad jeg har at si."

Langsomt og alvorlig fortsatte Sir Charles:

„Beatrice Anstruther maa øieblikkelig

reddes. Hun maa bort fra dr. Ogilveys og hans kones magt, men paa en slik maate at hendes opholdssted ikke kan efterspores, og heller ikke de personer som har hjulpet hende bort. Du maa handle hurtig. Du maa begynde uten at nøle et øieblik for nu vil Ogilveys utføre sin hevn. Efterretningen om mit mord vil allerede ha naadd dem — eller ogsaa naar den dem om faa timer. Attentatet paa dig — som naturligvis, hvad du vel allerede har forstaat staa i forbindelse med samme sak — vil foreløbig saavidt Ogilvey angaar sætte dig utenfor spillet. Disse mennesker bor sammen med Miss Anstruther paa Carlton hotel. De agter at forlate London imorgen i automobil."

„Bor de paa Carlton?" spurte Douglas. „De tør da ikke vaage at komme tilbake dit efter begivenheten i teatret."

Sir Charles smilte svakt.

„Du kjender ikke James Ogilvey," sa han, „og du maa ikke tro han løper nogen risiko i en sak som denne. Der er absolut ikke noget bevis imot ham. Naturligvis har en forbundsfælle av ham fjernet teaterkikkerten straks efter at eksplosjonen hadde fundet sted. Din beretning vil bli anset for at være et hjernefoster, og du sier selv at ingen andre end du har set glasset som indeholdt eksplosionsstoffet. Han lever for tiden i et gammelt øde hus i den mindst kjendte del av Norfolk. Her er adressen."

Han rakte Douglas et stykke papir.

„Der er ogsaa Miss Anstruther. Jeg kan ikke forelægge dig nogen plan; jeg overlater det ganske til dig, og fremfor alt maa du ikke bli gjenkjendt. Hvis du har en ven som du kan stole helt paa, men slike venner er sjeldne i livet — saa be

ham om hjelp og husk at hvis dette verk lykkes saa vil enhver som har hat andel i det bli rik for resten av sit liv."

Douglas nikket.

„Og dersom jeg kan faa Miss Anstruther bort fra de farer som omgir hende — hvad skal jeg saa gjøre med hende?"

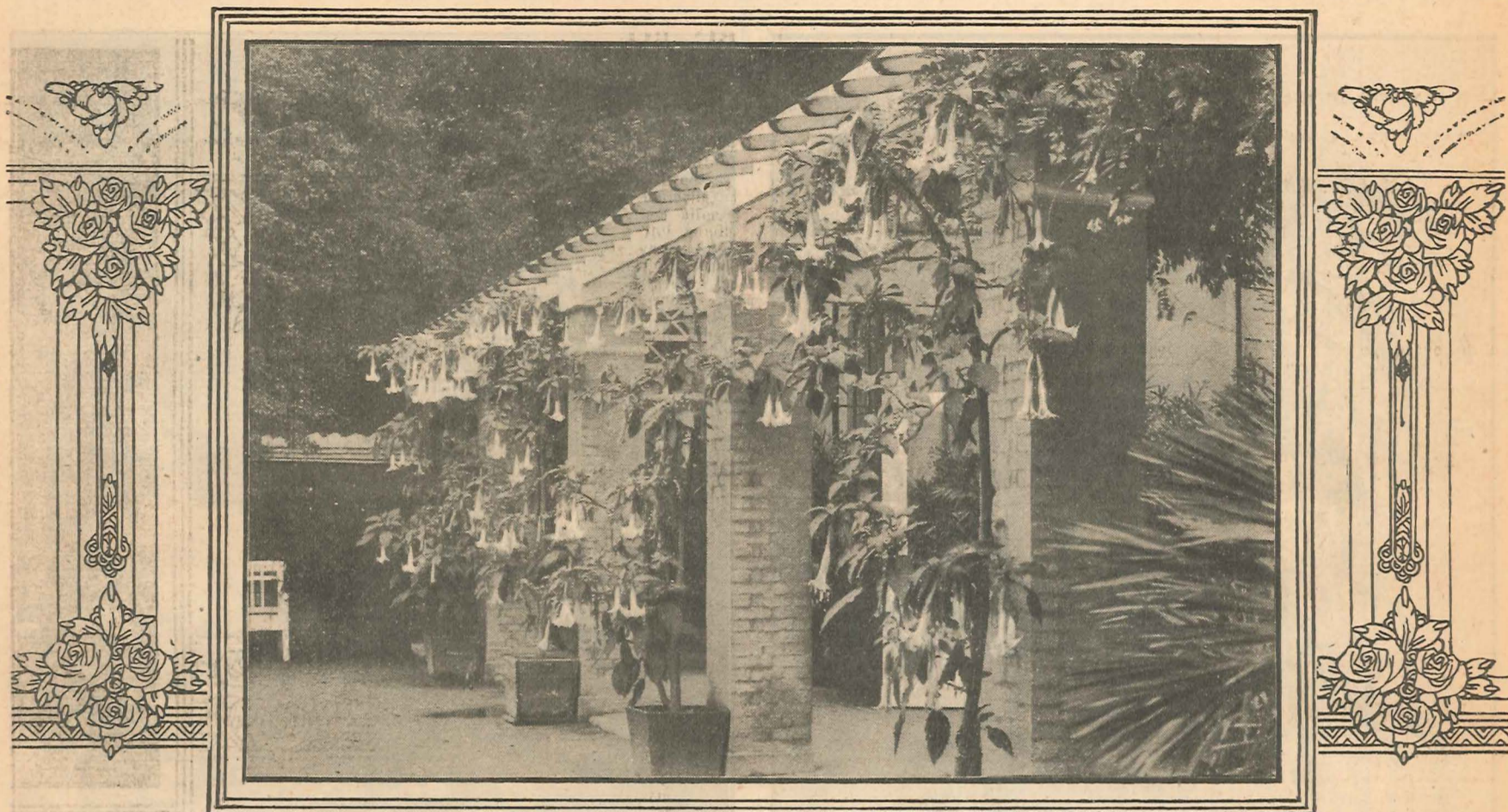
„Du skal bringe hende like til Imperial hotel i Northumberland Avenue," svarte Sir Charles. „Indskriv hende under et eller andet navn og som din søster. Du vil ikke ha været i hotellet i tre minutter før jeg vet det, og inden fem minutter vil du se mig. Jeg kan ikke nu forklare dig hvorledes jeg arrangerer alt dette. Men husk at du ikke maa bli forbauset over noget av det du ser. Herbert Ogilvey, dr. Ogilveys søn, har ingen del i den fare du og jeg løper. Han er en lastefuld, degenerert ung mand, men han er dum, og det er i høi grad usandsynlig at hans far tar ham med paa raad, skjønt han naturligvis ikke har noget imot at bli gift med en saa vakker ung pike som Miss Anstruther. Men jeg kan ikke i ord uttrykke hvor forsiktig du maa være i denne krig mot doktoren og hans hustru. De er begge meget kloke. De spiller begge for saa stor en indsats at de risikerer alt og ikke viker tilbake for noget. Det er att. — Begynd nu din viktige og ophøiede mission, og Gud velsigne dig."

Idet Sir Charles uttalte de sidste ord hørtes der en banking paa døren.

Douglas for op.

„Døren er laast, saa de kan ikke komme ind," hvisket han.

(Fortsattes.)

Muret pergola eller søilegang med overliggende tverstænger, blaaregn og blomstrende datura (pigeple) med de mæglige, eiendommelige blomster.

Under blomstenes bueganger.

I de senere aar er der i større utstrækning end tidligere saavel i ældre som nyere haver dannet løvganger, og hvor disse er opført paa passende sted og i rette dimensioner er de altid blit til en virkelig prydelighed for haven. Av løvganger har man to vidt forskjellige slags. Den ene art er den man udelukkende danner av planter. Man kjender dem saa godt, naar man bare faar dem præsenteret under de hjemlig og poetisk klingende navn: „Hasselgangen“, „Lindegangen“ eller „Lindetunnelen“ osv. Og hvor mange har ikke beundret buer og former som de endnu fra rokokotiden bevarte „lindeløvganger“ er besiddelse av! Særlig disse sidste løvganger er et utslag av den fine havekunst som i Frankrike fik sit bedste uttryk. De taler historiens språk og de fortæller om svundne tider og skikker, om svunden kunst og om talrige generationer av gartneres møisommelige arbeide med at holde naturen i ave, og for fantasien ser man under deres løv herrer og damer fra de høie slotssaler promenerer i sine omfangsrige og maleriske dragter, mens enkelte underdannede havefolk neier sig i støvet for de høie herskaper. „Hasselgangen“ fra de gamle prestegaards-

haver eller havene ved embedsgaardene maa man nærmest tilskrive et noget senere tidsrum, de hører mer „romantikens tidsalder“ til.

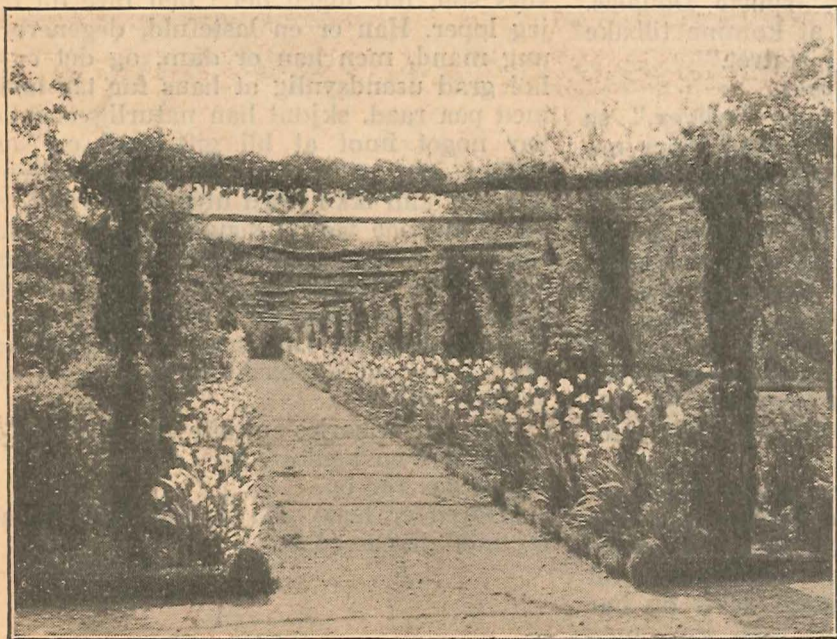
Disse nævnte løvganger er det imidlertid ikke man saa meget gjenskaper i vore dages haver. Det er en anden form man ser almindeligst, og det er den som er dannet av planter og et eller andet dødt materiale i forening. Undertiden gaar de under det fremmedklingende navn „Pergola“, og de er da ogsaa kommet til os fra utlandet, nemlig fra Italien. I Sydens varmere land og i særlig grad da Italien har søiler, søileganger, søilegaarder og lign. fra gammel tid spillet en meget væsentlig rolle i forbindelse med bygninger og beboelsesrum. Og Sydens frodige plantevekst har sikkert snart lært menneskene der at de gjorde en dyd av nødvendighet ved at tillate at de klatrende og slyngende vekster klatret opover søiler. Søilematerialenes blændende og skjære farver blev paa denne maate avdæmpet, og plantenes skyggende løvverk avgav, naar de ledes mellem søilene, behagelige og kjølige opholdssteder for beboerne, likesom de ved sin blomsterrigdom og frugters mangfoldighet bidrog til at livet blev lettere og lysere.

Allerede i det gamle Grækenland brukte man at danne løvganger, og senere hen, i renessancen, blev de meget almindelige. Man brukte her at

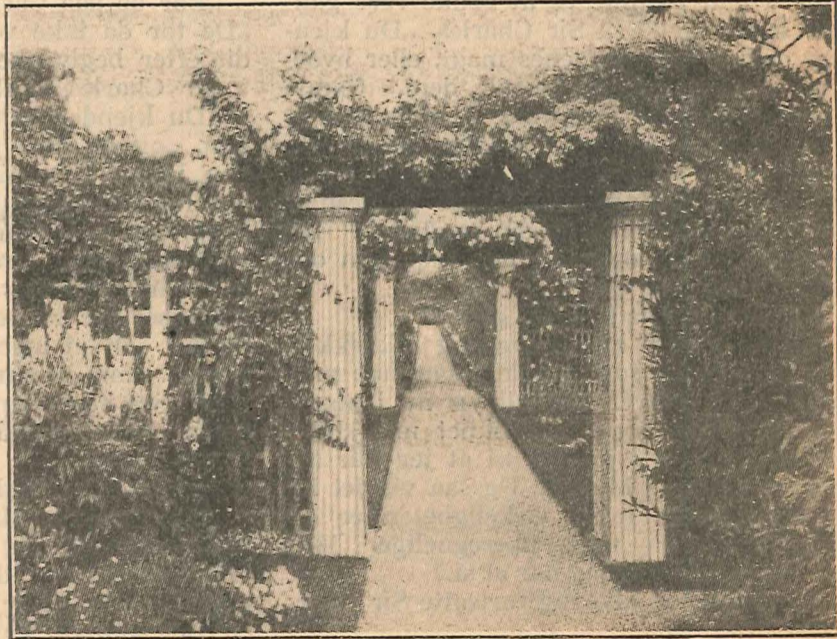
mure dem op. Sedvanlig brukte man marmor til dette. Til beplantning bruktes forskjellige planter, og ofte var det den ædle vin man anvendte. Og disse kjølige løvhaller har da været vidne til og ofte rammen om renessancetidens eventyrlig overdaadige gilder, hvor mænd og kvinder kappedes om at gjøre hverandre livet behagelig, og skapte disse straalende fester, hvorav digtere og skribenter og andre kunstnere har forsøkt at gi os et billede.

Merkelig nok fandt disse løvganger først sent vei til os, og det er egentlig først i vore dager at løvgangene rigtig har vundet indpas ogsaa i mindre haver. Sjeldnest ser man de murede løvganger. Disse kan arkitektonisk set heller ikke anvendes paa saa mange steder som træløvgangene. De har dette sterke arkitektoniske præg, som gjør at de for at komme til sin ret bør opføres i tilslutning til en bygning eller anden bygningsdel eventuelt en terrasseornation. De avgir i sig selv absolut det mest fornemme og stilfulde eksempel paa en løvgang, men ogsaa de andre former for løvganger kan dog faa dette præg over sig.

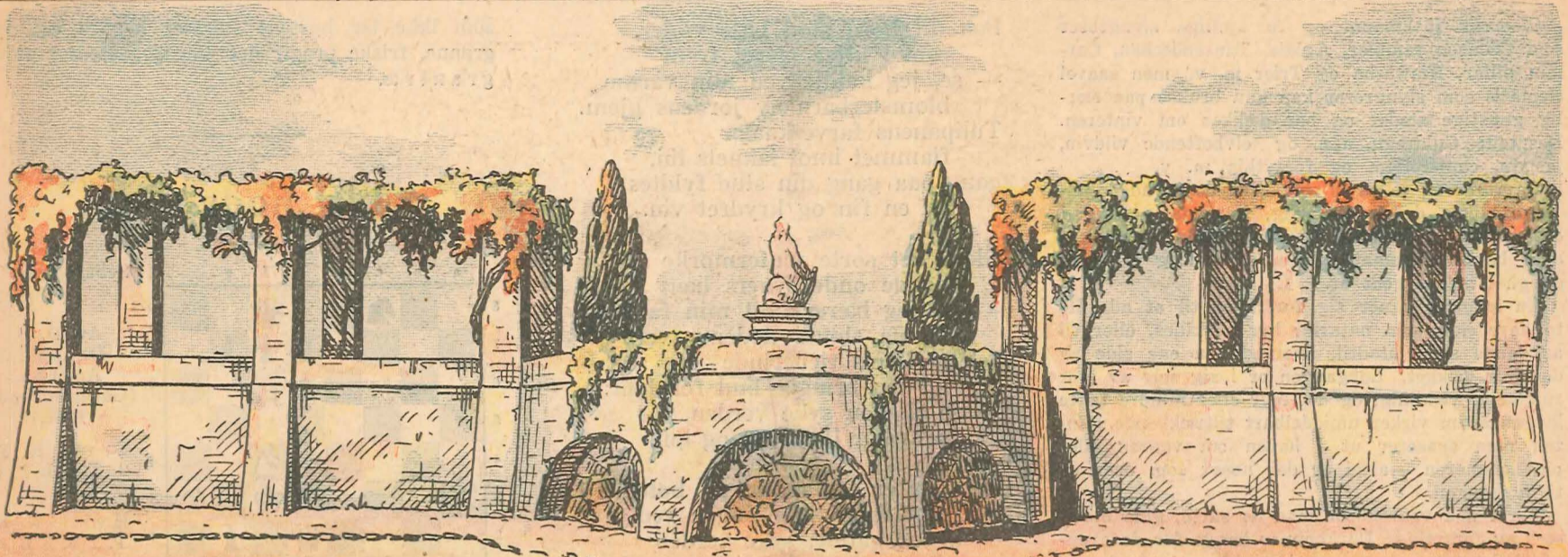
Skal man opføre en saadan løvgang bør man benytte materialer som ikke skal skaffes langveis fra. Man kan f. eks. benytte haardbrændt mursten eller beton, som helst grovpudses og farves

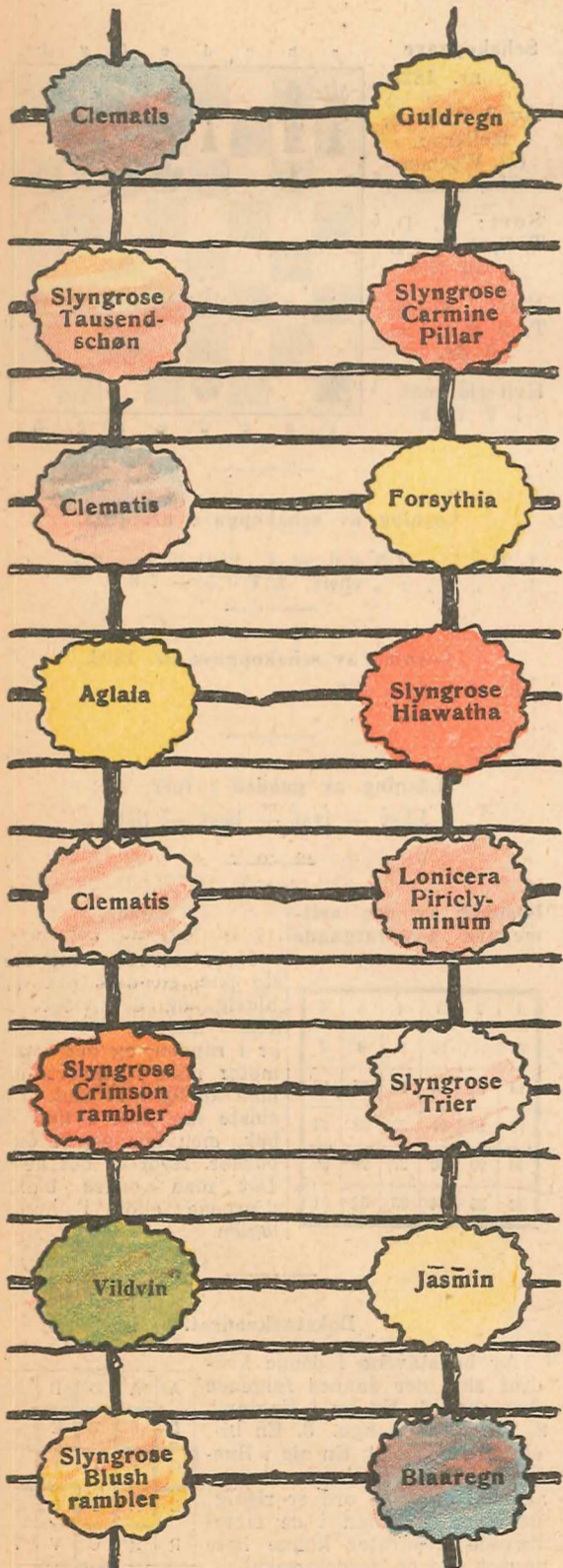
Løvgang av ek.

Løvgang med murede pillarer.

Allerede i det gamle Grækenland bygget man løvganger, og senere, i renæssancetiden, blev de meget almindelige. De bestod af murede pillarer med overliggende tverstænger, hvorfra ædel vin og de skønneste blomster hang ned i yppige klaser, under hvilke navnlig renæssancetidens mænd og kvinder ved de eventyrlig overdaadige fester, som var et særkende for denne tid, kappedes om at gjøre hverandre livet behagelig.

En åpen sol-løvgang i skematisk rids og set ovenfra. De forskjellige planter som danner løvgangen er angit i de brogede, takkede figurer, hvis forskjellige farver markerer blomstenes farver.

etter ønske. Og til beklædning av en hvit løvgang egner sig udmerket planter som blaaregn, vildvin og aristolockia, mens der til beklædning av en rødlig løvgang kan anvendes mange andre sorter.

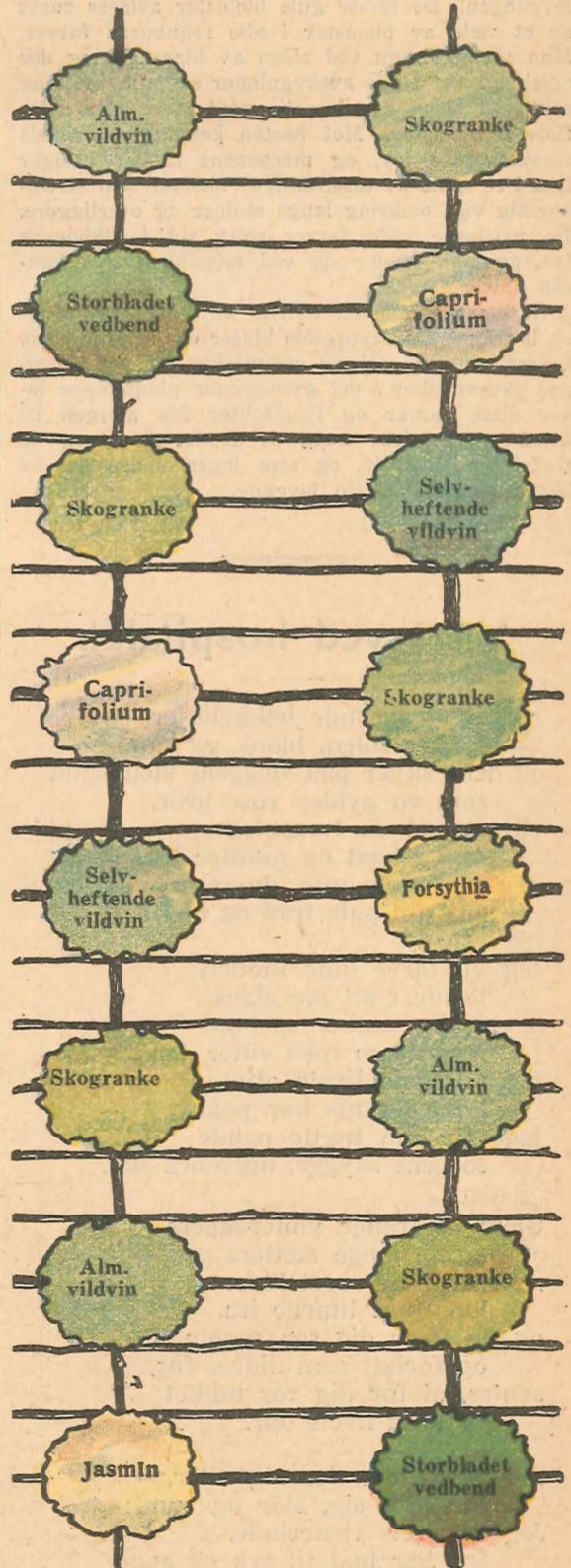
En anden form for løvganger som anvendes i mer utstrakt grad er jernløvgangen. Den virker ikke i den grad imponerende, men den har til gjengjæld andre fortrin. Den kan saaledes lettere indordne sig under havens forhold, og den kan dannes i buform, hvad der netop klær den saa godt. Den dannes av trukne jernrør eller t-jern, hvorav de bærende nedstøpes i betonblokker. De er vel egnet til beklædning med frugtespalierer, men ogsaa en bueløvgang dækket med slyngroser, hvor denne trives, og andre blomstrende planter er av en uforlignelig skjønnhet.

Den løvgangstype som er blit den mest utbredte hos os er træløvgangen. Den blir baade den billigste og den man lettest kan opsætte. Og opført paa rette sted og i de rette dimensioner er den smuk. Man kan til dette bruk benytte sig av forskjellige træarter. En løvgang av forvredne ekestammer blir i længden den holdbareste. Den kan ved sit utseende virke overordentlig morsom, og den egner sig særlig til opsætning i haver hvor der f. eks. er litt skygge eller hvor prægert er noget mindre regelmæssig.

Ogsaa hugget tømmer ser man anvendt, men mest almindelig ser man dog løvgangen av gran. Denne er ikke saa holdbar som ekeløvgangen, men dens præg er mer regelmæssig, hvorfor den ogsaa hører hjemme i de regelmæssige anlegg. Noget kan man forsøke holdbarheten ved at erstatte stolpene med lerketræ og forøvrigt bruke gran. Denne løvgangstype er der ikke megen vanskelighet ved at opsætte, og enhver haveeier kan derfor gjøre det selv.

De dimensioner og forhold som der bør lægges merke til skal her kortelig omtales. Stolpene bør aldrig nogensinde være mindre end 15 cm. i diameter, de langtgaaende stykker 12 cm., overliggerne 8-10 cm., og høiden, bredden og avstanden mellem hvert stolpepar bør altid være saa nær lik hverandre som forholdene muliggjør det. Løvgangsstolpene nedgraves ca. 100 cm. i jorden, hvilket er nødvendig om den fornødne stabilitet skal opnaas, og naa ned til frostfri dybde. Man kan avbarke dette stykke og ca. 5 cm. mer og paasmøre dette med limfarve eller zinkhvitt. Dette kan muligvis forsøke holdbarheten noget, men for at skulle gjøre dette er det dog nødvendig hvert aar at avskrape og paany besmøre det areal som ligger like i jordoverflaten. Carbolineum maa selvfølgelig ikke anvendes til dette bruk, da det ødelægger plantenes røtter. Materialet til en løvgang kan man sædvanlig faa tilskaffet i de brukelige længder, og naar hullene er gravet skrider man til opsætningen. Jorden maa settes godt fast omkring stolpene, og man staar sig paa at vente nogen tid (f. eks. fra høst til vear) inden man planter.

Plantematerialet som med fordel kan anvendes til beklædning av løvganger er ikke særdeles rikholdig her i landet. Nedenfor nævnes nogen av disse:

En tæt skygge-løvgang er her vist, likeledes i skematisk rids og set ovenfra. De mer dystre og skyggegivende planter som anvendes hertil er angit paa ridsen i de nærmest grønne, takkede figurer.

Clematis jackmanni og forskjellige slyngroser som Crimson Rambler, Aglaia, Tausendschön, Carmin Pillar, Hiawatha og Trier m. v., men saavel clematis som slyngroser kan kun brukes paa særlig gunstige steder og bør dækkes om vinteren. Desuten: Guldregn, alm. og selvheftende vildvin, jasmin, caprifolium og forsythia m. v.

Da roser og clematis selv hvor de er nogenlunde aarsikre dækker daarlig, bør man ogsaa i dette tilfælde anvende t. eks. vildvin som dækkelse eller beklædningsmateriale. Det tar sig i almindelighet meget godt ut.

En løvgang egner sig fortrinlig til at adskille to hovedeler, som naturlig bør adskilles, eller til at danne skjel utadtil, hvorved den ene side av den blir dækket. Løvgangen er i sig selv av stor rummelig virkning, og det mer eller mindre tette løvgangsrum virker umiddelbart tiltrækkende. Enten man spaserer ut i haven om vaaren eller om sommeren —altid er der noget som drar en til løvgangen.

Først paa vaaren ser man de sarte, gule blomster av forsythia. De kommer længe før de grønne blader viser sig og ser i grunden saa forfrosne ut. Og langsmid rabatten ved løvgangen blomstrer de første crocus, vintergjækker og eranthis omkap med dem. Senere kommer der flere andre planter til, og der kommer mer og mer liv over løvgangen. De første gule blomster avløses snart av et væld av blomster i alle regnbuens farver. Man ser guldregn ved siden av blaaregn, og der er slyngroser i alle avskyninger av gult, hvitt og rødt ved siden av clematis med store blaa eller fiolette blomster. Mot høsten kommer vildvins farvemættede løv, og morgens taaker henger fast i et spind av tusentallige blomster som strækker sig vidt omkring langs stolper og overliggere. De varmeste røde farver soler sig i vildvins løv, og man fryder sig ved løvgangen som kanske aldrig før.

Haveieren angret aldrig at han har opsat en løvgang. De dryppende klaser og de prangende farver glitrer i sol og sommerlys, og paa fliser, paa grusen eller i det græsgrønne planteteppes leker disse farver og lyseffekter fra morgen til aften — de drar ham, de fryder ham, og de forfrisker hans liv, og som ingen anden del av haven elsker han sin løvgang.

Joh. Th.

Vaar ved hospitalet.

Bak de grønne bakkelinjer
synker solen, blank og stor
og dens skjær paa væggen stengrund
som en gylden rose gror,
vifter med de lyse blader
som i kaat og munter lek:
„Ta mig, grip mig, du som hviler
paa din pute træt og blek!

Jeg vil farve dine kinder,
tænde i dit øie glans,
og la dine tanker springe
rundt som føl i vilter dans,
jeg vil gyde livets olje
i dit legems kar paany,
jage fra din trætte pande
sorgens skygge, mismod's sky.

Glem de trange vinterdagers
og de lange nætters gru,
naar du hører uret tikke
langsomt timene itu,
og du føler dig saa ensom
og forlatt som aldrig før,
syntes, at for dig var lukket
i for altid livets dør.

Se, nu aapner den sig atter,
vider ut sig, stor og rund:
Jeg er livets tjenerinde,
jeg har bud til syk og sund.
Kan du tvile? Har jeg ikke
git det tegn for hver som tror,
fra sneklokkene saa hvite
til eranthis' gule flor.

Paa dit bord stod blaa violer,
ranke liljer spiret frem
— se, jeg kaldte ved min varme
blomsterbarn av jordens gjem.
Tulipanens farveskaaler
flammet imot laknets lin,
gang paa gang din stue fylldes
av en fin og krydret vin.

Glem det sorte vintermørke
og de onde syners hær.
— se, jeg bærer høit min fakkel,
og da sløves dødens sverd!
Jeg er livets tjenerinde
og jeg bringer bud for bøn:
Helse til den syke verden,
som har lidt i lys og løn.

Ak, der er saa mangt at bøte,
dype saar, som ingen ved,
— denne gamle, syke verden
den er kommet galt avsted.
Der er bruk for læge-urter
imot alskens sof og saar
— jeg av jordens skjød vil kryste
en barmhjertighetens vaar!

Ak, der er saa mangt at bøte
— huset vakler i sin grund,
atter skal en verden fødes:
det er bitre veers stund —
Se, jeg rører ved din pande,
se, jeg kysser blidt din mund;
— jeg er livets tjenerinde,
jeg har bud til syk og sund.”
A. J. E.

Dugdraapene fra livets trær.

En legende.

Benaah ben Jehoida, den øverste for kong Salomons krigere, traadte frem og bøide sig dypt for den gamle hersker.

„Herre konge,” sa han, „med frygt og bæven ser dine tjenere den tid nærme sig, da du, efter støvets lov, skal kaldes bort fra os. Se, din tjener har vandret milevis langs Jordans velsignede vand for at finde denne skat som jeg bringer dig her.”

Han rakte et litet bæger, utskåret i grønagtig glinsende beryl, henimot herskeren.

„Se, herre, bak ædelstenens grønagtige glans funkler en skat uten like, noer draaper av den dug som faldt fra livets trær, før jorden kjendte synd. Den hvis læber berører denne vidunderdrik kan ikke dø! Han er beskaaret evig ungdom, en vaar uten vinter, et liv uten død! Drik og lev evig, du skjold for Herrens folk!”

Salomon rakte naanden ut, tok det grønagtig glinsende bæger og saa drømmende paa det. Saa sa den gamle hersker tankfuldt:

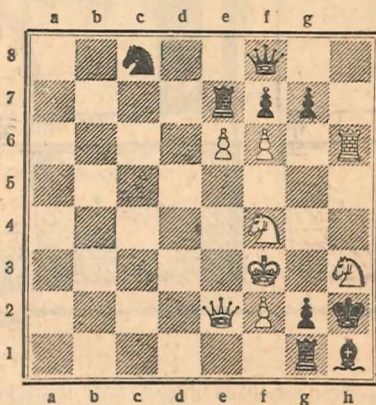
„Leve evig! Leve, naar hele min race er utdødd, og jeg er alene tilbake for at bære de jordiske sorgens aak? — Leve, naar ingen av dem jeg elsker er mig nær? Leve, naar ingen av dem mit hjerte kalder paa kan komme til mig? — Overleve alle dere? Nei! La andre herske over det hellige land, la mine dager være talte, jeg vil ikke forlænge dem mot Herren, min Guds, vilje! En mands liv hviler i Guds haand — han raade over mit som over de andres! Jeg gjør med denne drik hvad jeg tror min Gud forlanger av mig!”

Han vendte bægeret og en for en dryppet de kostbare draaper ned i den tørre sand.

Men der mistet de ikke sin livvækkende kraft; frem fra det sted som var vøtet med duggen fra livets trær skjød et andet trær, trær som sommer og vinter bærer sin grønne dragt, trær

som ikke lar høstens stormer berøve sig sin grønne, friske pragt, det herlige, stedsegrønne grantrær.

Litt hodebrud.

Schachopgave nr. 1827.

Av D. J. Densmore, Amerika. (Gazette-Times 1917.)

Sort: K, D, 2 T, S, L, 3 B = 9 br.

Hvit: :K, D, T, 2 S, 3 B = 8 br.

Hvit gjør mat i 3 træk.

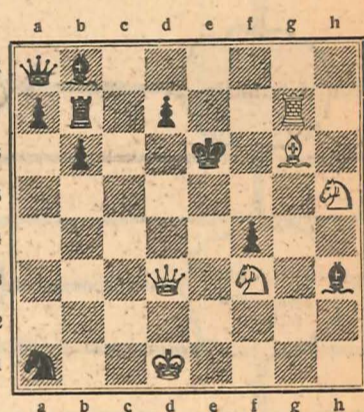
Schachopgave nr. 1828.

Av R. Prytz, Hellerup. (D. Wochenschach 1920.)

Sort: K, D, T, S, 2 L, 4 B = 10 Br.

Hvit: K, D, T, 2 S, L = 6 Br.

Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schachopgave nr. 1824.

1. T g 5 — f 5, g 6 x T. 2. D d 5 — g 2
1., ellers. 2. T f 5 — f 8 †.

Løsning av schachopgave nr. 1824.

1. L g 8 — f 7.

Løsning av gaaden i forr. nr.:

Last — lyst — læst — list.

Løsning av den aritmetiske kvadratgaade i forr. nr.:

1	2	3	4	5	6
12	11	10	9	8	7
13	14	15	16	17	18
19	20	21	22	23	24
30	29	28	27	26	25
36	35	34	33	32	31

Gaade.

Hver slave har mit første par, en drot har det aldrig, og det viser sig ikke i midten. Det tredje er i randen, og det fjerde møter man i ethvert hus, men aldrig i et slot. Det sidste ses ikke i lind og bøk, men hos aspen og i busker. Hvor er det hele? Det maa søkes blandt stjernene eller i mytologien.

Bokstavkvadrat.

Av bokstavene i denne kvadrat skal der dannes følgende fem ord: 1. En by i England. 2. En jødisk konge. 3. En bilv til Donau. 4. En sjø i Russland. 5. Et italiensk mandsnavn. Naar alle ord er riktig utfundet, vil man i de fremhævede kvadrater kunne læse navnet paa en nordamerikansk stat

A	A	D	D	D
D	E	E	E	G
G	I	I	I	L
L	N	O	O	O
R	R	U	V	V

De to prinsesser og deres frier.

„Man kan ikke løpe efter to hunder paa en gang,” sier den russiske bonde, og sandheten i dette ord fik Moritz av Sachsen erkende da han var frier til to prinsesser og stræbte efter to lands kroner.

Moritz av Sachsen var søn av den polske kong August den Sterke, Karl den 12.s gamle fiende. Han var høi, robust, sterk av legeme som faren, der kunde bøie en hestesko ut med fingrene og brække en sølvdalger over med hændene. Han var en født lansknegt, var en heldig kriger som kjæmpet snart i østerriksk, snart i russisk tjeneste, begyndte da han var tolv aar og blev i uniformen til sin død. Han gik i krigen alene for krigens skyld og var igrunnen likeglad under hvis fane han kjæmpet. Det 18. aarhundre kjendte mange av hans like. Da der en overgang ikke var mer krig i Europa, gik han til Frankrike, blev general i hæren her og søkte at overtale kongen til „en hyggelig liten krig”. Det lyktes dog ikke, og Moritz av Sachsen kjedet sig. Saa var det man foreslog ham at gifte sig med en ung enke. Det var at faa prinsessen og det halve hertugdømme. Den kjække kriger slog straks til og spurte hvor det var. Man svarte at det var i Kurland. Det lille hertugdømme ved Østersjøen var da egentlig en polsk vasalstat, men den russiske indflydelse var den overveiende. Den hertugelige familie Ketteler sat som arvelige lensherrer i Mitau. Gothard Ketteler hadde været den første hertug av slekten (1518—1587). Han var Sverdridderordenens sidste stormester. Allerede før hans tid hadde russerne forsøkt at sette sig i besiddelse av landet, og Sverdrordenens daværende stormester, Fürstenberg, hadde søkt hjelp mot de russiske angrep hos hertug Johan av Finland. Kun den svenske kong Gustafs forbud hadde forhindret dette. Ketteler saa da ingen anden utvei end at stille Kurland under polsk lenshøiher, men det var da allerede forsent, den russiske indflydelse var blitt for stor. Den sidste hertug av familien Ketteler, Frederik Wilhelm, var netop blitt gift med Peter den Stores niece Anna Iwanowna, da han døde. Der var rigtignok en slægting, Ferdinand, som nu var landets retmæssige regent, men da han aldrig viste sig i Kurland og foretrak Dresden og Warschau for Mitau, sat Anna Iwanowna som landets herskerinde. Var det underlig at mange la egteskapsplaner for hende? Snart var friernes flok blitt stor, men Anna Iwanowna var som Odysseus' hustru Penelope. Hun kunde ikke bestemme sig. Aar efter aar gik, men da landet maatte ha en hersker blev Anna gjort opmerksom paa at nu maatte hun bestemme sig. Annas franske raadgiver Lefort som engang hadde talt med Moritz av Sachsen i Paris, kom nu til at tænke paa denne tapre soldat som altid hadde gjort stor lykke hos damene, og efterat han hadde talt med Anna om ham og denne hadde indvilget i at se ham, blev der sendt en stafet til Paris med bud og brev til den sterke Moritz. Han nølte ikke. Han laante endel penger av nogen venner, han tok tjenerne med sig, han bestilte posthester gjennom hele Europa, og en vakker dag stod han i Mitau, svingte sin hat og gjorde knæfald og honnør for hertuginde.

Mitau var bare en liten by, den saa ikke morsomt ut, og kurlænderne var jo forholdsvist uciviliserte ved siden av pariserne som Moritz netop kom fra. Sandt at si, dette her var lovlig landlig for ham, men han betvang sin ulyst til at bli her ved tanken om at der fulgte en hertugkrone med — og saa en elskværdig ung enke. Hun behaget ham, og han behaget ogsaa hende, og hvad kurlænderne angik blev de straks saa begeistret for Moritz, at stænderne traadte sammen i byen Grodno og valgte ham til landets hertug. Man mente at dermed fik landet en energisk hersker som kunde skaffe orden og fred tilveie og som kunde hjelpe til at løse forbindelsen med Polen. Moritz blev altsaa hertug av Kurland før han var blitt gift med Anna. Nu gjenstod der bare at holde bryllup, men da viste der sig en forhindring for egteskapet.

I Rusland sat Peter den Stores enke Katharina den første paa tronen, og hendes yndling Mentchikoff, som var almægtig, hadde ogsaa kastet sine øine paa Kurland. Naar Katharina døde vilde

hans rolle i Rusland være utspilt, og han maatte derfor itide se sig om efter en retrætpost. Han vilde ha Kurland for sin søn og sig selv, og han fik sat igjennem at baade Rusland og Polen protesterte mot valget av Moritz som hertug. Den lure Lefort viste dog raad. En av Ruslands tronarvinger var da Peter den Stores datter Elisabeth. Hun var da 17 aar, og man sa hun var meget romantisk av sind. Til hende reiste nu Lefort, og han hadde med et billede av Moritz. Han viste prinsesse Elisabeth billedet, han fortalte hende om alle Moritz' glimrende egenskaper, og han naadde hvad han vilde. Prinsessen blev forelsket i Moritz. Lefort sendte hurtigridende ryttere fra Petersburg til Mitau med brev til Moritz, og ba ham i brevet om at trekke det litt ut med brylluppet med Anna Iwanowna. Han hadde et langt

I stort tal kom frierne til Anna Iwanowna for at vinde hendes haand og Kurlands trone.

bedre parti til ham, han hadde en langt mer funkende trone, for han hadde Elisabeth og Ruslands keiserkrone. Nu gjaldt det bare at vinde tid. Elisabeth vilde i St. Petersburg gjøre al sin indflydelse gjældende for at Moritz kunde bli sittende paa Kurlands hertugkrone ialfald i nogen maaneder. Som hertug av Kurland kunde han lettere stige op paa Ruslands trone end ene og alene som søn av en polsk konge og sachsisk kurfyrste, hvis reputation i Europa ikke var den bedste. Moritz blev blændet av disse utsigter, han fandt at Lefort var den snedigste ræv av en politiker han endnu hadde møtt og han lovte at følge hans raad. Og da Anna Iwanowna spurte sin frier, som pludselig var blitt saa kjellig, naar brylluppet skulde staa, var det hans tur til at komme med utflugter og erklære at man maatte se tiden an.

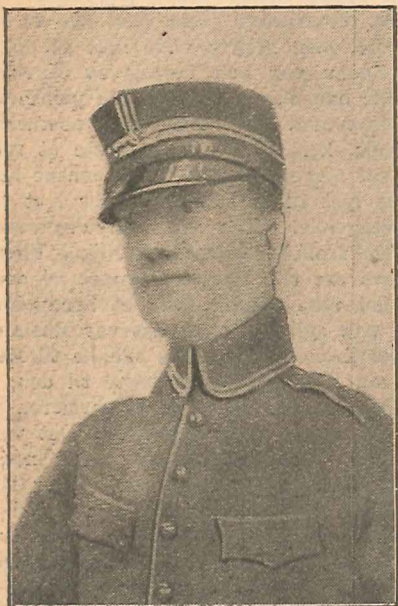
Det lyktes ikke Elisabeth i St. Petersburg at faa tilintetgjort Mentchikoffs planer, Kurlands stænder maatte endnu engang træ sammen i Grodno og kancellere valget paa Moritz som hertug, men dette hadde kanskje ikke betydd stort eller været avgjørende, for Kurlands befolkning var for ham, og desuten hadde han Anna Iwanowna paa sin side. Mentchikoff vilde naturligvis sende en hær mot Kurland, men Moritz var ikke kriger for inenting, han hadde hugget sig igjennem verden med sit sverd, og han som engang i Polen i en halvveis avbrændt bondegaard med atten mand hadde forsvart sig mot femten hundre polakker, han kunde vel ogsaa hugge sig igjennem nu. Rigtignok bestod hele den kurlandske hær kun av tolv officerer, seks trommeslagere og et hundre og tyve mand, men med den energi som Moritz av Sachsen sat inde med kunde der endnu ske mirakler. Dertil haabet han ogsaa at kunne reise fire tusen kurlandske bønder og borgere til forsvar. Han holdt revy over sine 138 maad, han forberedte sig til kampen, da der kom et ordensslag for ham. Hvorledes det er gaat til er ikke klart, men man kan vel tænke sig at Mentchikoff hadde en finger med i spillet. Man sier at han skal ha funnet Moritz' billede hos prinsesse Elisabeth, at han straks har forstaat meningen med det, og at han skal ha fortalt det hele ved mellemmands hjelp til Anna Iwanowna. Nøkir det, Anna blev meget

forbitret og det kom til en voldsom scene mellem hende og Moritz, og denne kunde jo ikke negte at han ogsaa hadde været paa frieri hos Elisabeth i St. Petersburg. Saa kom det til det avgjørende brud, men Moritz vilde ikke gi av den grund. Endnu var han hertug av Kurland, og endnu hadde han chancer for at faa prinsessen og hele keiserdømmet. Han tok paany posthester gjennom Europa, kom til Paris og søkte at reise gjennem. Det var, meget faa han fik. Vennene hadde ikke større lyst til at sette formuer i et saa risikabelt foretagende. Han vilde ha Frankrikes hjelp, men den franske minister kardinal Fleury vendte det døde øre til. Moritz flammet av energi. Nu var det ikke lenger bare et hertugdømme som stod paa spil for ham, det var Ruslands funkende keiserkrone. Han reiste tilbake til Kurland, samlet sin lille hær og erklærte til den, at kunde man ikke hævde sig mot russerhæren og Mentchikoff saa kunde man ialfald dø. Det viste sig imidlertid at kurlænderne ikke hadde nogen utpræget lyst til at dø for sachsenen, særlig ikke efterat de hadde faat vite at der var skedd et brud mellem ham og Anna Iwanowna. De trak litt paa det og det var let at se at nogen begeistring var der ikke. Og da der saa skedde det at der en dag kom et nyt bud til ham fra St. Petersburg, indsaa Moritz at spillet var tapt. For budet medbragte den besked at Elisabeth hadde betænkt sig. Hun vilde ikke gifte sig med en mand som hendes kusine Anna Iwanowna hadde vraket. Keiserkronen blev en drøm som forsvandt, og hertugdatteren fik han heller ikke lov til at beholde. Saa satte Moritz sig paa sin hest og red for fjerde gang gjennom Europa, fra øst imot vest, tilbake til Paris.

Moritz av Sachsen skulde senere komme til at angre at han hadde foretrukket Elisabeth for Anna Iwanowna. Der skedde nemlig merkelige begivenheter i Rusland i de nærmest følgende aar. Da Katharina den første døde i 1727, lot Mentchikoff Peter den Stores sønnesøn bli zar under navnet Peter den anden, men han regjerte bare i tre aar. Allerede i 1730 døde han av kopperen. Mentchikoff hadde imidlertid faat styrtet Mentchikoff og det var nu denne familie som bestemte hvem som skulde være Ruslands hersker. Dens valg faldt paa Anna Iwanowna av Kurland og hun blev virkelig Ruslands keiserinde. Hadde Moritz da været gift med hende hadde han ialfald blitt keiserindens almægtige gemal. Først ved Annas død i 1740 blev Elisabeth keiserinde. Hvad Kurland angik blev Annas fortrolige raadgiver franskmænden Biron, gjort til dets statsholder. Allikevel kunde Moritz trøste sig. Da han kom tilbake til Frankrike traadte han etter ind i hæren og som fransk general, senere som marskalk av Frankrike beviste han sit militære geni, og vandt de store slag ved Fontenoy, Rocoux og Lawfeld mot englænderne, erobret Nederlandene og erhvervet sig berømmelse som en av alle tiders største feltherrer. Han døde ugift i 1750 paa det prægtige slot Chambord som var skjænket ham av kongen av Frankrike. I den protestantiske Thomaskirke i Strassbourg finder man hans grav og et vidunderlig gravmonument over ham.

Lefort var reist til Petersburg, og her viste han prinsesse Elisabeth et billede av Moritz, hvem han forøvrig utstyrte med alle dyder.

Løitnant von Segebaden, den udmerkede svenske flyver som efter sine fremragende præstationer under samlingsflugten ved flyvestevnet, handicapflyvningen og triangelflyvningen hvor han blev nr. 1, ogsaa udførte nogen glimrende kampflyvningspræstationer indtil hans maskin gik istykker og han styrtet ned.

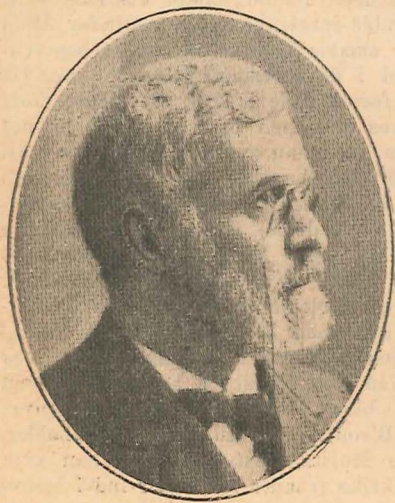

Vraket av von Segebadens flyvemaskin.

Det var en ensættet jager han brukte og de øvelser han udførte hadde han gjort utallige ganger før. De sakkynndige som man paa billedet ser undersøke de sørgelige rester (en svensk officer længst tilh.) kom til det resultat, at venstre vinge var knækket paa grund av en skjult feil.

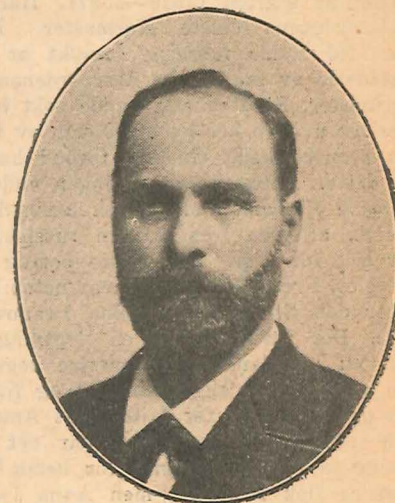
Løitnant von Segebadens likfærd blev en gripende høitidelighet. Den foregik fra Garnisonskirken paa Akershus under militære æresbevisninger. Her ser man kisten bli bragt ut fra den gamle borggaard for at føres gjennem byen til Østbanestationen hvorfra baaren transportertes videre til avdødes hjem i Sverige.

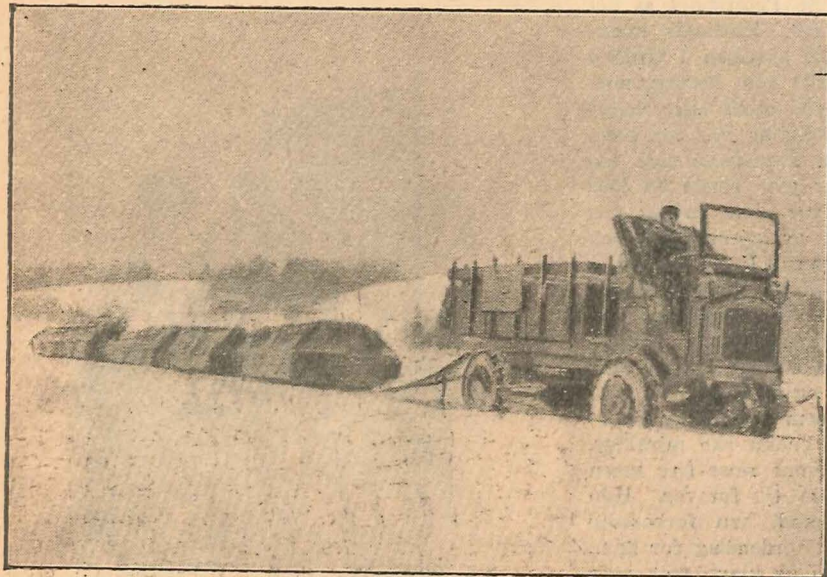
Professor L. B. Stenersen som forleden døde 78 aar gammel var utdannet som filolog. Han var en tid bestyrer av Skulpturmuseet, men blev i 1888 utnevnt til professor i klassisk, særlig latinsk, filologi ved Kristiania universitet, og han hadde denne stilling til 1916. Han har ogsaa bestyret Universitetets myntkabinet.

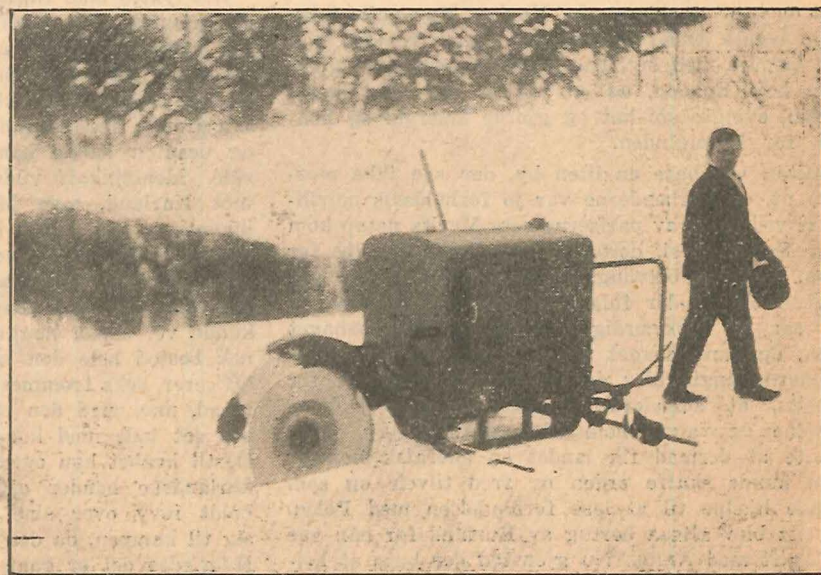
Fra vinterkrigen ved Hønefoss. I begynnelsen av mars holdtes der noen dages detachementsøvelser i trakten mellem Jevnaker og Hønefoss. Øvelsens leder var oberst Munthe, mens oberstløitnant F. Rode førte nordpartiet og major R. Hvoslef sydpartiet. Ogsaa nogen utenlandske officerer overvar øvelsene. Føret var overordentlig slet. Veiene var næsten snebare, og paa markene og i skogen var det mangesteds umulig at bruke skinene. Guttene hadde derfor ofte et vældig slit, men som sig hør og bør tok de allikevel det hele saa muntert som mulig. Her ser man en telteir ved Bølgen gaard hvor nordpartiet hadde sit kvarter.

Fhv. landbruksdirektør N. Ødegaard er avgaat ved døden 68 aar gammel. Med ham er en av vore mest kjendte landbruksmænd vandret bort. Han hadde bestyret etpar amtslandbrukskoler da han i 1904 blev direktør for Landbrukshøiskolen, som han i 1913 forlot. Han var ogsaa knyttet til flere landbruksorganisationer.

Automobilens utnyttelse paa vinterføre er et spørsmal som særlig ivinter har været paa bane hos os. Man har drevet snebrøitningsforsøk for bedst mulig at farbergjøre landeveiene for biltrafik, og paa ovenstaaende billede ser man hvorledes der ved hjelp av en F. W. D.-bil med drivkraften paa alle fire hjul forsøkes lastekjøring med særlige slæder.

Ogsaa ved isskjæring søker man nu at nyttiggjøre motorkraften. Her ses en amerikansk isskjæringsmaskin som selv gaar bortover isen og med en cirkelsag skjærer blokkene. Den greier 15.000 blokker om dagen, mens en mand med haandsag ikke klarer mer end 150. Denne motorissag har iynter ogsaa hos os været prøvet med gunstige resultater.

Spredte træk fra verden derute.

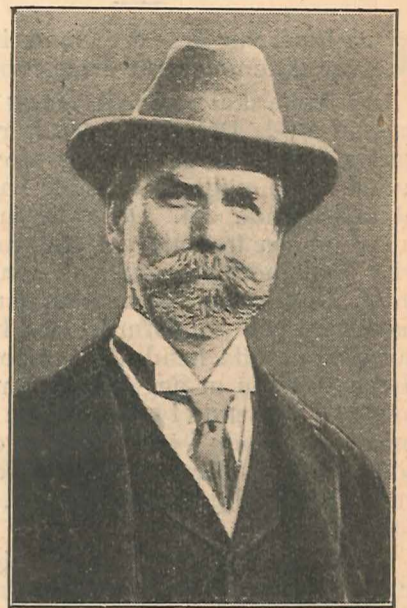

Kong Nikita av Montenegro som forleden døde i Antibes i Sydfrankrike 80 aar gammel. Han hadde i 60 aar været hersker over det lille frihetselskende fjeldland som trods sin lidenhet flere ganger har spillet en vigtig rolle. Den gamle, landflygtige konge maatte dog se det opslukt av sin serbiske nabo.

To kvindelige undervisningsministre.

Tilvenstre bringer vi et portræt av en av Sovjet-Ruslands mægtigste kvinder. Det er „Madame Andrejewa”, Maxim Gorkis mangeaarige veninde og nu hans kommunistisklegale hustru som skal være blit undervisningskommisær for hele Sovjet-Rusland. Tilhøire ses enkefru Ralph-Smith, deputeret fra Vancouver i det britisk-kolumbiske parlament, som er utnævnt til kultusminister i denne britiske kronkoloni. Hendes mand var arbeidsminister, og efter hans død blev enken enstemmig valgt til hans efterfølger som deputeret.

Den nye utenriksminister i De forenede Stater. Efterat præsident Harding den 4. mars hadde overtat den nordamerikanske republikks regjeringstøiler utnævnte han til sin utenriksminister dommer Charles Hughes som var Wilsons motkandidat ved præsidentvalget i 1916. Hvorledes vil nu Amerikas utenrikspolitik bli?

Utenriksminister von Simons, Tysklands ordførende delegerte ved konferansen i London.

Lloyd George og Cammerynck, den belgiske delegerte ved forhandlingene i London i ivrig samtale.

Da tyskerne hadde git avslaende svar blev det overdrat til general Foch at ta affære.

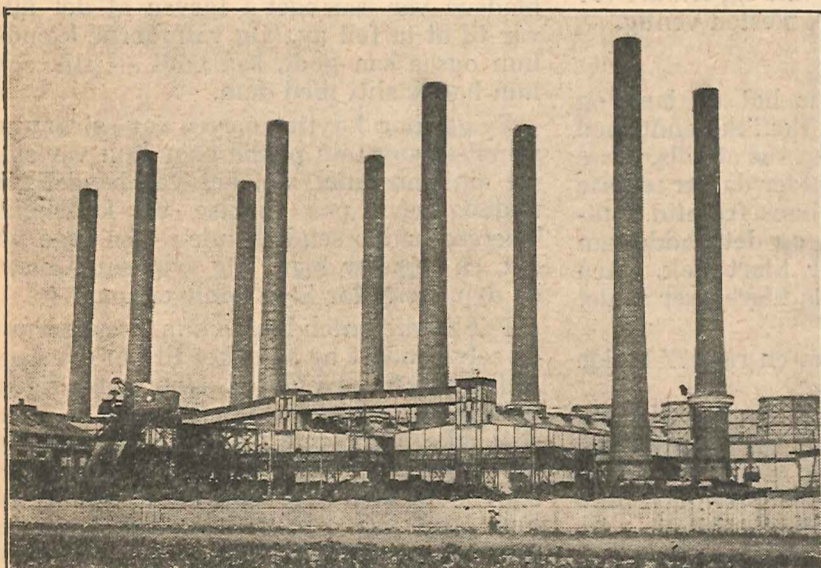
Tysklands finanskyndige delegerte ved konferansen i London, Bergmann.

De første ukene av mars var en saa spændende tid som man i Europa ikke hadde oplevet siden Versailles-konferansens dage. Og det som foregik mindet ogsaa i mange henseender om hine opgjørs-

dager som jo konferansen i London mellem de allierte og Tyskland paa sæt og vis dannet en fortsættelse av. Begge parter møtte saa at si med „maskerte” forslag angaaende skadeserstatningen, idet de allierte

gjærne vilde at oppgjøret skulde ta sig gunstigst mulig ut, mens tyskerne hadde interesser i motsat retning. Som man vet brast forhandlingene og de allierte satte straks „straffebestemmelsene” i kraft ved

bl. a. at besætte en række byer ved Rhinen. Dette gik for sig i al stilhet og ro, men hele verden over spurte man dog hvad det nu skulde bli til? Man kunde ikke opgi haabet om gjenoptagelse av forhandlingene.

Et av de største elektriske kraftverker paa kontinentet. Det er bygget ved Bitterfeld i nærheten av Berlin og skal forsyne flere store kvarterer av den tyske rikshovedstad med elektrisk kraft. Dette vældige elektricitetsverk har ikke mindre end ni svære skorstener av den anseelige høide 100 meter.

„Tanken” gjenopvækker krigens frygtelige minder. I det sidste aar har de franske slagmarker været besøkt av tusener av fremmede som har valfartet dit for at se ødelæggelsene og de mindeværdige steder. For ogsaa at vise disse mennesker fegtningsepisoder har man bl. a. latt „tankens” foreta forskjellige øvelser.

To gaver.

Fru Berit var desværre malerinde, og det var ikke noget for svigermor.

„En kone skal passe sit hus og sine barn,“ sa hun altid. Det gjorde fru Berit ogsaa — endog saa godt at det gik utover hendes kunst. Men svigermor hadde vanskelig for at anerkjende det. Der var over Berits hjem — saa tarvelig det end var — noget vist kunstnerisk, som var hende inderlig imot. Om det saa var maaten gardinene var hængt op paa saa forarget den hende. Den streng imot alle hendes begreper om gardiner. Og saa at dagligstuen var et atelier med et stort vindu i taket; hadde nogen hørt maken — vindu i taket! Og al den koksen som gik til! Men Henrik hadde jo altid været saa føielig, og han gik helt i sin kones fotspor.

Det var svigermor en stadig kilde til ærgrelse. For svigermor var i aarenes løp blit en ordentlig rakekniv, en dame som styrte sit eget og helst andres med. Hun hadde faat vanen i alle de aar hun sat som enke og styrte den store gaarden. Ialfald mente hun, hun hadde ret til at lede sine barns skjæbne, og her var det Henrik var brutt ut. Skjønt hans mor hadde adskillige partier i kikkerten, gode partier og solide partier, hadde han gaat bort og tat den unge malerinden som en sommer bodde i nærheten av hans hjem for at gjøre studier der omkring.

Svigermor glemte aldrig sin ærgrelse over at han hadde handlet mot hendes vilje og raad i dette, og det gik i aarenes løp utover Berit. Ærgrelsen blev næsten til had mot den unge hustru som var saa helt forskjellig fra hende selv. Og bedre blev forholdet ikke da gaarden blev solgt og svigermor flyttet til hovedstaden. Nu bodde de i by sammen og der var stadig anledning til sammenstøt.

Det var jo saa helt anderledes med Therese, Fredriks hustru! Først var der det at Fredrik var den yngste og alltid hadde været litt forkjælet. Hans mor hadde alltid været tilbøielig til at synes at alt hvad han gjorde var godt og fornuftig. Og i virkeligheten var Fredrik fornuftig — en omtænksom mand som fik noget ut av alting. Han var meget forsiktig i pengesaker — hans uvenner kaldte det paaholdenhet —, og han hadde forstaat at komme frem i verden og bli en velhavende mand. Det sidste skyldtes nu væsentlig Therese, som hadde bragt ham en stor formue, — den de begge var enige om at holde godt fast paa og ikke formidske. Svigermor hadde rettignok ikke valgt Therese til hustru for sin søn, men hun maatte indrømme at hun ikke kunde ha gjort det bedre selv. Therese var av en god, anset familie, hun hadde penger, forbindelser — alt!

Og saa var hun huslig — netop slik som svigermor satte pris paa det. Kom hun en dag ut paa visit hændte det ofte at hun traf Therese ifærd med at børste et teppe — tænk, hun laa selv paa knærne og børstet det — og det med teblade efter god gammel maner, — eller hun var optat med andet huslig arbeide. Og aldrig forsømte hun at ta svigermor med rundt i huset og fortælle og forklare at slik hadde hun tænkt at det og det skulde ordnes. Og svigermor nikket og ga gode raad. — Jo, Therese var en god hustru og en svigerdatter efter hendes hjerte.

Heldigvis for svigermor fik hun aldrig øie paa pikens ironiske smil naar de paa sin rundtur naadde kjøkkenet, — heller ikke ante hun noget om det lettelsens suk Therese drog naar hun var vel ute av huset.

„Puh — saa er da det overstaat for de næste otte dage,“ pleide Therese at si mens hun skyndte sig tilbake til romanen og cigaretten, — den hun altid omhyggelig gjemte for svigermor; tebladene lot hun piken feie op igjen, teppet trængte jo slet ikke at renses. —

Naar svigermor kom paa visit til Henriks — det skedde forresten paa langt nær saa ofte —, var tonen en ganske anden. Her var hun den skarpe kritiker. Og særlig galt var det naar Berit viste hende sine malerier.

„Du skulde holde op med det smøreriet og ta dig til noget nyttig,“ hadde hun sagt flere ganger, — for svigermor mente at sandheten skulde ut, selv om det skulde være gjennom sidebenene.

Fru Berit svarte aldrig noget paa det, men hun sukket — tungt og bittert.

Da svigermor hadde pakket ut Berits bilde, stillede hun det paa en stol og saa længe paa det.

Allikevel var der et av Berits bilder svigermor likte; Berit hadde malt det den sommeren hun bodde ute paa landet, den sommeren da hun og Henrik blev forlovet. Det var utsigten fra svigermors gaard, utover dalen i hvis bund elven snodde sig som et sølvbaand mellem aker og eng, — i bakgrunden fortonet aasene sig mot høisommerdagens dis.

Det bilde kunde svigermor staa længe og se paa og naar hun vendte sig fra det var hendes blik altid mildere, næsten venlig.

Henrik og Berit hadde hat en lang og alvorlig samtale, og den var ikke endt med noget godt resultat. Saken var at Nils, deres ældste søn, nu var i den alder da der maatte tas en bestemmelse om hans fremtid. Gutten vilde gjerne studere, og det hadde han ogsaa evner til, det var klart nok. Men Henrik og Berit var ogsaa klare over at det hadde de ikke raad til.

„Skulde der ikke findes en raad?“ hadde Berit sagt tilsidst.

„Mor kunde hjelpe,“ svarte Henrik. „hun har raad til det og jeg har ydmyget mig saa meget at jeg har slaat paa det — saa godt jeg kunde med hentydninger. Men hun lot som om hun ikke forstod det. — Ja, du vet jo selv hvordan mor er, Berit! — Og rent ut be hende vil jeg ikke.“

Berit sat litt og tænkte over saken.

„Tror du ikke, Henrik, at din mor er særlig bitter for tiden, — siden lægen har sagt hende at hun ikke kan komme hjem

paa landet iaar. Jeg kunde tænke mig at det vilde virke slik. Husk paa hvor hun sætter pris paa sin hjembygd deroppe.“

„Det kan nok gjerne være, Berit,“ svarte Henrik, „men ærlig talt behøvde hun da ikke at la det gaa utover os.“

Svigermor forberedte sig til at feire sin fødselsdag. Hun pleide ellers altid at tilbringe dagen paa sin gamle gaard; da hun i sin tid solgte den hadde det været en av betingelserne at der hvert aar i sommermaanedene skulde staa to værelser til hendes disposition — for en moderat leie. Og naar sommeren kom drog svigermor dit. Det var hendes bedste tid, den hun tilbragte deroppe i bygden hvor hver flek mindet hende om hendes ungdom og hendes livsverk. Hun kom alltid gladere og mildere tilbake end hun reiste ut.

Men iaar var der altsaa ingen mulighet; lægen hadde sagt at hun ikke taalte reisen, og saa var der ikke noget at gjøre ved den sak. — Men trist var det jo naturligvis — forfærdelig trist; svigermor var meget i tvil om hvorledes hun skulde tilbringe dagen, faa den til at gaa. Mon Fredrik og Therese kom? Nei, de gjorde vel ikke det! Therese hadde saa meget at gjøre i huset — det dygtige menneske hun var — egentlig var det yderst sjelden hun hadde besøkt svigermor. Men en gave vilde de jo sende hende — en sparsommelig, fornuftig gave som sedvanlig. — Og saa Henrik og Berit! Nei, de kom vel heller ikke. Det var jo bare rimelig! Svigermor var sig bevisst at hun alltid hadde været ærlig mot Berit og ikke lagt skjul paa sin antipati. — Men litt trist vilde fødselsdagen bli! Og likefrem invitere barna vilde hun ikke; de to egtepar stod jo ikke paa den bedste fot med hverandre. —

Fødselsdagen oprandt og tidlig paa morgenen ankom Thereses fødselsdagspresent. Den indeholdt en vældig sofapute med et utal av røde valmuer paa brungul bund, — et stort arbeide, men ikke netop overvældende vakkert. Der fulgte et litet brev med som indeholdt de sedvanlige lykønskninger samt en liten efterskrift:

Kjære svigermor! Denne puten har jeg selv brodert og jeg ber dig motta den som en litet bevis paa den agtelse og kjærlighet jeg nærer for dig.

Din Therese.

Svigermor stirret paa puten — om igjen og om igjen; kunde det ikke være rigtig? — Nei det var umulig. Det grønne garnet paa bladene var saa eget i farven at det ikke var til at ta feil av. Og valmuerne kjendte hun ogsaa saa godt, saa godt — slik som hun hadde slitt med dem.

Svigermor knyttet næven og strammet munden som hun pleide naar hun var sint. Og sint var hun. Jo, det var sandelig et nydelig bevis paa agtelse og kjærlighet Therese hadde sendt hende — en løgn var det, en regulær løgn. Og svigermor næret en dyp avsky for løgn i enhver form.

For denne puten hadde hun — svigermor — selv brodert og skænket til fru overlæge Hellebergs basar i vinter. Hun hadde rettignok ikke omtalt det for Therese, — man skal ikke paaberope sig sine gode gjerninger. Therese hadde vel været paa basaren og vundet den i tombolaen; 25 øre hadde hun ofret paa den, sikkert ikke mer for Therese var altfor nærig til at ta mer end ett nummer. — 25 øre, siger og skriver, var altsaa Thereses „agtelse og kjærlighet“ værd.

Svigermor dirret av harme; hun var like ved at gaa ut til Therese og si hende besked

med det samme. Men hun opga det; en anden gang vilde hun gjøre det, og det med fynd og klem. —

Svigermor blev sittende i sin stol længe og tænkte. Hun tok avsked med Therese. Ihvertfald med den Therese hun hittil hadde kjendt og holdt av. — Løgn, løgn var det vel altsammen med husligheten og dygtigheten og det hele! Der var likesom faldt skjæl fra hendes øine nu! Det var jo godt man blev klokere, — men svigermor følte sig unegtelig ensommere med sin klokskap end hun hadde været før.

Som hun sat der i sine egne tanker ringte det igjen og et bud avleverte en stor, firkantet, vel indpakket gjenstand. Da svigermor begyndte at pakke op faldt et litet brev ut. Hun brøt det og læste:

Kjære svigermor! Dette er det eneste jeg kan gi dig paa din fødselsdag som jeg vet du bryr dig om. Maatte det være dig en liten erstatning for det savn du lider ved ikke at kunne gjense din gamle gaard og din hjembygd.

Din Berit.

Da svigermor hadde pakket Berits billede ut — det billede hun elsket — stillet hun det omhyggelig op paa en stol hvor lyset faldt paa det. Saa satte hun sig like overfor og saa længe paa det. Det var lange tider siden svigermor hadde hat taarer i øinene, men nu hadde hun det. Og hun følte sig slet ikke ensom mer som hun sat og saa paa det kjendte landskap; det var som om alle lyse og gode minder deroppefra kom og stillet sig ved siden av hende. Hun hadde en fornemmelse som sat hun atter en sommerdag utenfor porten til sin gamle gaard. Nede i haven lekte barna, og ute paa jordet gik hendes mand med folkene og høiet, — duften av nyslaat høi naadde helt til hende. Og selv sat hun med lille Erna paa fanget, endnu for svak efter fødselen til at være med i arbeidet, men sterk nok til at sitte herute og følge altsammen med øinene. —

Det var længe siden at netop det billede hadde staat for hende; hun pleide at jage mindet bort naar det vilde frem, hun taalte det ikke. For de to hun hadde elsket høiest her i verden, hendes mand og lille Erna hadde nu i mange aar ligget paa kirkegaarden derhjemme.

Men idag gjorde mindet hende ikke ondt, — hun kunde fordype sig i det. Og det var Berits maleris skyld, baade fordi det ga hende den gamle egn tilbake og fordi det var skjænket hende netop nu og paa denne maaten.

Svigermor blev sittende længe, saa reiste hun sig og gik bort til skrivebordet. Nu vilde hun se Henrik og Berit. I faa ord ba hun dem komme og spise aften hos sig. Saa kunde de med det samme snakke om Nils' fremtid og — om en ting til.

Svigermor hadet en saa moderne indretning som en telefon, derfor maatte hun selv bort til postkontoret for at faa brevet sendt avsted med det samme. Da hun kom hjem var hun svært optat av spekulationer og beregninger.

„Nils kan jeg nok klare,” mumlet hun, „men Berit skal ogsaa til Italien som hun alltid har ønsket sig. Og hun skal ha fred til at male herefter, det skal jeg sørge for. Hun skal bli til noget nu, — for hun kan.”

Og mens svigermor gik i disse tanker bredte et stort smil sig over hendes gamle ansigt, og det var noget usedvanlig. — Svigermor nød paa forhaand glæden ved at gi.

R

Arvingene til Lemkov.

Av

H. Courths-Mahler.

(Fortsat.)

Gitta bet sig i læben. Men trods hans tydelige hensigt at ville avvise hende, vilde hun endnu ikke forstaa at hendes sak var tapt.

„Aa, jeg haaber dog at vi føler sympati for hverandre, hr. baron. Det vil si — om mig selv vet jeg det ganske bestemt. De er mig meget sympatisk og har været det saa længe, jeg kan huske.”

Den unge dames opførsel berørte Hans Lindek meget pinlig. Han ansaa det for likefrem paatrængende, men kunde som kavalier intet gjøre for at avvise hende energisk. Han var sig bevisst at han aldrig hadde git Gitta Lossov anledning til at gjøre sig forhaabninger om ham, og allikevel følte han at hun hengav sig til saadanne forhaabninger.

„Det er meget elskværdig av Dem, min frøken, at si mig det. Hvorledes har Deres bror det? Har De nylig hørt fra ham?”

Saaledes førte baron Lindek med en kraftanstrengelse samtalen hen paa andre ting. Han følte ikke den fjerneste interesse for Botho som han aldrig hadde brydd sig om, skjønt de var opvokset sammen som nære naboer. Hans spørsmål til broren skulde henlede Gittas opmerksomhet paa andre ting.

Gitta gav beredvillig den ønskede opplysning. Hun merket nok at baronen vilde lede samtalen hen paa noget andet, men hun vilde allikevel ikke anse sin sak for tapt. Hun visste at det ikke var let at vinde en mand som Lindek. Men netop fordi det var saa vanskelig, egget det hende, og nu vilde hun egensindig sette alt ind paa at vinde ham.

„Hvis jeg kunde stille ham en stor medgift i utsigt som lokkemiddel, saa vilde han nok vise sig mer imøtekommende. Men jeg haaber allikevel at kunne beseire ham. Rom blev ikke bygget paa en dag!” tænkte hun, idet hun tvang sig til taalmodighet og gik ind paa mer likegyldige emner.

Saaledes passierende naadde de parken til Lossov. Hans Lindek pustet hemmelig lettet, da han kunde skilles fra Gitta her.

„Dette er jo ulidelig,” tænkte han ærgerlig, da han blev alene. Han besluttet at han for fremtiden vilde ride en omvei til Lemkov for ikke at komme forbi Lossov. For han ante at Gittas stadige tilsynekomst paa Lemkov, naar han var der, ikke var tilfældig — ogsaa uten en sjælelig forbindelse mellem ham og Gitta Lossov.

Da han kom forbi parkmuren hvor utkikket fandtes førte vinden pludselig et luftig, hvitt sjal over muren.

Han saa op og løftet sig op i sadlen. Naar han stod i stigbøilene, kunde han se over muren, og da saa han at der like ved muren stod et bord med nogen stoier. Paa bordet stod en kurv med kulørt broderi som han hadde set Gitta arbeide paa. Dette haandarbeide og sjalet hadde hun sandsynligvis glemmt i hastverket for at komme avsted.

Nu visste Hans Lindek med bestemt het hvorledes det gik til at Gitta alltid kom til Lemkov samtidig som han.

Denne opdagelse var frygtelig pinlig og ubehagelig for ham. Han hørte ikke til de

herrer som før sig smigret ved en saadan opdagelse.

Han visste ihvertfald nu at han maatte undgaa denne vei, naar han red til Lemkov.

Kuno Lossov hadde endnu ikke besvart sin brors brev. Han var endnu ikke paa det rene med hvad han skulde gjøre eller ikke gjøre i denne sak.

Hans hustru hadde raadet ham til overhodet ikke at svare paa brevet. Men denne gang var Kuno klokere end sin hustru.

„Hvis jeg ikke svarer Frits og han tar imot onkel Herberts indbydelse, saa vil han naturligvis — hvis intet hindrer ham i det — ta imot den. Derfor vil jeg gjerne skrive saaledes til ham at han mister lysten til at komme hit. Jeg vil appellere til hans æresfølelse og gjøre ham begripelig at han og hans barn vil komme til at spille en meget tvilsom rolle her. Men jeg maa gaa diplomatisk tilverks, min kjære Helene, og det fordrer moden overveielse. Jeg maa ikke handle overilet.”

Hans hustru maatte gi ham ret.

Avfattelsen av et slikt diplomatisk brev var ikke noget let arbeide for Kuno, derfor opsatte han det altid. Saaledes gik sommeren og høsten holdt sit indtog i landet. Da begyndte Herbert Lossov pludselig at skranke.

Den gamle herre følte sig slet ikke frisk og merket at hans kræfter tok av. Han stod fremdeles i varig brevveksling med amerikanerne, uten at Lossovene visste noget om det. Først og fremst hadde Herbert Lossov bedt Ellinor og Frede om at skrive ofte til ham. Han glædet sig alltid meget over de to søskendes utvungne, hjertelige brever. De skrev aapent og liketil, deres uttryksmaate var i høi grad forskjellig fra Botho og Gittas søte, indsmigrende vases som i virkeligheten ikke indeholdt det mindste varme.

Frits Losov holdt onkel Herbert a jour med avviklingen av sine forretninger. Men det hele varte længer, end den gamle herre hadde haabet. Han tænkte med vemodig resignation at han vel neppe vilde oppleve sin nevøs hjemkomst.

Kuno og Helene gjorde alt for at ophidse onkelen mot „amerikanerne”, men han kvitterte alltid for det med et sarkastisk smil. Han visste godt at Lossovene bare tænkte paa arven.

„De skal faa litt at undre sig over!” tænkte han forbitret, hver gang Kuno saa ukjærlig nedsatte sin bror.

Jo nærmere den gamle Lossov gjennem sin brevveksling kom sine amerikanske slegtninger, desto tydeligere følte han forskjellen mellem dem og Kunos familie. Amerikanerne var varmhjertede, likefremme mennesker uten falskhed og mistro og fri for alt hykleri. De var som de var uten beregning og uten at ta hensyn til, om de gjorde indtryk eller ikke.

Den gamle Lossov talte ofte med Hans Lindek om Frits og hans barn. Han læste ogsaa høit for ham de brever som han fik. Baronnen hørte alltid meget opmerksomt paa ham. Han blev aldrig træt av at betrakte de amerikanske fotografier, og aller længst hvilte hans øine paa Ellinors ansigt. Da gled der altid et tilfreds smil henover den gamle herres ansigt som om han glædet sig over den unge mands interesse.

Engang sa han smilende:

„Det har været en god blanding — Frits Lossov og den tapre, blonde Grete. Borgerdatterens friske, sunde blod vil være velgjørende for vor gamle slegt. Det er en bedre slags end Lossovene deroppe. De har bare koldt vand i aarene og ikke varmt, friskt blod. Jeg tror, at Frits' efterkommere vil overleve Kunos længe.”

Hans Lindek var av samme mening, men uttalte den ikke.

Siden Herbert Lossov hadde begyndt at føle sig svak, kom hans Lindek endnu oftere end før til Lemkov. Han sat ofte og længe ved den gamle Lossovs seng, som han ikke længer kunde forlate. Men nu kom ikke Gitta hver gang like baktefter ham, for nu red baronen altid en omvei.

Saa snart Lossovene dukket op, forsvandt baronen altid under et eller andet paaskud.

Kuno og hans hustru iagttok med urolige øine onkel Herberts tiltagende svakhet. — Alle deres ønsker gik ut paa at han maatte dø, for saa trodde de at ha vundet spillet. Endnu var ikke Frits Lossov kommet hjem og endnu truedes de ikke av nogen fare.

Det var ialfald det ædle egtepars lidenskabelige ønske at Herbert Lossov maatte dø, før Frits kom hjem.

Og som om dette lidenskabelige ønske fik magt over den gamle herre, saa sygnet han nu mer og mer hen. Lossovene var nu altid om ham; de avløste hverandre. Det var som om de vilde vaake over at onkelen ikke gjorde noget nyt testamente. De ante jo ikke at dette var besørget for længe siden.

Med undtagelse av Hans Lindek kom ikke et eneste fremmed menneske ind til gamle Lossov. Men baronen sat hver dag et par timer ved sin gamle vens seng. Trods den store aldersforskjel var disse to mænd forbundet ved et virkelig sandt og varmt vennskap, og de saa ofte hemmelig paa hverandre, naar Lossovene viste sig unaadelig opmerksomme mot onkelen og helst vilde udelukke alle andre fra ham.

Ogsaa vinteren gik, uten at Herbert Lossov kom til kræfter igjen. Da vaaren holdt sit indtog og solen smeltet al sneen, fandt man en morgen den gamle herre død i sengen. Ganske stille og blidt var han sovnet ind om natten — et hjerteslag hadde gjort ende paa hans liv. Saa rolig, blidt og fredelig var døden kommet, at hans gamle tjener som vaaket hos ham ikke hadde lagt merke til at søvnen var gaat over til døden. Over hans ansigt hvilte et uttrykk av den dybeste fred.

Tidlig om morgenen red et bud til Lossov og Lindek for at melde den gamle Lossovs død.

Lossovene motok dødsbudskapet med hemmelig glæde. I en flyvende fart begav de sig til Lemkov efter at Kuno Lossov hadde sendt et telegram til Botho for at kalde ham hjem.

Den gamle tjener hadde — efter tidligere ordre fra sin herre — straks telefonert til byen til Lossovs sagfører. Og da Lossovene kom til Lemkov traf de sagfører Holm der.

Til deres forbauselse viste overrettsagføreren dem en fuldmagt, efter hvilken han bemyndiges til at føre overopsynet med Lemkov til testamentets aapning.

Naturligvis blev sagføreren bestormet med spørsmåal, naar testamentet var opsat og naar det skulde aapnes. Paa det første spørsmåal blev sagføreren svar skyldig, det andet besvarte han med at testamentet skulde aapnes en time efter Lossovs begravelse.

Baron Lindek hadde mot sin vilje været vidne til denne scene. Lossovenes nervøse, begjærlige hast berørte ham pinlig. Han traadte hen til sin gamle vens lik og saa længe alvorlig og bevæget ind i det stille ansigt, over hvilket dødens majestet hvilte. Da smuttet en solstraale henover den dødes ansigt — den la sig over den for stedse lukkede mund — det var likesom det svake, sarkastiske smil som saa ofte i livet hadde svævet over hans læber.

De faa dage før begravelsen forløp hurtig. Botho var kommet hjem for at vise grandonkelen den sidste ære. Ogsaa han var feberagtig optat av dette dødsfald og haabet at der nu skulde komme bedre dage for ham, saa han ikke længe behøvde at vende og dreie hver øre. Han var da uten tvil onkel Herberts arving. Det var da godt at han døde, før disse amerikanere kom hitover og kunde indsmigre sig hos ham.

Trods al denne tillidsfuldhet var de dage som gik før begravelsen en sand kval baade for Botho og hans forældre og søster. Ogsaa for Gitta var dette arvespørsmåal av stor vigtighet. Hvis hendes far var hovedarving, fik hun en glimrende medgift, for Lemkov var ikke majorat likesom Lossov og hun vilde faa samme ret som broren.

Naar hun nu blev en rik arving, vilde nok baron Lindek vise sig imøtekommende. Men da kom der sikkert ogsaa andre friere til Lossov — og saa vilde hun nøie overveie, om hun skulde lyksaliggjøre baronen eller en anden med sin haand. Lindek hadde ved sit tilbakeholdende væsen fortjent at hun pinte ham litt. Saa skulde hun nok hevne sig paa ham for hans avvisende optræden. Bare begravelsen dog var forbi!

Det var Lossovenes brændende ønske. Tiden før den forekom dem som en evighet!

Kuno hadde ikke anset det for nødvendig at melde Frits onkel Herberts død. Nu var jo denne sak med broren kommet ind i en ganske anden bane. Kuno var glad over at han endnu ikke hadde sendt sit diplomatiske brev til Frits.

Skulde Frits mot formodning og imot Kunos ønske komme i betragtning som medarving, saa fik han jo tidsnok underretning om det av sagføreren. Saa var der endnu tid til at ta endelig standpunkt overfor broren og hans familie.

Endelig var begravelsen forbi. Sørgfølget vendte tilbake til det gamle herresæte.

Understøttet av Gitta gjorde fru Helene honnør med stolt værdighet. Gitta saa godt ut i den elegante sørgedragt; den dype, sorte farve fremhævet hendes blonde haars gyldne glans.

Tause forsamlet følget sig tillikemed Lemkovs tjenerskap og funktionærer i husets festsal hvor der var opstillet stoler i lange rader. Overfor disse stolrader var der stillet et litet bord til sagføreren.

Da alle hadde tat plads og sagføreren traadte hen til bordet med sin dokumentmappe hersket der aandeløs stilhet. Baron

Lindek stod litt avsides, lænet til en vindusniche og saa med alvorlige øine paa de bleke, spændte ansigter. Vemodig tænkte han paa at han kanskje idag var i disse værelser for sidste gang, hvor han altid hadde fundet et trofast, varmt vennehjerte. Han saa likesom med sin gamle vens øine henover forsamlingen og uvilkaarlig la der sig et sarkastisk smil om hans læber.

Fru Helene sat rank og stolt ved siden av sin mand som utaalige ganger for med haanden henover sit tynde haar. Botho klemte monoclen fast i øiet og Gitta koketterte endog i dette øieblik med baronen, mens hun i sin indre uro rev og slet i sit kniplingslommeværk.

Nu begyndte sagføreren med de sedvanlige formaliteter. Testamentet blev befridd for de store segl og oplæsningen begyndte.

Blandt andet het det i testamentet:

„Min herregaard Lemkov med alle besiddelser, alle bygninger og alt levende og dødt inventar testamenterer jeg uten indskrænkninger” — her gjorde sagføreren en liten pause og saa ind i Kuno Lossovs feberagtig spændte ansigt — „testamenterer jeg uten indskrænkning til min nevø, friherre Frits Lossov som bor i New York og hvis adresse min sagfører kjender til. Straks efter testamentets aapning skal min sagfører underrette ham om min sidste vilje. Frits Lossov er altsaa uindskrænket hersker paa Lemkov. Hvis han i mellemtiden skulde være avgaat ved døden, trær hans barn, Frede og Ellinor Lossov, ind i hans rettigheter.”

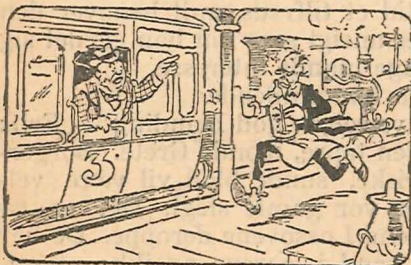
Der gik en sælsom mumlen gjennom salen. Ingen vovet efter disse ord at se paa Kuno Lossov og hans familie. De sat med bleke, fordreiede ansigter likesom forstenet og stirret stivt hen for sig.

Sagføreren vedblev:

„Jeg har foretrukket Frits Lossov for hans bror Kuno av den grund, at Kuno som den førstefødte allerede har arvet sin fars majorat Lossov, mens Frits som yngste søn reiste bort med tomme hænder. Min retfærdighetsfølelse og mine egne erfaringer har ledet mig til at ta denne beslutning. Jeg vilde med det skaffe like ret. Den eneste betingelse, jeg stiller Frits Lossov er at han beholder mine funktionærer og mine tjenestefolk, saa længe de opfører sig bra. Ingen skal bli brødløs ved denne eiendoms-skiften. Jeg er overbevist om at alle mine folk vil tjene min nevø likesaa tro og hengivent som de har tjent mig. Jeg venter og haaber av mine folk at de forblir trofast paa sin post, saa Lemkov ogsaa under den nye herre kan blomstre og trives. Min ridehest „Satyr” og min brilliantring av flettet ekeløv testamenterer jeg til min unge ven, baron Hans Lindek. Ringen har han altid syntes saa godt om, og min trofaste ridehest vet jeg i de bedste hænder hos ham. Han skal ta imot begge deler med en sidste hilsen og en hjertelig tak for hans trofaste, uegennyttige vennskap og ikke glemme mig.

Min kontante formue som beløper sig til ca. tre hundre tusen kroner og som helt

En sifon som et helt tog nød godt av.

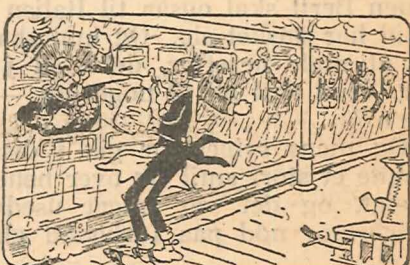
„Skynd Dem, tjener, og kom med sodavandet!” sa en herre i den første vognen, nærmest lokomotivet. „Toget gaar snart og jeg er skrækkelig tørst.”

„Det gik jo storartet!” sa tjeneren mens han stod ute paa perronen og trykket soda fra sifonen op i glasset som herren i kupeen holdt i haanden.

„Udmerket,” svarte herren. Men han angret det i det samme, for pludselig fik han sifonstraaalen i ansigtet, — der var nogen som ropte paa tjeneren og han vendte sig.

Han kunde jo ikke se med nakken! Han saa heller ikke at toget nu hadde sat sig i bevegelse og opdaget først forsent at alle passagerene efter tur hadde faat en dusj fra sifonen.

uavhengig av Lemkov er anbragt i sikre statspapirer, skal fordeles paa følgende maate:

Femti tusen kroner faar hver av mine grandniecer, Birgitta og Ellinor Lossov, til utstyr. Paa deres bryllupsdag skal denne kapital utbetale dem. Indtil da faar de bare rentene til fri raadighet. Hvis de ikke er gifte paa sin trediveaarige fødselsdag, saa faar de utbetalt kapitalen paa denne dag. Endvidere faar mine grandnevøer Botho og Frede Lossov, femti tusen kroner paa samme betingelser.

Samme sum testamenterer jeg desuten min nevø Kuno Lossov paa den betingelse at dette beløp brukes til driftsforbedringer paa majoratet Lossov, da denne sum efter min mening er nødvendig for at bringe Lossov paafote igjen. Det er blitt meget forsomt i de senere aar.

Desuten skylder min nevø Kuno Lossov mig otte og tredive tusen kroner. Der er vedføiet en nøiagtig opgave over alle de enkelte summer, jeg har laant ham. Denne sum skal han indbetale i aarlige rater paa fem tusen kroner til sin datter Birgitta, saaledes at Birgitta Lossovs part i denne arvalt blir otte og otti tusen kroner. Da hun jo maa staa tilbake for sin bror, majoratsarvingen, har jeg i mit testamente foretrukket hende for Botho. Rentene av den laante sum blir ikke beregnet.

I tilfelde av at Kuno Lossov dør, før denne gjæld er betalt, hefter hans efterfølger, majoratsarvingen, for det. Bare hvis Kuno og Botho erklærer sig villige til at gaa ind paa disse betingelser, faar hver av dem ovenfor nævnte femti tusen kroner utbetalt.

De resterende femti tusen kroner fordeles som legater til mine funktionærer og tjenestefolk paa den maate som jeg har bestemt i slutten av dette testamente.

Jeg har truffet disse bestemmelser efter bedste vidende og vilje og i bestræbelsen efter at vær retfærdig. Min nevø Frits Lossov har til hensigt at vende tilbake hit for at ende sine dage i sit fædreland. Nu behøver han ikke at søke sig et nyt hjem, og jeg haaber, han vil føle sig vel med sin familie. Det er mig en kjær tanke at vite ham som herre her paa Lemkov. Kanskje min nevø Kuno Lossov ikke blir helt tilfreds med indholdet av dette testamente, men jeg kan ikke træffe mer fordelagtige bestemmelser for ham, fordi jeg vil erstatte Frits Lossov det som skjæbnet har negtet ham ved at la ham komme til verden som yngste søn av en majoratsherre."

Derefter fulgte endnu nogen bestemmelser likesom ogsaa navnene paa de av folkene som skulde ha legatene. Det var bare mangeaarige tjenestefolk.

Endelig var sagføreren færdig med oplæsningen.

Der fulgte dødsstilhet efter hans ord. Sagføreren lot sine øine svæve rolig og alvorlig henover forsamlingen.

Alle folkene saa rørt og bevæget ut, fordi deres avdøde herre hadde tænkt paa dem og deres vel. Ogsaa Hans Lindeks ansigt var dypt bevæget. Han visste at Herbert Lossov hadde skjænket ham de to ting som han var aller mest glad i. Ringen hadde den gamle herre næsten alltid baaret, og hans rideløst „Satyr" hadde han været saa glad i som om det skulde ha været et menneske. Hans Lindek visste at hans gamle ven med disse to gaver hadde villet ære ham og vise ham sin store hengivenhet og det gjorde ham meget bevæget.

Bare fire mennesker inde i den store sal følte dyp og bitter vrede mot Herbert Lossov og det var Kuno Lossov med hustru og barn.

Kuno var askegraa i ansigtet og han strøk mer og mer nervøst henover sit tynde haar

med skjælvende haand. Fru Helene sat med sammenknepen mund og et hovmodig ansigt og der lyste baade vrede og had i hendes øine.

Botho var tilmode som om han var utstøtt av himlen. En grænseløs forbløffelse malte sig i hans ansigt. Han kunde ikke fatte av „amerikanerne" gik av med den store arv, mens han og hans familie maatte nøie sig med en „almisse". Han bet i sin omhyggelig pleiede, tynde bart, og samtidig regnet han ut hvad han egentlig kunde faa ut av denne historie. Efter hans mening var det ikke meget.

Gitta var selvfølgelig ogsaa bittert skuffet. Med usikre blik saa hun over paa Hans Lindek. Han la slet ikke merke til hende. Nei naturligvis — naar hun bare fik en latterlig liten sum, kunde det ikke lønne sig for ham at beile til hende. Hvor ganske anderledes vilde det ikke ha været hvis hendes far hadde arvet Lemkov! Av ytringer som faren var kommet med visste hun at gaarden var værd over en million kroner. Hun visste ogsaa at Lemkov aarlig indbragte cirka firti — til femti tusen kroner, for godset var i mønsterværdig stand. Hvilken medgift vilde hun ikke ha faat hvis faren hadde arvet Lemkov! Istedet maatte han nu nøie sig med denne bagatel. Denne hende fars bror som var dukket op i høi grad i utide fik nu hele den store arv som de alle hadde gjort amerikana.

Ja, sandelig, denne amerikanske barn var meget bedre stillet end hun og Botho! Deres far hadde vistnok tjent en stor formue paa sit „saapekokeri" og nu fik han ovenikjøpet Lemkov. Desuten skulde de jo ogsaa begge to faa femti tusen kroner ekstra. Efter Gittas mening hadde onkel Herbert været meget uretfærdig. Han burde slet ikke ha latt amerikanerne komme i betragtning for de kunde godt klare sig uten ham. Hun ærgret sig i høi grad over at hun næsten hver dag var redet over til Lemkov for at vise ham sin kjærlige opmerksomhet. Hadde hun hat anelse om hvorledes han hadde avfattet sit testamente, saa vilde hun ha været ganske anderledes imot ham. Aa — onkel Herbert hadde været en rigtig ondskapsfuld, skjændig mand som hadde narret dem allesammen.

Sørgefølget opløste sig. Nabogodseierne og et par officerer fra den nærmeste garnisonsby kjørte hjem. Ogsaa Hans Lindek gik. Ingen visste hvorledes de skulde forholde sig overfor de skuffede Lossover. Alle hadde lyst til at tale med hverandre om dette testamente og om hovedarvingen som paa en saa uventet og overraskende maate skulde dukke op.

Tilslidst kjørte ogsaa Lossovene hjem. Bare sagføreren blev paa Lemkov, da der endnu var endel at ordne der for ham.

Lossovene sat med lange bleke ansigter overfor hverandre i vognen og talte ikke et ord med hverandre. Kunos underlæbe hang slapt ned. Først da han kom hjem, begyndte han at rase ut. Den ellers saa avmaalte, korrekte mand kastet sig paa sofaen og dunket i den med knyttet haand, som om han hadde nogen hos sig der var skyld i at dette testamente hadde skuffet ham saa forfærdelig. Det værste, han hadde frygtet, hadde været at han maatte dele arven med Frits. Og nu var Frits hovedarvingen, mens han var blitt avspist med en „bagatel" Et frygtelig brændende had til den foretrukne bror og en avmægtig vrede mot den „sinds-svake" onkel som hadde handlet saa uretfærdig bemægtiget sig ham.

Mens han laa saaledes uten at kunne beherske sig, kom fru Helene farende ind i værelset. Ogsaa hun hadde git sig luft i et raserianfald indenfor sit værelses fire vægger og var nu saa rolig at hun kunde tale.

„Din onkel har været aldeles utilregnelig — det har jeg altid sagt! Du maa protestere mot dette meningsløse testamente, Kuno. Du skulde da i det mindste arve likesaa meget som din bror!" sa hun rystende av sindsbevægelse.

Kuno sprang op og stirret paa hende.

„Der er intet — slet intet at gjøre. Jeg har allerede spurt sagføreren om det. Testamentet er uangripelig. Aa, denne elendige stymperen der over i Amerika! — Det er en skam og skjændsel at denne svakhodede, gamle mand har foretrukket ham for mig!"

Fru Helene rev og slet i sit lommeørklæ.

„Og nu tar dette mennecke ophold her i vor umiddelbare nærhet. Det er til at bli gal over!" sa hun ute av sig selv.

I mange dage gik familien paa Lossov omkring med mørke ansigter. Naar de var sammen, blev der altid utøst rikelige forbandelser over amerikanerne. Særlig var Botho ute av sig selv. Hertil kom at de i disse dag fik forlovelseskort fra komtesse Trassenfeld som hadde forlovet sig med en av Bothos kammerater.

Nu var Botho igjen et haab fattigere.

Men siden dette forlovelseskort var kommet, foregik der en pludselig forandring i hans væsen.

Han skjældte ikke lenger over amerikanerne, og naar hans familie gav sin vrede luft, var han stille og taus.

En dag ved middagsbordet kom det ut av ham hvad det var der hadde foraarsaket denne forandring hos ham. Da hans forældre og Gitta igjen begyndte at gi sin vrede luft, sa han pludselig paa sin skjødsløse, affekterte maate:

„Naa ja — det er jo avskyelig — aldeles avskyelig at den gamle herre har laget et slikt vanvittig testamente. En høist ubehagelig historie som ogsaa har angrepet mine nerver. Men al vor vrede hjælper os jo ikke. Far har hørt at testamentet er uangripelig. Saa vil jeg bare be dere betænke at vi ikke forbedrer vor stilling ved at stille os fiendtlige overfor den nye eier av Lemkov. Det vilde bare sætte ondt blod blandt naboene, for hele saken er jo desværre kjendt overalt. Kjære far, vi kan nu engang ikke skaffe din amerikanske bror ut av verden. Nei, far, la mig faa tale ut — nu er jeg netop saa godt igang. Jeg har overveiet alt med koldt blod. Nu vil jeg gjøre dere et forslag som efter min mening ikke er saa daarlig. Altsaa — jeg hadde jo hensigter overfor komtesse Trassenfeld. Men nu har hun — merkelig nok — forlovet sig med en av mine kammerater. Jeg er altsaa færdig med hende. Naa, og glimrende partier er yderst sjeldne. Saa har jeg altsaa tænkt: Far, din bror har en datter. Denne Ellinor er i den giftefærdige alder — og for at skaffe alle stridigheter og al splid ut av verden vil jeg gjøre kur til den unge dame. Hun er vel ikke noget rent fugleskræmsel."

Botho taug utmattet efter den lange tale. Hans familie stirret paa ham som om han talte i et fremmed, uforstaaelig tungemaal. Hans mor fattet sig først.

„Umulig, Botho! Datteren av en vaskekone og majoratsherren til Lossov — det gaar da umulig an!" ropte hun forfærdet.

Botho klemte monoclen fast i øiet.

„Ja, vet du nogen anden utvei, mor? Jeg er naturligvis heller ikke særlig begeistret ved tanken paa en slik forbindelse. Men det er det samme — denne Ellinor er et udmerket parti. Hendes far er i forveien en velstaaende mand — og nu eier av Lemkov. Man behøver da ikke at utbasunere at hendes mor — hm — naa, la os heller glemme det. Denne Ellinor er vel et dant menneske — det børger hendes far for.

Og mor vil snart bibringe hende den fornødne avslipning. Hvad mener du, far?"

Kuno Lossovs underlæbe dirret og han strøk sig nervøst over haaret.

„Hm — tja — jeg mener at du umulig kan bli i dit regiment hvis det blir kjendt at — hm — at din hustru var en — hm — nedstammer fra en slik mor," vedblev han nervøst.

Botho lot monoclen falde.

„Kanske — det er endog sandsynlig. Men jeg kan jo ikke bli evig i regimentet. Jeg har tænkt at ta avsked om et aar. Jeg maa jo under din ledelse sætte mig ind i driften her, det har du jo talt om før. Saa kan jeg gaa av like før mit eventuelle bryllup. Der er jo heller ingen som behøver at vite noget nærmere om amerikanerinden. Din bror har eiet store fabriker derover — dermed basta! Overvei det rolig. Saa kan vi senere tale sammen om det og overlægge hvorledes saken bør gripes an. Vi maa først og fremst ta bestemmelse om hvorledes vi skal stille os til denne familie. Jeg stemmer for et fredelig forhold som muliggjør en intimere forbindelse mellom den lille amerikanerinden og mig."

Botho familie kunde ikke saa let forsones sig med denne tanken. Kuno kjæmpet med sit had og sin vrede og fru Helene med sin stolthet. Gitta rynket foragtelig paa næsen. Hun hadet denne Ellinor, endnu før hun hadde lært hende at kjende.

De debatterte ivrig saken for og imot og kunde ikke bli enige.

„Sov nu paa det," sa Botho tilsidst. „Vi kan jo tale videre om det imorgen. Men glem ikke at der er forbistret faa rike arvinger. Der er saa mange dollarsprinsesser som er blit giftet ind i vor adel, uten at man kjender deres avstamning nøiere. — Penger er magt. Her har jeg særlige chancer. Man maa manøvrere behøve og saa vil denne Ellinor være glad naar hun kan bli gift med den tilkommende majoratsherre til Lossov — og hendes far vil uten tvil med begeistring gi sit samtykke."

Ellinor Lossov sat hos sin far i hans privatkontor.

Frits Lossov hadde netop meddelt sin datter at han i slutten av aaret vilde ha avviklet sine forretninger.

„Ellinor, hvis alt gaar godt, saa feirer vi næste jul hjemme i mit fædreland! Aa, barn, undres hvorledes det vil bli!" sa han med et dypt aandedrag.

Ellinor nikket straalende til ham.

„Det skal bli deilig, far! I mit sidste brev til onkel Herbert skrev jeg at vi glædet os meget til julefesten der-

over og herpaa svarte han: „Paa Lemkov skal det første juletræ tændes for dere! Nu længter jeg saa forførdelig efter det."

Frits Lossov smilte eftertænksomt.

„Altsaa næste jul, om Gud vil. Jeg har ogsaa allerede en kjøper til vort sted i Brooklyn i utsigt — han vil overta det fuldt møblert. Vi tar bare det med os som vi sætter særlig pris paa."

Ellinor la de foldede hænder paa skrivebordet og saa straalende paa ham.

„Jeg vilde helst reise imorgen den dag! Reiselængselen har grepet mig likesom dig, far!"

Han nikket.

„Ja, siden jeg igjen staar i forbindelse med onkel Herbert og han i sine brever har fortalt saa meget om det gamle hjem, er min længsel blit endnu større. Jeg ser alt saa levende for mig — alt det som engang var mig kjær og dyrebart. Det er bare en stor sorg for mig at vi skal la din mor bli tilbake her. Hun vilde saa gjerne ha været med."

Ellinor sprang op og gik bort til faren og la sit kind til hans.

„Far, hun følger med os. Vi tar hende med i vore hjerter. Har du glemt hvad hun sa til os før sin død: „Naar dere engang reiser hjem og jeg ikke kan reise med dere, saa følger dog min kjærlighet, min sjæl med dere over havet. Saaledes talte mor, kjære far. Bare det der er forførdelig lar vi tilbake her — det uforgjængelige tar vi med os som noget vi aldrig kan miste."

Frits Lossov trykket sin datter fast ind til sig.

„Du lille, kjære trøsterinde! Det er som om din mor taler ut av dig. Du skal ikke forgjæves si saa kjærlige, gode ord til mig. Altsaa for at komme tilbake til det vi talte om før, saa taler vi iaften med Mrs. Sternberg. Ogsaa hun har endnu en del at ordne. Jeg er meget glad over at hun følger med os. Saa har vi en anstands dame og husbestyrerinde som kjender vore vaner: Sammen med hende maa du utsøke alt hvad der er os kjær og dyrebart, for det vil vi ta med os. Det maa pakkes ind i rette tid og sendes i forveien. Du avtaler vel alt med Mrs. Sternberg?"

Ellinor hadde igjen indtat sin plads ved bordet.

„Ja, far, det skal bli gjort."

En stund efter arbeidet far og datter saa sammen, saa bragte kontorbudet posten ind. Frits Lossov begyndte flygtig at se igjennem den, men pludeslig stanset han.

„Et brev hjemmefra — med embedssegel — fra Lemkov — og ikke skrevet med onkel Herberts haand," sa han hurtig og aapnet konvoluttet.

Ellinor saa urolig paa ham.

Først tok han et brev ut av konvoluttet. Det var fra onkel Herberts sakfører og lød saaledes:

„Høistærede hr. Lossov!

Den 23. mars klokken fire om morgenen døde friherre Herbert Lossov og er blit bisat idag den 25. mars. Som den avdødes sakfører og eksekutator har jeg det liverv straks efter bisættelsen at underrette Dem om det. Endvidere er det mig paalagt at overgi Dem et hos mig deponert brev og en nøie avskrift av testamentet, hvilket jeg hermed gjør. Jeg ber Dem om at se gjennom dokumentet og omgaaende meddele mig, naar jeg kan vente Dem eller en med Deres fuldmagt forsynet person her paa Lemkov. — Deres eller Deres befuldmægtigedes nærvær er indtrængende nødvendig. Jeg venter saa snart som mulig Dem selv eller den person som er i besiddelse av Deres uindskrænkede fuldmagt.

Med høiagtelse, ærbødigst

Holm,

overretssakfører."

Frits Lossov sat som forstenet med brevet i haanden og saa paa Ellinor.

„Far, er det daarlige etterretninger?" spurte hun ængstelig.

Han strøk sig med haanden over panden og sa med skjælvende stemme:

„Ellinor, onkel Herbert er død!"

Hun sprang forskrækket op og gik bort til ham.

„Aa, hvor det bedrøver mig! Stakkars, kjære far! Nu har du mistet en ven som du netop hadde vundet — og nu kommer vi ikke til at holde jul paa Lemkov. Jeg var blit saa glad i ham, den prægtige, gamle onkel. Aa, hvor sørgelig det er. Det synes som om han har ant det, for i sit sidste brev talte han om sin snarlige død. Men hvem meddeler dig det? Din bror? Gir han endelig et livstegn fra sig?"

„Nei, bar han tier fremdeles. Brevet er fra onkel Herberts sakfører. Men la mig se — han taler om et vedlagte brev fra onkel Herbert. Her er det. Kom, la os læse det som han har at si os for sidste gang."

En filmhelts gjenvordigheter.

1. „Det er morsomt at være elsket og beundret og gjøre lykke hos damene. Men det kan ogsaa bli for meget av det gode."

2. Slik gik det mig. Da jeg bokstavelig talt ikke kunde faa fred for damene noget sted, besluttet jeg at reise til et andet sted.

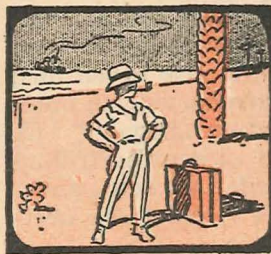
3. Jeg flyttet til et sted med en herlig ensom skog, og her tilbragte jeg tiden med at læse og drømme og nyde naturen.

4. Men ak! Hvorlænge varte lykken! Egnens skjønheter fandt mig og begyndte at gjøre sig til for mig akkurat som de andre.

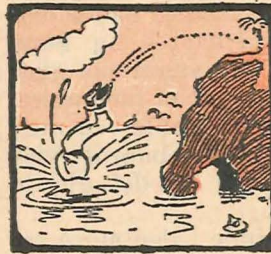
5. Jeg skal vel engang faa fred, tænkte jeg og løp sporenstreds ned til dampskibet som gik til Honolulu.

6. Her vil du formodentlig faa fred, sa jeg til mig selv, da jeg var kommet i land mellem palmer og sydlandske vekster.

7. Ak! Jeg hadde ikke regnet med at ogsaa her fandtes skjøne kvinder. De var rigtignok sorte — men de sværmet likefuldt for mig.

8. Og da jeg saaledes ikke kunde faa fred for damene nogetsteds, besluttet jeg at ende mine kvaler paa havets bund.

9. O vel! Jeg hadde glemt havruene! I store flokker kom de svømmende og kysset paa fingrene. Da besvimte jeg!"

Frits Lossov aapnet det forseglede brev som han tok ut av en stor konvolut og la armen om sin datter. Tæt sammenslynget læste de brevet:

„Min kjære Frits!

Naar du faar dette brev saa er jeg kaldt bort, før jeg har kunnet by dig og dine barn velkommen paa Lemkov. Jeg føler at det lakker mot enden. Men jeg vil ikke gaa herfra uten at si dig at mine sidste dager er blitt forskjønned ved glæden over dig og dine barn. Jeg vilde saa gjerne ha oplevet eders ankomst, men hvis det ikke er mig beskaaret saa maa det jo ogsaa være godt saaledes.

Men jeg vil ialfald si dig at du og dine barn for fremtiden skal ha et hjem paa Lemkov. Jeg haaber at der paa Lemkov vil opblomstre en ny, livskraftig, ædel og god slekt av den Lossovske stamme, til hvem din hustru skal være stammor. Ære være hendes minde!

Du vil bli forbauset over mine testamentariske bestemmelser. Det var mig en trang, Frits, jeg maatte gjøre det. Hvis din bror Kuno nu blir litt mer bitter end før, saa bry dig ikke om det. Han er en anden slags mand end du og jeg. Jeg føler at du har meget tilfælles mig med; min kjærlighet og sympati tilhører dere. Jeg vet at du vil herske paa Lemkov i min aand. Ved min kjære, uforglemmelige hustru er jeg kommet i besiddelse av Lemkov; jeg vil at der skal herske varme, ærlige hjertes i de værelser, i hvilke min Ulrikke henlevde hele sin barndom. Ta derfor av mine hænder det som jeg med glæde har tilbudt dig og dine barn.

Jeg sender en sidste hilsen til Ellinor. Hun skal slaa rot hjemme i sin fars fædreland og, vil Gud, bli en ædel mands trofaste hustru. Gud give, der maa være hende en rik lykke beskaaret, for at hendes glade solskinsøine ikke maa miste sin glans.

Og Frede! Han blir vel efter dig herre paa Lemkov; for takket være din flid vil han være istand til at utbetale sin søster hendes arvepart i Lemkov. Og du vil sørge for, kjære Frits, at Frede hersker saaledes paa Lemkov som det vilde være dig og mig til behag.

Og nu lev vel! I aanden omfavner jeg dere og trykker dere til mit hjerte. Guds velsignelse være med dere!

Din onkel

Herbert Lossov.”

Far og datter saa paa hverandre med store, alvorlige øine.

„Hvad er det? Hvad skal dette bety? Lemkov — et hjem for os? Nu — efter at onkel Herbert er død? Jeg herre paa Lemkov? Det forstaar jeg ikke,” sa Frits Lossov forbauset.

„Saa læs testamentet, far. Det vil jo si os alt,” sa Ellinor.

Saa læste de sammen testamentet, og da de var færdige, pustet de dypt og saa paa hverandre med fugtige øine.

„Aa, far, kjære far, — saa meget holdt onkel Herbert av os! Aa, hvor glad jeg er — ikke for gods og pengers skyld, men over at denne prægtige mand har sat dig saa høit og git dig et saa stort bevis paa sin tillid! Aa, far, jeg er saa usigelig glad over det!” sa Ellinor med tilbakeholdt, dyp bevægelse.

Frits Lossov lot haanden gli henover sin brændende pande.

„Jeg onkel Herberts arving! Jeg herre paa Lemkov! Herre Gud, barn — det er som en drøm! Frits Lossov — den forstøtte — den banlyste — Frits Lossov som forlot hjemmet uten en øre i lommen — nu skal han vende hjem igjen — saa høit æret ved en høihjertet mands tillid!”

Dypt rystet støttet ha. hodet i panden for ikke at vise hvor hans øine var fulde av taarer.

Ellinor omfavnet ham inderlig.

„Far, kjære far — gid bare vor kjære, søte mor hadde levd.” utbrøt hun bevæget.

Han rettet sig op.

„Men min bror! Han er blitt tilsidesat for min skyld! Det vil han ta sig meget nær av!”

Ellinors øine lynte.

„Brydde han sig kanske om hvad du følte dengang du blev tilsidesat for hans skyld? Har han nogensinde bekymret sig om hvorledes det vilde gaa dig dengang han jaget dig ut i den vide verden? Nei, kjære far, her er bløthet ikke paa sin rette plads. Nu tar du din gode ret! Han har sat sin tilstrækkelig igjennem.”

Frits Lossov klappet sin datter over hendes gulbrune haar.

„Ja, ja, kjære Ellinor, det skal jeg gjøre. Men nu er han endnu sintere paa mig end før.”

„Uten nogensomhelst berettigelse.”

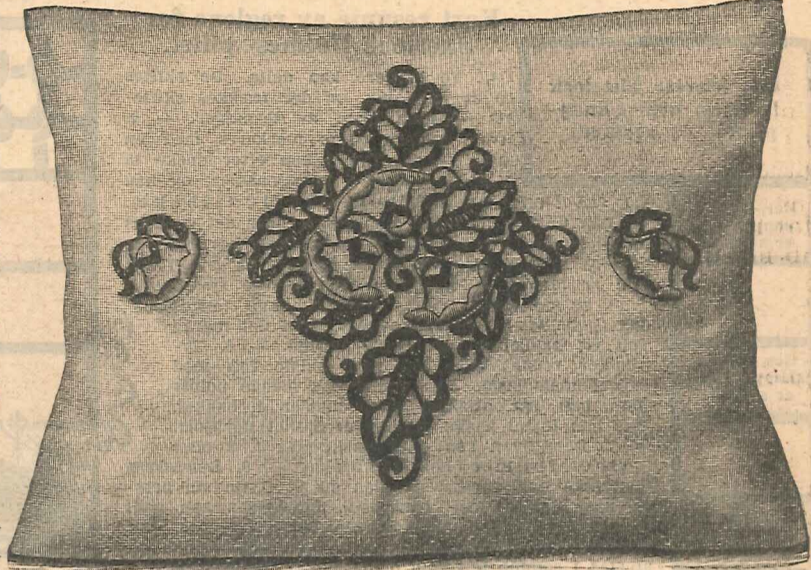
„Men dog med et skin av ret.”

„Ikke engang det, om han kanskje indbilder sig det. Men det er ogsaa det samme. Han vilde ha stillet sig uvenlig overfor mig hvad der saa end hadde hendt — og la ham bare gjøre det. Vi søker ikke ham hvis han ikke vil søke os.”

(Fortsættes.)

zephyr og hvitt garn, pris kr. 7.50 + porto pr. slk. gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingseddell findes i „Raadgiveren” side 28.

Pute med let broderi.

Den 60 cm. lange, 50 cm. høie pute av terracotta boy utstyres med et broderi som er meget let og hurtig at utføre. Man broderer med 2 farver terracotta uldgarn. Broderiet bestaar av platsom, strekting og kontursting.

Materiale: Paategnet boy med garn, pris kr. 10,00 + porto, bakside kr. 5,00, gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgt. 49, Kra. Bestillingseddell findes i „Raadgiveren” side 28.

Kaffeduk paa hvit lin.

Paa hvit lin med engelsk broderi og platsom syes denne kaffeduk. Til bladene og stilkene brukes lingarn, huller og tunger syes med brodergarn.

Størrelse 115 cm. i kvadrat.

Materiale: Paategnet kaffeduk med garn, pris kr. 20,00 + porto. Faas gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingseddell findes i „Raadgiveren” side 28.

Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 10:

31. Inger og Ole, som spilte om peppernøtter: Det er i opgaven git at Inger og Ole tilsammen har 120 peppernøtter. Av disse sitter Ole ved spillets ophor inde med 7 ganger saa mange som Inger. Følgelig har Ole $\frac{7}{8}$ av peppernøttene, mens Inger bare har $\frac{1}{8}$. Og da $\frac{1}{8}$ av 120 er 15, har Ole $7 \times 15 = 105$ peppernøtter og Inger $1 \times 15 = 15$ peppernøtter.

32. Billedrebus: Rosin — gjenganger + j — før (tyk) — D — ener (de øvrige tal er strøket saa bare enen er tilbake — P — røvet, og naar delte sammenstilles og adskilles paa rette maate, faas Rosingen ganger, før den er prøvet.

33. Logogrif: Fart, fyrto, tyksak, fyl, støi, køie, stykker, fryse, øie. — Kystfartøier.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Hendes sidste gave.

E. Almaz Stout.

Døren blev aapnet og lot et klart lys trænge ind i hallen. Men den blev hastig lukket igjen og stuepiken hvisket: „Mr. Lancaster!”

„Jeg kommer bare for at si farvell! Du vet jeg skal reise imorgen. Men hvad —”

Irvin Lancaster holdt braat inde idet kaminilden flammert og belyste ansigtet paa den unge kvinde som sat sammenbøiet varmen.

„Hvad er der iveien, Penelope?”

„Ingenting. Jeg hadde git besked om at jeg ikke var hjemme.”

„Jeg vet det. Westly gjorde ogsaa sit bedste; det er ikke hendes skyld; jeg tvang hende saa at si til at lukke mig ind. Du vet jo jeg reiser bort imorgen for et helt aar, og jeg kunde ikke reise før jeg hadde talt med dig. Men hvad er der hændt?”

Han tidde pludselig, tok hendes ansigt mellem begge sine hænder og vendte det op mot sit. Men med en heftig bevægelse vendte hun det bort igjen.

„Gjør det ikke; du vil faa se mer end jeg ønsker nogen kunde vite. Selv siden du nu engang er her vil jeg fortælle dig det. Hele verden vil jo vite det imorgen. Derrick har forlatt mig!”

„Forlatt dig!” utbrøt Lancaster. „Hvor er det blit av ham?”

Penelope Masters trak paa skuldrene.

„Sæt dig,” sa hun til Lancaster som stirret uforstaaende paa hende. Selv lot hun sig synke ned i en lav lænestol. „Sæt dig ned. Jeg kan ikke fortælle dig det saalænge du blir staaende slik. Derrick reiste bort for en uke siden. Han drog paa besøk til Sinclairs. De inviterte naturligvis mig ogsaa; men de liker ikke mig bedre end jeg liker dem. Freda Sykes var ogsaa deroppe. Du husker nok hvordan alle mennesker snakket om hende og Derrick ifjor.”

„Jeg husker det. Hun er jo ogsaa en sjelden vakker enke med vidunderlig gyldent haar og rødbrune øine.”

„Ja, hun maler sig pent. Hendes farver er like vakre som hendes sjæl er foragtelig. Var hun mer værd skulde jeg ikke ta mig saa nær av det.” Den dype stemmen bævet et øieblik og Lancaster saa opmerksomt paa hende.

„Naa — de møttes saa igjen hos Sinclairs — jeg antar det hele var arrangert i forveien.”

„Jamen, hvad er der da skedd?”

Hans øine flammert av vrede; men dypt nede fra hans sjæls dyp skjøtt et frydefuldt haab op.

„Jeg fik et brev fra Derrick igaar hvori han skrev at han ikke kom tilbake mer. Han og mrs. Sykes var kommet paa det rene med at de ikke kunde undvære hverandre. De er reist bort sammen.”

„Og bryr du dig virkelig — jeg mener, naar du ser bort fra din saarede stolthet — bryr du dig virkelig om dette?”

„Hele verden vet at vort egteskap ikke har været lykkelig — ikke for det? Men hvad verden ikke vet er at jeg og Derrick har siden giftet mig med Derrick, da elsket jeg ham av hele min sjæl og jeg elsker ham fremdeles like høit.”

„Penelope, det kan du ikke mene! Han er et undermaalsmenneske i sammenligning med dig.”

Hun saa op paa ham med sine mørke, grublende øine og brast i en kort latter.

„Du tror at du forstaar mig, du tror at du idetheletat forstaar kvinderne — ikke sandt? Men gjorde du det saa vilde du vite at en kvinde — en kvinde som jeg ialfald — ikke elsker med forstanden. Hun elsker ikke den hun bør elske eller den som er hendes kjærlighet værd; hun elsker fordi hun ikke kan andet.”

„Og slik elsker du Masters?”

Hun saa elsker forbausset i hans blik.

„Ja, slik elsker jeg ham.”

„For en idiot han er!”

Hun smilte svakt.

„Ja, slik vil ikke Freda Sykes elske ham. Hun

er en liten vampyr. Hun vil ta imot alt og ikke gi noget igjen.”

„Naa — litt gir hun da — hun gir sit gode navn og rygte.”

„Sit gode navn!” gjentok Penelope haanlig; „det har hun mistet for lærer siden. Derrick har mer av gi hende end de fleste andre mænd. Du vet jo han snart kommer i besiddelse av titelen. — Sir John kan ikke leve længer end høist et aar. Og saa er Derrick en rik mand, rikere end hans venner tror.”

„Ja, men titelen kan da ikke gavne hende.”

Hun saa forbausset paa ham.

„Jo, naturligvis kan den det. Jeg gir ham hans frihet.”

„Skjønt du elsker ham som du gjør?”

„Fordi jeg elsker ham som jeg gjør!”

„Og du oppgir det hele?”

„Der er ikke noget tilbake som jeg bryr mig om. Jeg har selv etpar hundre pund om aaret at leve av. Sulte kan jeg ikke komme til.”

„Aa, Penelope, om du bare kunde skjænke mig en liten del av det du gir Masters?”

Hun vendte sig mot ham da hun hørte hvordan hans stemme bævet.

„Skjænke dig?”

„Ja, skjænke mig! Jeg har forsøkt at skjule det, men jeg har elsket dig fra første gang jeg

„Du tror vist du forstaar kvindene, ikke sandt?” sa hun.

saa dig. Jeg har forsøkt at late som om jeg bare var en god ven — andet turde jeg jo ikke — men jeg har længtet saa jeg har været syk efter at ta dig i mine armer, trykke dig ind til mig og kysse dig — kysse dig. Saa sterk har min længsel været at jeg ofte har maattet gaa bort for at kunne skrike det høit ut. Min Gud, Penelope, tror du jeg er gjort av sten?”

„Nei — nei! Men jeg har ikke et øieblik ant at — at —”

„Nei, og du har næsten gjort mig vanvittig fordi du ikke har set hvad enhver anden kvinde forlængst vilde ha set. Du vet jeg tilber skjønhet som en Gud — og for mig er du den skjønneste kvinde jeg nogensinde har set — og din sjæl er likesaa skjøn som dit legeme. Jeg elsker dig! — Jeg elsker dig!”

Han slapp hendes hænder og sprang op idet han skalv over hele kroppen.

„Det gjør mig saa ont — jeg visste det ikke — jeg har ikke et øieblik trodd —”

„Nei,” svarte han bittert; „du tænkte jo bare paa Masters, som ikke var værdig til at knytte dit skobaand, og under alt dette gjorde han sig til nar for Freda, Sykes og under dette jerner. Men nu kjender du ham — nu har han vist sig i sin rette skikkelse. Penelope, Penelope, kan du ikke gi mig haab?”

Ansigtet blev askegraat, slik anstrengte han sig for at beherske sig.

Tankefuld sat hun med hendene i fanget og stirret ind i varmen.

„Jeg kan gi dig hvad Masters ikke kunde gi dig — tilbedelse. Ved ikke at tale om kjærlighet før idag har jeg bevist dig at jeg har elsket dig høiere end mig selv — at jeg ikke for alt i verden vilde si et ord som kunde saare dig. Du vet du kan stole paa mig. Jeg kan ikke reise bort og forlate dig i en tilstand som den du nu befinner dig i; men jeg kan heller ikke bli herhjemme. Jeg har underskrevet en kontrakt paa et aar og den kan jeg ikke bryte. Følg med mig, Penelope, og la min kjærlighet verne og beskytte dig. Jeg vil ikke forlate dig med et aar om du ikke kan gi — det lover jeg paa mit æresord.”

„Du vet ikke hvad du sier. Jeg har ingenting at gi dig — absolut ingenting!”

„Jeg har jo sagt dig at jeg ingenting kræver.

Jeg ønsker bare at gi; jeg ønsker bare retten til at se dig — være hos dig. Du vil bli saa ensom her. Bli med mig til Rom. Ikke en sjæl kan si noget paa det. Min søster bor i Rom, hos hende vil du være velkommen. Det var min hensigt selv at bo hos hende, men hvis du ønsker det og anser det for mer passende vil jeg bo paa et hotel.”

Penelope gjemte ansigtet indimellem paa en stol og begyndte at graate voldsomt, saa hun skalv over hele kroppen.

„Penelope, hvad har jeg sagt? Det var jo ikke min mening at saare dig!”

Hun løftet sine taarefyldte øine mot hans.

„Ikke tal slik; jeg bebreider dig ingenting. Jeg forundret mig bare over at nogen kunde være saa ædelmodig — saa hensynsfuld.”

„Hvorfor?” sa han med dæmpet stemme. „Du sa jo netop at du elsket Derrick saa høit at du bare ønsket at gi. Jeg elsker dig likesaa høit og jeg ønsker ogsaa bare at gi. Hvorfor synes du det er saa underlig?”

„Aa, du er saa god — saa god imot mig.”

„Det er netop det jeg saa gjerne vilde være,” sa han. „Kan jeg tilsidst vinde noget fra dig vil du gjøre mig til det lykkeligste menneske paa jorden; men det eneste jeg ønsker nu er at hjælpe dig. Det vil være dig imot at træffe dine venner som enten vil være nysgjerrige eller medlidende. La mig telegrafere til Ella i aften. Si til Westly at hun skal pakke sakene dine og være parat til at følge med dig klokken elleve imorgen.”

„Westly?” gjentok hun sagte.

„Naturligvis. Saa kan ingen si noget om at jeg følger med dig til Rom. Aa, Penelope, gjør det! Bare solskinnet i Italien vil bringe dig trøst.”

Hun sat ganske stille et helt minut og stirret ind i varmen; saa vendte hun sig mot ham.

„Jeg blir med!”

Han bekjæmpet den bevægelse som gik igjen — ham og svarte rolig.

„Det glæder mig, og jeg lover dig at du ikke skal komme til at angre det. Du vil komme til at like Ella godt og hun vil elske dig.”

Hun reiste sig og rakte haanden ut.

„Nu maa du gaa. Jeg har mange ting at ordne. Tjenerne skal ha sin løn, jeg har nogen brever at skrive o.s.v. Heldigvis er mrs. Price vant til at styre huset naar vi er borte og jeg kan skrive til hende senere om at lukke det. Farvell!”

„Farvell til imorgen.”

Og hans vakre graasprængte hode bøiet sig et øieblik over hendes haand. —

Næste morgen skinte solen ustadig gjennom drivende taakeskyer da Penelope og Irvin Lancaster fulgt av Westly gik ombord i May Queen. I dagslyset hadde Penelopes ansigt det gennemsigtige utseende som følger med dyp bevægelse eller store lidelser; hun hadde et aandsfraværende uttryk i øinene som fik Lancaster til at ordne alt med billetter og bagage og anbringelsen av Westly uten at raadspørre hende eller plage hende med spørmaal. Han saa at hun bevæget sig som i en drøm og han hadde en følelse av at hvis han vækket hende kunde hun skifte sind, gaa iland igjen og dra tilbake til London.

De var blandt de sidste som gik ombord; mange av passagererne hadde tilbragt natten paa hoteller i den travle havnestad og var kommet tidlig ombord for at sikre sig de bedste kjølepladsene.

„Det var bra at jeg telegraferte om en kahyt til dig igaar aftes,” sa Lancaster idet han anbragte tepperne og haandbagagen han hadde baaret for hende i den separatkahytten han hadde skaffet hende. „Der er ikke en eneste igjen nu. Du og Westly vil nok befinde dere bra her, tror du ikke? Nu gaar jeg ut og ser mig litt om og hvis du har lyst til at spasere litt paa dækket saa la mig vite det.”

Penelope svarte ikke; det lot til at hun næsten ikke hørte hvad der blev sagt.

Et øieblik blev Lancaster staaende i døren, derpaa sa han med et opmuntrende nik:

„Nu gaar jeg for at se efter mine egne saker; men jeg kommer snart igjen for at se om du trenger hjælp.”

De sidste passagerer kom ombord, fortøinene blev kastet los og nogen faa øieblik efter gned May Queen langsomt og yndefuldt ut av havnen.

„Er du ikke bra?” spurte Penelope, som ikke kjendte til sjøsyke. Westly som begyndte at bli grønblek. „Det er et aar siden jeg saa Englands

kyst gli tilbake i det fjerne. Jeg gaar op litt; men jeg kommer snart tilbake”

Hun gik op paa promenadedækket og gik agterut for at iagttå de hvite kalkklipper som hurtig forsvandt i taaken. Hun blev staaende, til der ikke var mer at se, og vendte sig saa om for at gaa tilbake til sin kahyt, da det pludselig var som hendes hjerte stod stille.

„Du fryser vel ikke, Freda?” hørte hun en stemme spørre over paa den andre siden av dækket. Hendes blik søkte ditover og der saa hun en herre og en dame sitte i etpar dækstoler. Hun kunde ikke se deres ansigter; men hun gjenkjendte den reiseluse og pelskraven som stak op over den ene stolryggen like godt som hun kjendte sit eget billede i speilet.

Hun næsten løp ned til sin kahyt som laa paa den andre siden av dækket; men like før hun naadde den støtte hun paa Irvin Lancaster.

Han grep hende i armen og saa hende ind i ansigtet; for han forstod at der var hendt noget.

„Hvad er det, Penelope?” spurte han rolig.

Hendes øine saa saa mørke ut i hendes bleke ansigt og hun stønnet:

„De er med her — her paa baaten!”

„Hvem? Du store Gud — mener du Derrick?”

„Ja, Derrick og mrs. Sykes. Aa, Irvin, hvad skal jeg gjøre?”

„Skal jeg gaa ned og late som om jeg ikke reiser sammen med dig? Hvis du og Westly kan klare dere alene, saa kan jeg ganske rolig gaa iland i Boulogne og late som jeg ikke vet at dere er med her ombord.”

„Nei, det — det har jeg ikke tænkt. Men — aa, Irvin, det er skrækkelig. At se min egen mand reise bort med en anden kvinde og finde mig rolig i det! Han maa ikke se mig, hvad der saa sker! Han vil tro at jeg har fulgt ham med forsæt. Aa, Irvin, hvad skal jeg gjøre?”

Hun skalv over hele legemet. Et par passagerer som gik forbi saa nysgjerrig paa den vakre unge damen som med en saa forvilet mine klynget sig til den graasprængte herren som syntes at trøste hende.

„Vær rolig, Penelope,” sa han. „Ikke tap besindelsen. La os gaa ned i din kahyt saa kan vi snakke sammen der. Vi kan sende Westly op paa dækket saalænge.”

„Ja, men hun sjøsyk.”

„Aa, det gaar nok over igjen; jeg skal sørge for hende.”

Indsvøpt i tepper laa Westly nogen faa minutter efter i en liggestol oppe bak kahytstrap-

pen, mens Penelope som sat paa den ene køien stirret med forvilet blik paa Lancaster som sat paa den andre.

„Det gaar rundt for mig — jeg kan absolut ikke tænke. Igaar trodde jeg de var reist; jeg trodde der ikke var noget at gjøre. Men nu ser jeg at det kanskje endda er mulig at stanse dem.”

„Vilde du virkelig gjøre det?” spurte han strengt. „Vilde du virkelig be ham komme tilbake? Vilde du ta imot en mand som har vilst hvor litet han bryr sig om dig — som vil kaste baade dig, sit hjem og sin stilling bort for en anden kvinde? Nei, Penelope, det kan du ikke.”

Der, like ved hende, sat hendes mand og Freda.

„Nei, for min egen skyld kunde jeg naturligvis ikke, men for hans! Aa, skjønner du ikke at der vil komme en tid da han vil angre det. Nei, ikke for min skyld — saa indbilske er jeg ikke. Mig vil han ikke savne, men sine venners og sin gamle fars agtelse.”

„Jeg tror ikke det. Husk paa, verden er meget tolerant overfor denslags ting. Han vil med lethed kunne indta sin gamle stiling.”

„Du vilde altsaa ikke gjøre noget i mit sted?”

„Kjære Penelope, hvad kan du gjøre? Du kan da ikke gaa og i alles nærvar her ombord kræve ham tilbake. Tænk paa hvad han vil si, han som er saa taapelig at kaste dig bort for et intetsigende væsen som Freda. Igaar aftes efterat jeg hadde forlatt dig kom jeg besynderlig nok til at snakke med en mand, som fortalte mig om hvorledes hun hadde ødelagt hans bedste vens liv. Jeg — men du store Gud! Hvad er det?”

Han sprang op idet lyden av hvinnende fløiter skar gjennom luften, og et langt dypt suk

syntes at gjennemryste skibet, fulgt av en skurrende lyd av metal og træ.

Han styrtet bort til døren og rev den op. En sky av tåkete hvit stod ind i lugaren.

„Det er taaken som er bliit saa tæt at vi ikke kan se noenting.”

Mens han talte drev taaken bort et øieblik, og skroget av et stort skib saas like ved dem, for straks efter at bli indhyllet i taaken igjen. „Hvad er der skedd?” spurte Penelope idet hun sprang over til Lancaster, „er vi støtt sammen med et andet skib?”

„Vi er vist det; men der er vist ikke skedd nogen skade ellers —”

I dette øieblik hørte de en skarp stemme rope ut en ordre, og straks efter hørte de matrosene løpe bortover de forskjellige dæk og anmode passagerene om at samle sine saker og holde sig rede.

Lancaster grep en av dem i armen.

„Si mig,” sa han, „er der skedd noget alvorlig?”

„Skibet synker,” svarte matrosen kort; „men la ikke damene faa vite det endda. Vi har faat et stort hul i siden.”

Han løp videre og Lancaster vendte sig mot Penelope.

„Der har været et sammenstøt, men jeg tror ikke der er nogen grund til at være angstelig; men jeg tror allikevel det er bedst du tar tøiet dit og væsken din i haanden.”

Der hørtes igjen et høit kommandorop, fulgt av løpende trin, og nu kom en av skibets officerer farende forbi dem. „Alle passagerer op paa dæk! Ingen tid at spille — men vær ikke ræd. Der er baater nok til alle!”

Øieblikkelig styrtet alle op paa dækket; men der opstod ingen panik, og saa rolig som om det var en dagligdags hendelse ordnet mandskapet passagerene og fik dem i baatene.

Penelope, Lancaster og Westly, hvis sjøsyke nu var forsvundet, stod næsten bakerst i rækken; for Penelopes kahyt hadde været længst borte fra trappen og de hadde været de sidste til at stille sig op. Skibet sank hurtig; taaken hadde lettet for et øieblik; for det var begyndt at blaase op til en hel bris som rev taaken i lange strimler.

„Denne veien, frue — hurtig!” sa en officer bydende idet han grep Penelope i armen og trak hende bort til en baat, mens en matros viste Westly og Lancaster bort til en anden.

Et eventyr i Stillehavet.

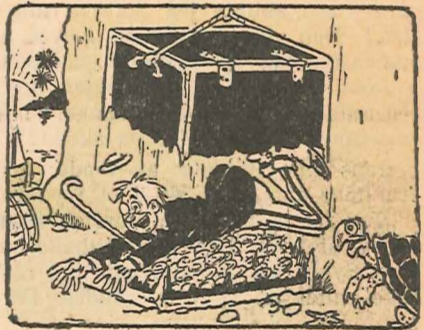
1. „Eventyr! Nei, skal man oppleve virkelige eventyr maa man til Stillehavet. Der var jeg nylig — sammen med to ekte pirater av den gode gamle sorten. Vi fandt en vældig skat nede ved stranden.

2. Den var drevet iland i en jernbeslaa skibskiste og der var guld og ædelstener nok til alle tre. Men piratene var begjerrige og vilde ha alt og saa skjøv den ene av dem mig pludselig ned i kisten.

3. Derefter lukket de igjen lokket og firte kisten ned i en hemmelig hule under jorden. Meningen var naturligvis at jeg skulde omkomme for at de to pirater bakefter kunde dele alle skatene.

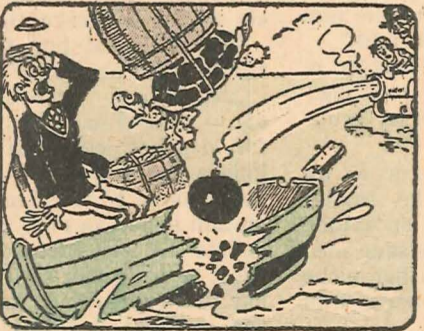
4. Men den gangen forregnet de sig nok. De kjendte ikke mit verdensberømte held! Under nedfiringen gik bunden ut av den gamle raatte kisten — akkurat av den gamle værelse! Og bums! der laa skatten og jeg.

5. Heldigvis stod der to tomme tønder like ved — dem fyltde jeg gullet og ædelstenerne i. Og tænk hvor heldig, der var ogsaa nogen skildpadder til at bære tønderne for mig ned til baaten ved stranden.

6. Alt gikk som det skulde: vi kom alle vei ombord baade skildpaddene og tønderne og jeg og fik ogsaa støtt fra land, men da saa jeg pludselig piratene inde fra bredden rette en kanonlike mot baaten.

7. Bing-bang! Der gikk kanonen av, en bombe faldt ned i baaten og delte den i to, begge skildpaddene med tønderne paa ryggen gikk utenbords mens jeg selv et øieblik holdt paa at miste fatningen; men den vendte snart tilbake!

8. Staaende i restene av baaten stak jeg en stang ind i spunshellene paa tønderne og saa lot jeg skildpaddene trække baaten hjem idet jeg ga dem en haandsrækning med seilet, mens piratene raste inde paa land!

„Jeg er ifølge med den damen der,” sa Lancaster og søkte at komme over til Penelope; men han blev stanset av kapteinen, som blek, men rolig og fattet vaaket over redningen av den levende last ombord paa det skib han elsket som et levende væsen og hvis dødskamp næsten fik hans hjerte til at briste.

Her er ingen tid til at vælge sin baat,” sa han. „Gaa ned i den der!”

Efter at ha kastet et blik tilbake til Penelope, som nu hadde sat sig i den andre baaten, adlød han.

Straks efter blev der git befaling til at fire baatene ned. De blev svingt ut, hang nogen øieblik mellem himmel og hav og blev saa sænket i sjøen.

„Ja, men kapteinen og resten av mandskapet?” ropte Penelope idet hun grep fat i armen paa en gammel herre som sat ved siden av hende.

„Der er bare nogen faa igjen, og de tar den sidste baaten — se!”

Med spændt blik saa Penelope den sidste baaten bli firt ned, men saasart den hadde naadd vandet blev den skjult for hendes øine i taaken.

Derefter vendte hun sig om og saa paa sine medpassagerer, og pludselig stod hendes hjerte stille: der, like ved siden av hende sat hendes mand og Freda Sykes.

Al skjønhet var forsvundet fra Fredas ansigt, det var graat og fortrukket av skræk, og skjælvende og jamrende klynget hun sig til Derricks arm.

Nu løftet Derrick hodet og han møtte sin hustrus blik.

„Min Gud,” hvisket han. „Penelope!”

„Hvad — hvor?” skrek Freda og forsøkte uvilkaarlig at reise sig fra sin plads. I det samme kranget baaten pludselig og heftig og hun blev slynget forover. Hun gjorde et fortvilet forsøk paa at gjenvinde balancen; men det var forsent, og et øieblik efter var hun forsvundet i det grønne, hvirvlende vand.

Der blev et øiebliks skrækslagen taushet; saa sprang Derrick bort til rælingen.

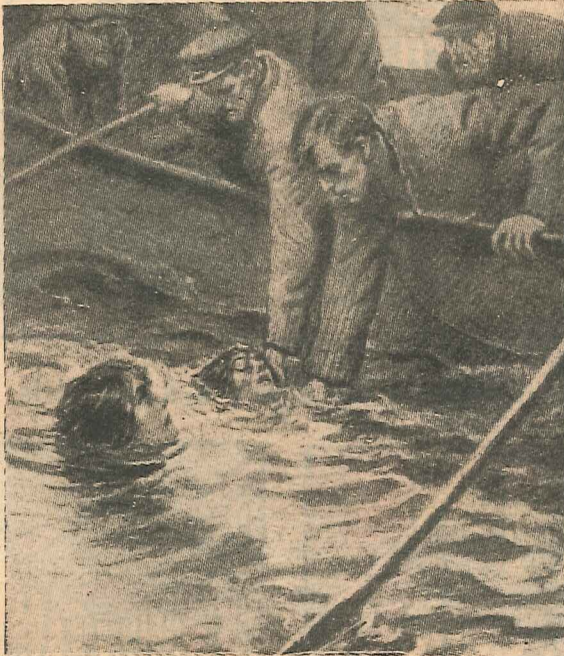
Men en smal haand trak ham med fortvilet styrke tilbake og trykket ham ned paa toften: „Vær ikke dum! Du kan jo ikke svømme; det vil ikke nytte noget!” Og i neste øieblik var hun selv forsvundet fra baaten, mens alle de andre kvinnene utstøtte et høit skrik.

„Godt gjort!” ropte de to matroser som førte kommando i baaten, idet de uvilkaarlig sprang op, men de satte sig hurtig ned igjen; de visste jo at de ikke maatte forlate sin post, de hadde jo saamange menneskeliv at svare for. „Hun kan det,” sa den ene, „jeg ser hun kan svømme — ja, se hvor godt hun klarer sig. Vi maa skaate, kammerat, saa vi kommer paa siden av dem.”

Penelope, som svømmet som en fisk, støttet Freda som klynget sig hjælpeløst til hende, og trods hendes strenge ord gjorde sit bedste for at de begge skulde drukne.

„Pokker ogsaa, nu kommer taaken igjen!” mumlet matrosen idet han og hans kammerat skaatet baaten bort til de to kvinder.

„Slip mig eller jeg maa la Dem synke!” stønnet Penelope fortvilet, da Freda stadig klamret sig til hendes arm og forhindret hendes bevægelser. „Hvis De bare blir liggende ganske stille.

Ivrige hænder blev rakt ut for at trække dem indenbords.

skal jeg nok redde Dem, det kan De stole paa!”

Trods de hemmende skjørter — kaapen hadde hun kastet av sig før hun hoppet overbord — grep Penelope Freda, som nu endelig begyndte at overvinde sin vanvittige rædsel, og arbeidet sig langsomt bort til baaten som nærmet sig. Da en bølge skyllet dem tæt op til rælingen, blev mange ivrige hænder rakt ut for at trække dem op i baaten. Imellem dem var Derrick Masters.

Med en sidste anstrengelse skjöv Penelope den halvt bevisstløse Freda bort mot hans utstrakte armer, saa et øieblik fast paa ham og sa:

„Det er min sidste gave til dig!”

Da Freda blev trukket indenbords kranget baaten igjen, og det forekom dem som ængstelig stirret utover rælingen at Penelope med vilje lot sig gli bort, idet taaken atter indhyllet dem og skjulte hende for deres blik.

De hørte et fortvilet skrik:

„Penelope! Penelope!”

Men der kom intet svar og der hørtes ingen anden lyd end vindens suk og bølgenes skvulpen mot baatens sider.

Tre dager senere sat en mand i den vakre dagligstue hvor læseren første gang traf Penelope, og akkurat som hun sat ogsaa han sammenbøid foran kaminen. I haanden hadde han en aftenavis hvor der stod en utførlig beskrivelse av det ulykkelige skibssammenstøt i Kanalen.

Efter en lang og anstrengende rotur var baatene fra May Queen kommet velbeholdne til land; etpar av passagerene var døde av kulde under det lange ophold i baatene, og nogen enkelte savnedes — deriblandt Penelope Masters; men de allerfleste var blitt reddet.

Døren blev aapnet, og akkurat som hin aften var det Westly som nu blek og rødøiet meldte:

„Mr. Lancaster.”

Lancaster, som saa ti aar ældre ut, blev staaende like indenfor døren og sa med haard og bitter stemme:

„Jeg har gjort hvad De bad mig om — jeg er kommet. Hvad vil De mig?”

„De var den sidste som talte med Penelope. Jeg vil gjerne vite alt hvad De kan si mig.”

Lancaster brast ut i en uhyggelig latter.

„Efter at ha forlatt hende og efter at ha sendt hende i døden har De altsaa fundet for godt at spille rollen som den sørgende egtemand. Synes De ikke det er litt for meget av det gode, Mr. Masters?”

Derrick reiste sig og Lancaster kunde se at han saa gammel og sammenfalden ut; men der var kommet en viss værdighet over ham som han ikke hadde set før.

„Jeg fortjener alt det slette De kan si om mig; men jeg kan ikke holde ut stort mer. Vær litt barmhjertig mot mig. Men, ved Gud i himlen, jeg lider nu en frygtelig straff!”

Han sank ned igjen og stønnet høit, og Lancasters foragt begyndte at forvandle sig til medlidenhet.

„Det gjør mig ondt, Masters, jeg hadde ikke ment at karre med kniv i saaret.”

„Jeg vet at jeg aldrig har været som jeg skulde imot hende. Hun var meget bedre end jeg, og det var tildels det som gjorde det. Hadde hun været mindre fuldkommen, vilde jeg være kommet til at staa hende nærmere. Jeg hadde mer tilfælles med andre kvinder.”

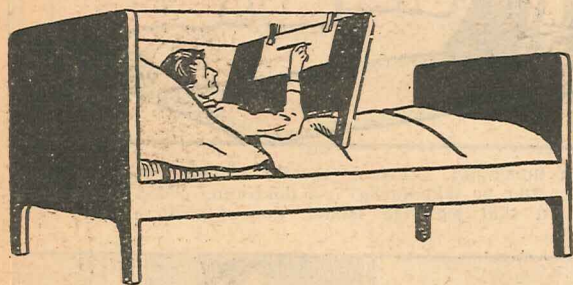
„Ja, kvinder som Freda Sykes?” Med sin bedste vilje kunde ikke Lancaster holde bemerkningen tilbake.

„Nævn ikke hendes navn for mig!”

Lancaster blev forbauset over den heftighet hvormed han sa dette.

„Og allikevel vilde De forlate Penelope med knust hjerte for hendes skyld!”

(Fortsættes side 29.)

Skrivebret for syke.

Den som i kortere eller længere tid er blitt tvunget til at holde sengen paa grund av sygdom vil snart merke hvor nødvendig det er at sysselsætte sine tanker med læsning eller skrivning.

Til at begynde med er man kanskje ikke besværet av den tvungne stilling som armene derved maa indta, men snart indfinder der sig en ubehagelig træthetsfølelse som ofte borttar fornølsen ved læsningen eller skrivningen. Ved

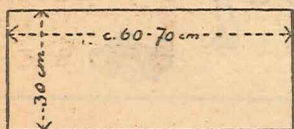

Fig. 1.

læsning kan man jo hjelpe paa trætheten ved at indta forskjellige stillinger, men ved skrivning maa man uavbrutt holde begge hænder i aldeles samme stilling. Ofte er det totalt umulig at holde baade papir og underlag med en haand i den ønskede skrivestilling.

Her kan et enkelt skrivebret efter vedfoiede konstruktion være fordelagtig at anvende. Brettet bestaar av en papskive omtrent 70 x 30 cm., og som spikres paa en ramme av tynde træribber. Ribbene spikres paa skivens bakside og

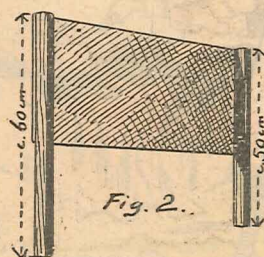

Fig. 2.

begge sideribbene gjøres av et stykke; de skal stikke en eller halvanden centimeter over papskiven. Den høire kanskje noget længer end den venstre. Paa papskivens forside i nederkanten

spikres endnu en rib som støtte for papiret eller boken.

I hvert av de to øverste hjørner spikres snorer fast av en slik længde at

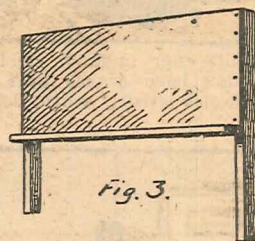

Fig. 3.

de kan fæstes ved sengens hodegjerde. Ved at løsne eller stramme disse snorer kan man faa brettet i den stilling som er nødvendig for en bekvem skrivestilling.

Fig. 4.

Maalene paa brettet og sideribbenes længde er avhengig av den person som skal bruke det. Hovedsaken er at høire arm med støtte av sengekanten eller en bok paa teppet bekvemt kan naa op til den plads paa skiven hvor skrivepapiret befinner sig.

For at holde skrivepapiret fast i skraastilling anvender man en eller to almindelige papirklemmer eller klæsklyper.

Ved læsning sætter man

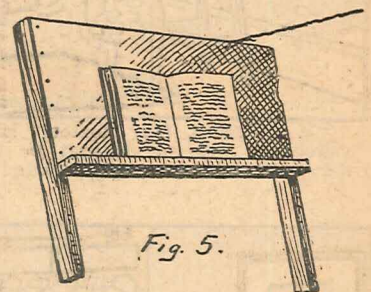

Fig. 5.

boken fast med samme klemmer i overkanten av brettet.

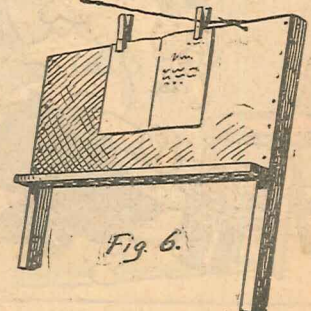

Fig. 6.

For aviser gjør man brettet tilsvarende høiere.

E. M.

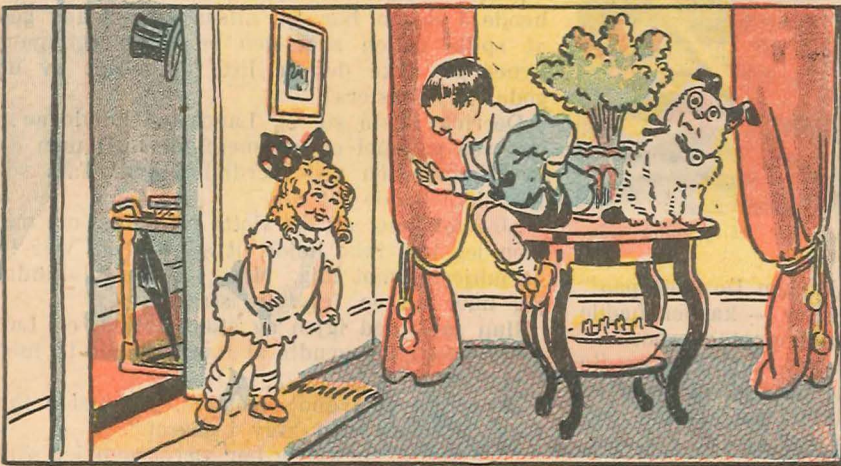
Dukken Lisbet og Mikkel Mus som paaklædningsdukker.

Alle figurene her klæbes op og klippes ut. De hvite fliker paa Lisbets og Mikkel Mus' føtter brettes bakover efter de punkterte linjer. Naar man saa stiller disse paa et bord kan de staa av sig selv. Ogsaa smaaflikene paa klærne boies bakut saa kjolene holdes oppe av dem naar dukkene faar dem

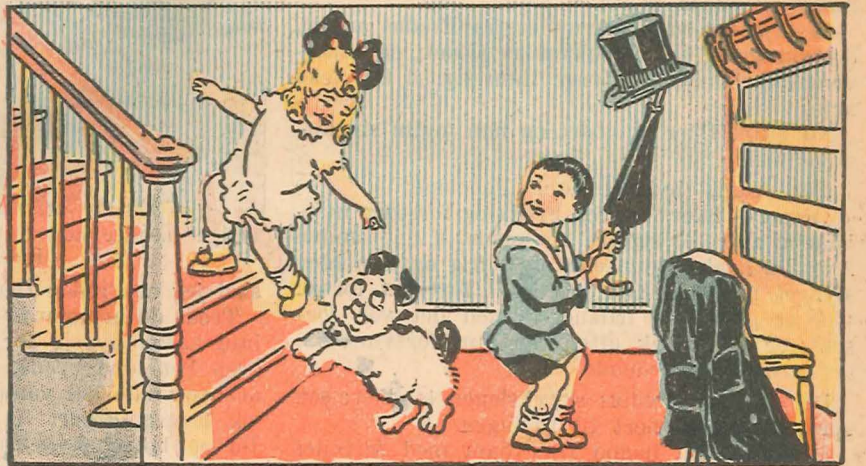
paa. Hattelikene derimot boies ikke, men stikkes ned gjennom en aapning i panden paa dukkene; aapningene skæres med en skarp kniv paa de steder som er anlydet ved en fin strek.

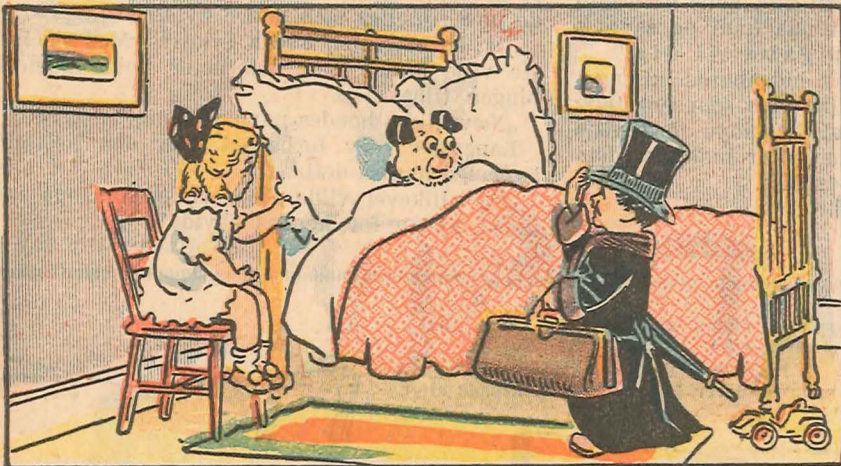
Da „Prins“ skulde ligge i sengen og agere syk, og Nils optraadte som huslæge.

1. „Hvad skal vi lege idag?“ sa Eva. „Nu vet jeg det!“ sa Nils. „Vi leker at 'Prins' er syk og ligger i sengen, og du er hans mor, Eva, mens jeg er huslægen, gamle doktor Brask, som kommer og ser til ham. Det blir morsomt!“

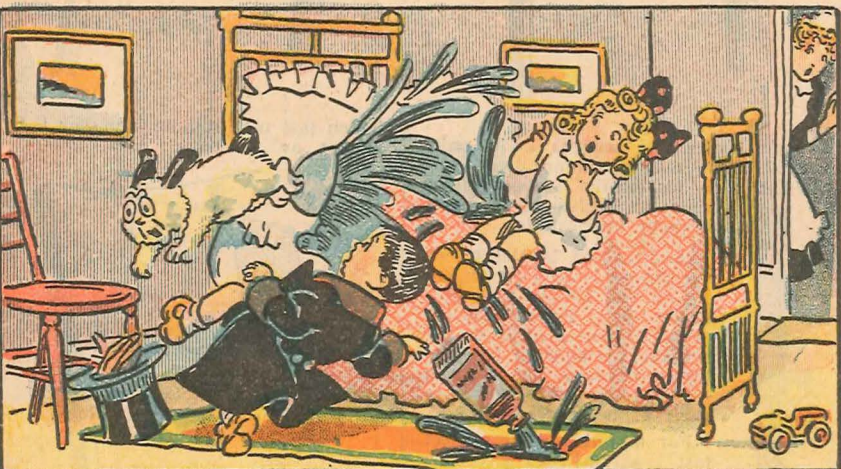
2. „Ja, det blir nok morsomt!“ tænkte 'Prins' og fulgte glædesstraalende og smaabhjæffende med Eva op i soveværelset, mens Nils ute i entreen foretok et skjønnsomt utvalg blandt bedstefars garderobebegjenstande: Floshat, paraply og frak.

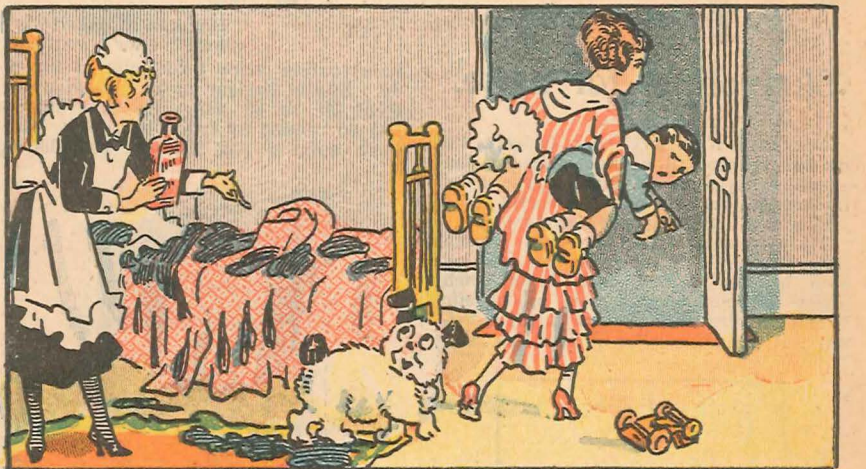
3. „Goddag, herr doktor!“ sa Eva da Nils litt efter indfandt sig i soveværelset. „Det var da godt De kom. Mit stakkars barn er saa sykt. Bare det ikke er noget farlig, doktor!“ „Vi faar haabe det bedste,“ svarte doktoren.

4. Saa blev patienten undersøkt. 'Prins' maatte række tunge og dens puls blev tat paa poten. „Det er ikke farlig!“ sa doktoren. „Men Deres barn maa ligge etpar dager. Nu skal jeg lage istand 'noget medicin som det skal ta!'“

5. Og dermed heldte doktor Nils levertran fra en flaske op i en stor ske og vilde gi papienten det. Men neppe hadde „barnet“ faat en draape paa tungen før det som et lyn for op av sengen — fuldstændig kureret!

6. Sandsynligvis blev ogsaa Nils og Eva kureret for sin lyst til at teke doktor, da piken og deres mor kom og saa hvorledes sengen var blit tilredt med levertran. Undres paa med hvilken medicin de blev kureret?

Da Haakon hjalp alfene.

En nat vaaknet Haakon pludselig og gjespet, og han snudde sig over paa den andre siden for at sove videre; men med ett satte han sig op i sengen og gned sig i øinene. Og det var ikke underlig, for hele værelset var fuldt av alfer.

De fløi rundt og danset i luften til hele værelset var fuldt av de deiligste farver, og Haakon selv hoppet op og ned i sengen av bare glæde over det vidunderlige syn.

Tilslidst fløi alle alfene ned og satte sig rundt sengens hans, hvor de bare kunde finde et sted at sitte.

„Mange tak!“ sa Haakon, „mange tusen tak fordi dere var saa snille at komme og danse for mig!“

Alfene saa litt paa hverandre, men tilslidst traadte en av dem frem og sa litt undselig:

„Saken er, Haakon, at vi — vi vilde be dig saa pent om at hjelpe os!“

„Vi er kommet i en kjedelig knipe,“ sa en anden av dem. „Vi kan ikke selv utrette noget og saa — saa tænkte vi paa dig.“

„Og saa,“ sa en tredje og lo, „saa tænkte vi at du kanskje heller vilde hjelpe os naar vi først var rigtig høflige mot dig og gjorde noget som vilde mere dig.“

Saa lo de allesammen og Haakon lo med.

„Jeg vil forfærdelig gjerne hjelpe,“ sa han ivrig, „det vilde jeg ha gjort selv om dere ikke hadde danset for mig.“

„Ja, det tænkte vi nok du vilde, og mange tak skal du ha,“ sa den første av alfene, „men vi vilde gjerne glæde dig først. Men nu skal du høre hvad som er iverien.“

Alle alfene samlet sig tettere og saa meget alvorlige ut.

„Det er kjæmpen som bor i slottet bak Solvdalen som har bortført alfedronningen! Og vi kan ikke betri hende fordi hans porter er be-

vogret av store, sorte hunder, som vilde sønderrive os hvis vi kom indenfor. Og vi kan ikke trylle, fordi hans trolldom er sterkere end vor i hans eget land.“

„Aa — aa! Det var da skrækkelig!“ utbrøt Haakon. Men saa sprang han ut av sengen og sa mandig: „Jeg vil befri dronningen!“

Da kjuppet alfene i hendene og saa glade ut.

„Skyna dig at bli med os,“ sa de. „Der er ingen tid at spille.“

De samlet sig rundt ham og løftet ham op fra jorden. Allting blev saa underlig taaket for ham til han med ett stod i alfenes land midt i en yndig dal hvor alling skinte som solv. Høit oppe paa toppen av et fjeld laa kjæmpens borg inde i hans eget land.

„Prov nu at komme ind i kjæmpens borg,“ sa de, „dig har han ikke mustanke til. Lykke til! Og tak, fordi du vilde prøve!“

Haakon vendte sig rundt og vinket fornøiet til alfene, saa gik han modig frem til han naadde porten ind til kjæmpens rike.

„Hvem er det?“ spurte en grov stemme. Haakon stod likeoverfor en vældig hund med flammende øine.

Kjæmpen kastet ball med Haakon.

„Goddag,“ sa Haakon høflig og lot som om han var ganske rolig, skjønt hjeriet sat i halsen paa ham. Hunden saa forfærdelig vild ut. „Jeg har netop været paa besøk i alfeland og nu hadde jeg lyst til at hilse paa kjæmpen.“

„Naa, er det det du har lyst til?“ spurte hunden og ga sig til at brøle av latter saa Haakon begyndte at skjælvende indyendig. „Naa, kom og bli med ind, men det blir din egen skyld hvis du kommer til at angre det.“

Slik kom Haakon gjennom porten til kjæmpens borg.

Han visste at han nu var omgitt av færer paa alle kanter, men han tænkte: „Der er masser av gutter som gjerne vilde gi alle sine leker for at faa lov til at kjæmpe mot en virkelig kjæmpe og prøve at betri alfedronningen, det maa jeg huske paa!“ Og saa holdt han sig saa stiv han kunde.

Nu stod han like foran kjæmpens vældige slot, og ut av slottet kom kjæmpen selv.

„Hallo!“ brølte han. „Hvem er du?“ Saa boide han sig ned og tok Haakon op i haanden.

„Jeg er bare kommet for at besøke kjæmpen,“ svarte Haakon der han sat. „Haha!“ lo kjæmpen. „Jeg liker godt modige smaagutter! Hei san!“

Haakon anstrengte sig for at smile, skjønt hver gang kjæmpen sa: „Hei san!“ kastet han ham høit op i luften som en ball og han klappet i sine store hænder motil han grep gutten igjen, akkurat som barn gjør naar de kaster ball.

„Hui!“ sa kjæmpen som la merke til at Haakon smilte. „Det er slet ikke daariig. Som regel synes folk de har faat nok av mig nu. Men kanskje du vil ind og faa noget mat?“

Han stak Haakon ned i frakkelommen sin og gik ind i slottet hvor han ropte: Middagsmat!“ Haakon var nær ved at falde ut av lommen da han saa døren gaa op og den yndige alfedronning komme ind, hun trak en vogn full av mat etter sig. Det var altsaa denslags arbeide kjæmpen brukte alfedronningen til!

Saa satte kjæmpen sig ned og be-

gyndte at spise. Hans gaffel var saa stor som en høigaffel og kniven som en lja. Men mens han spiste fik Haakon hvasket noget til alfedronningen.

Det var første gang paa mange aar at kjæmpen hadde en gjest som ikke lot til at være ræd for ham og som lo av hans vitser. De hadde det rigtig morsomt sammen, og tilslidst blev kjæmpen virkelig lei da Haakon reiste sig og sa at nu maatte han gaa.

„Vil du ikke ha noget med dig som erindring?“ spurte han.

„Skal jeg virkelig faa en erindring?“ spurte Haakon. „Da vilde jeg gjerne be om at faa ta med mig et av dine franskbrød, jeg har aldrig smakt saa godt brød.“

Kjæmpen vilde at han skulde ha noget andet, men Haakon sa han ikke brydde sig om andet, og tilslidst fik han virkelig lov til at ta et franskbrød med sig. Men det var saa stort at kjæmpen maatte bære baade det og Haakon og han bar dem like til grensen av sit rike.

Der satte han Haakon ned og la brødet ved siden av ham, og Haakon slæppte det kjæmpestore franskbrød ut gjennom porten og ind i Solvdalen hvor alfene hadde magten.

„Hvor er hun?“ Fik du ikke befridd hende?“ spurte alfene mens de iokket sig om ham. De var meget skuffet da de ikke saa andet end brødet.

„Jeg sa jeg vilde redde hende,“ sa Haakon, „og her er hun!“

Han trak i et stykke av skorpen som løsnet og ut steg alfedronningen — hun hadde gjemt sig i brødet, slik som Haakon hadde hvasket til hende da kjæmpen spiste.

Slik gik det til at en liten gut be-seiret kjæmpen.

„Jeg er ræd for kjæmpen, derfor vil jeg løpe min vei.“

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Alle innsendte løsninger henligger ulæst indtil den 6. april — Indsenderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne rigtige løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-opgave nr. 40.

Hvor mange trær har dr. X kjøpt, og hvor stor er omkredsen av den plæn som skal beplantes med disse trær?

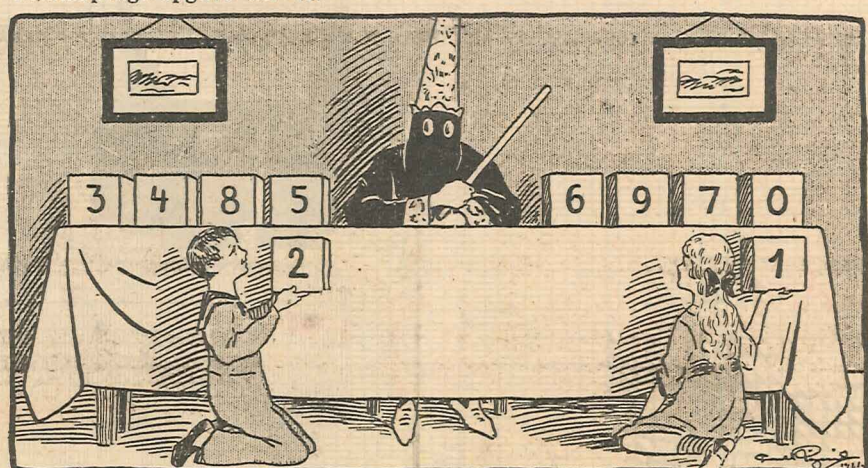
Dr. X har i sin have en sirkelrund grasplæn, paa hvilken han lærer sine sønner at slaa kolbotter, gaa paa hendene og lignende. For at skaffe skygge og ly vil dr. X nu plante trær rundt plænen, langs kanten av denne. Han har derfor kjøpt noen smaa trær, som han haaber hurtig vil vokse op og bli store. Desværre hadde dr. X undlatt i forveien at foreta en beregning over trærnes anbringelse, og det viste sig at hvis han plantet trærne med 4 meters mellomrum, blir der 4 trær formeget, mens der blir 4 trær for litet, hvis han planter med 3 meters mellomrum mellem hvert trær. Inden dr. X foretar plantingen, vil han spørre

læserne: Hvad skal han gjøre? Med hvor stort mellomrum skal han plante trærne for at de kjøpte trær kan slaa akkurat til: Og saa kan læserne med

det samme regne ut: Hvor mange trær har dr. X kjøpt, og hvor stor er plæns omkreds?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 41.

Hvorledes skal de ti talblokker arrangeres i to grupper med fem i hver paa den nedenfor nærmere angitte maate, saa man faar de to størst mulige likestore produkter i hver gruppe?

Barna paa bildet har moret sig med — under dr. X's opsigt — at arrangere de ti blokker med tal paa saaledes at hvis man utfører den ved hver av de to grupper (pikens og guttens) antydede multiplikation, gir det samme resultat, idet $3485 \cdot 2 = 6970 \cdot 1$. De ti talblokker kan ved andre sammenstillinger paa lignende maate arrangeres i to grupper med fem i hver og saaledes at multiplikationene i de to grupper stadig gir samme resultat. Barna har fundet det mindste av disse re-

sultater. Kan nogen av læserne finde hvorledes blokkene skal arrangeres for at gi det størst mulige produkt av de to multiplikationer? Men glem ikke at resultatet i hver gruppe skal være ens! Derimot behøver der ikke at være netop fire tal i den ene faktor og et i den anden som i det her viste tilfælde. Man kan dele som man selv vil, naar der bare er fem blokker i hver gruppe.

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 42.

Logograf.

6. 8. 7. 2. 3.

Hvis julekaken smaker, jeg tenker nok, jeg har min part deri, og raskt du endnu et stykke tar.

9. 8. 7.

Et dyr med spidse ører med lotter paa, — mon du nu, vet hvorpaa der tenkes, eller kræves mer endnu?

4. 13. 12. 14. 5. 3. 4.

Hvis du er træt, og dersom humøret det er slet, da 4. 13. 12. 14. 5. 3. 4. gaar dit arbeid, — mon jeg ei gjætter ret?

6. 5. 4.

Man dette tit kan ha og dog ikke det kan faa, — mon du den mørke tale her rigtig kan forstå!

9. 2. 7. 12.
Det er en herlig 9. 2. 7. 12. at bo i hjemmets favn. Men 9. 2. 7. 12. er tillike et anvendt pikenavn.

9. 8. 1.

Med 9. 8. 1. skal land man bygge, saaledes lod en gang et kongeornd som endnu har myndighet og klang.

11. 2. 7. 5.

Paa folkets læber denne tit lever sit liv, den brukes mest til moro og muntert tidsfordriv.

14. 2. 3. 4. 12. 6.

Hvor der er evig sommer, jeg træffes aldrig, men vil man mig se da maa man til nordens egn dra hen.

10. 8. 7. 4. 5.

Hvis du forkjølet blir, da kanskje du denne faar, dog la os alle haabe, den hurtig over gaar.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14.

Naar juletid sig nærmer, jeg kommer aar for aar, saalænge jordens bane rundt omkring solen gaar. Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for oppgavene i nr. 10:

Opgave nr. 31: Ole Vaalandsmyr, Boilestad pr. Arendal, 5 kr.; Georg Jensen, Gjømlø pr. Grimstad, 2 kr.; Jos. Serum, Sigurdsgt. 3, Kristiania, 2 kr.

Opgave nr. 32: Rude-Thorkildsen, Stiboltsgt. 18, Drammen, 5 kr.; Harald Stenberg, Krokstadelven pr. Mjøndalen, 2 kr.; Turid Olsen, Arildsgt. 3, Trondhjem, 2 kr.

Opgave nr. 33: Frithjof Dyre, Brogaten 11, Mandal, 5 kr.; Astrid Nybak, Størgt. 25, Lillestrøm, 2 kr.; Maria Halvorsen, Jens Rolfsensgt. 8, Bergen, 2 kr.

Løsningene paa oppgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 16. — Løsningene paa oppgavene i dr. X-avdelingen i nr. 10 findes i dette nr. av bladet paa side 19. — Besvarelsene maa være dr. X ihænde inden den 6. april og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (13),

„Allers Familie-Journal“.

Kristiania.

Bill. 1. Brodert vægteppe til et barneværelse. Korsstingbroderi eller svensk gobelinsøm.

Brodert vægteppe til et barneværelse.

(Hertil hører bill. 1 og 2.)

Vægteppet er 165 × 45 cm. stort og består av fire forskjellige, 35 cm. store billeder som ogsaa kan brukes enkeltvis som vægbilleder. De sammenfjes av 5 cm. brede stofstriper som ogsaa danner den avsluttende kant. De fire billeder forestiller vaaren, sommeren, høsten og vinteren, og med sine brogede farver og muntre billeder vil vægteppet være en pryd i barneværelset og bli motat med jubel av ethvert barn. — Man broderer med korssting eller svensk gobelinsøm paa korsstingstof (aida-, kon-

gres- eller javastof), hvorpaa 3 korssting fylder 1 cm.; glansgarn eller uldgarn kan anvendes. Det første billede, „Vaaren”, syes efter typemønsteret bill. 2, men for plassens skyld maa vi bringe typemønstrene til de tre andre billeder i de følgende nr. av „Allers Fam.-Journal”.

„Vaaren” viser en liten, graa gjetebuk og en lysshaaret, rødkind, liten pike som springer omkring paa en grøn eng. Den lille bondepiken har sort snøreliv paa hvit bluse, rødt skjørt, lyserødt forklær, mørkegraa sko og hvite strømper. Himlen er lyseblaa med hvite skyer.

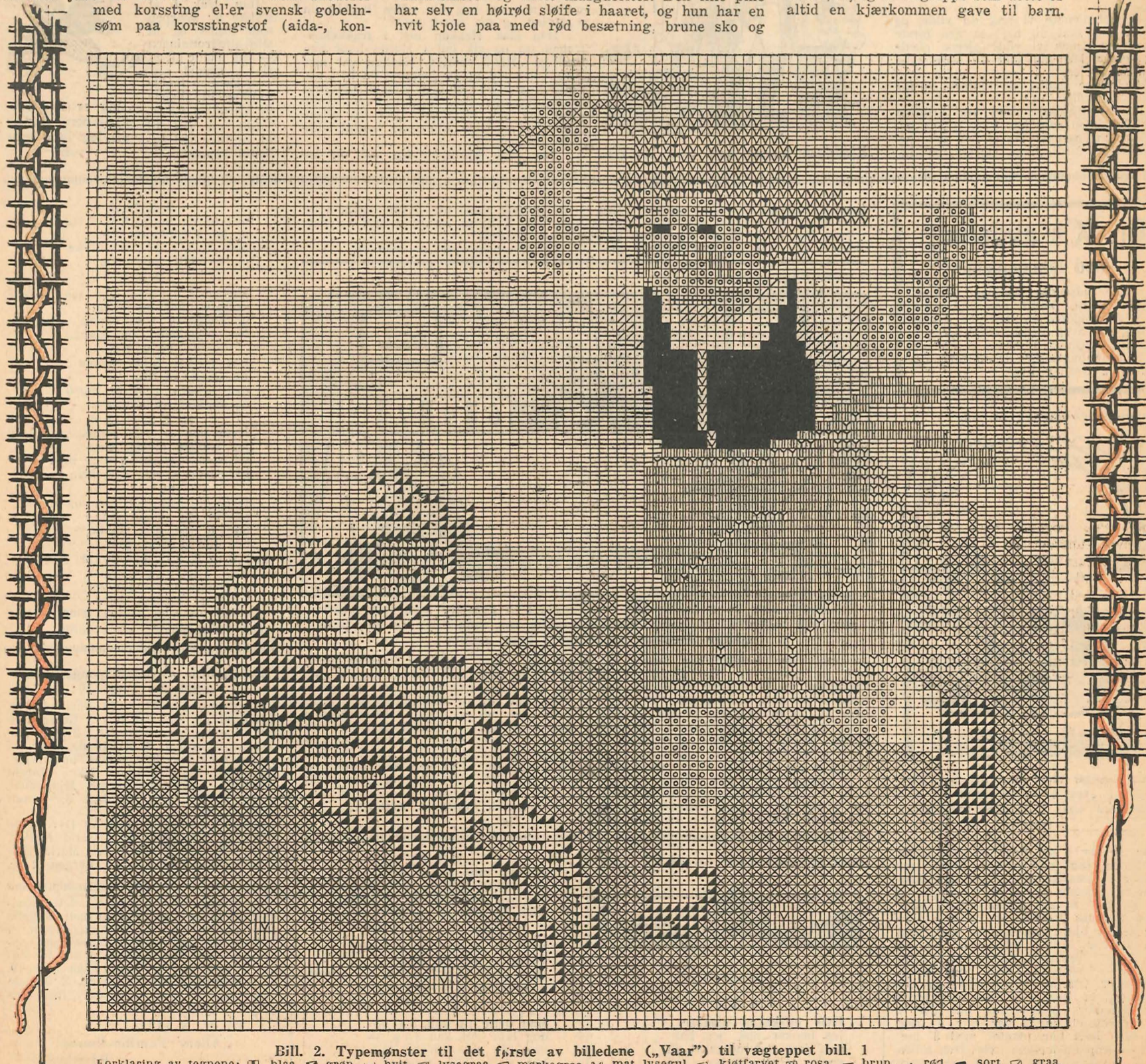
Paa det neste billede ser man et barn med brune krøller gaa i en kornaker og plukke en stor buket høirøde valmuer; blandt kornet staar ogsaa kornblomster og hvite margueriter. Den lille piken har selv en høirød sløife i haaret, og hun har en hvit kjole paa med rød besætning, brune sko og

hvite strømper. Øverst paa billedet skinner en smal stripe dyppblaa sommerhimmel fremover kornakeren.

Paa høstbilledet ses en liten pike i lila kjole; hun sitter paa det øverste trin av en brun stige og plukker deilige, røde epler. Bakgrunden dannes av den blaa himmel, overtrukket av nogen hvite skyer.

Paa vægteppets fjerde billede: „Vinteren” aker en rødkind, gutt med brun sweater paa og lys graagrøn lue og halstørklær nedover en akebakke i skogen. Kjælken er lysebrun, grantrærne mørkegrønne med mørkebrune stammer og himlen bak dem blaalila. I sneen er veisporene markert ved brune linjer og lyslila skygger.

Broderiet er ikke vanskelig og meget morsomt at utføre, og et vægteppe som dette er altid en kjærkommen gave til barn.

Bill. 2. Typemønster til det første av billedene („Vaar”) til vægteppet bill. 1
Forklaring av tegnene: □ blaa, ▤ grøn, ◻ hvit, ▽ lysegraa, ▹ mørkegraa, ▸ mat lysegul, ⊕ kjøttfarvet, ⊞ rosa, ⊞ brun, ⊞ rød, ⊞ sort, ⊞ graa.

1 Anemoner:
Herlige storblostmestrende anemoner i vidunderligt prægtigt farvespil. Blomstrer hele sommeren. Trives overalt. 6 stk. 85 øre. 12 stk. 165 øre. 24 stk. 295 øre.

2 Ranunkler:
Prægtige dobbelte blomster i meget smukke farver. Glimrende gruppeblomst. Fortrinlig til avskjæring. Ny Praktblanding. 10 stk. 75 øre. 15 stk. 95 øre. 25 stk. 165 øre.

3 Enkeltebegonia:
Ekte kjæmpeblomstrende, store utsøgte knolde i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlagens og sortrød. 1 stk. 35 øre. 6 stk., en av hver farve, 195 øre.

Garanti:
Enhver ordre sendes paa forlangende uten efterkrav, saa kjøperen først kan se varerne. Med hver ordre følger et nummerert garanti-bevis.

4 Dobbelte begonia:
Ekte store dobbelte prægtige blomster. Allerbedste kvalitet i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlagens, sortrød. 1 stk. 38 øre. 6 stk., en av hver farve, 225 øre.

5 Frynsede begonia:
Allersmukkeste begonia, den herligste potteplante. Prægtfulde frynsede blomster i farverne hvid, rosa, gul, laksorange, skarlagens og sortrød. 1 stk. 48 øre, 6 stk., en av hver farve, 275 øre.

6 Nyprægt-gladiolus:
Allersmukkeste nyheter i følgende farver: flødehvid, laxrosa, orange, rengul, indigoblaa, liljelil, mørkrosa, karminrød. 1 stk. 33 øre, 8 stk., 1 af hver farve 245 øre.

7 Prægt-potte-liljer:
Majestetiske kjæmpeliljer med vidunderlig smukke blomster, fornemste og mest elegante potteplante, kjæmpeløk, praktløk. Farver: hvid, rosa, rød. 1 stk. kr. 1,75. 3 stk., en av hver, kr. 4,95.

8 Montbretia:
Prakthybrider. Store, kraftige knolde. Meget smuk pryde- og gruppeplante. Eleganteste vaseblomst. Gule, orange og røde nuancer i blanding. 10 stk. 98 øre. 15 stk. 145 øre. 25 stk. 195 øre.

9 Ny potte-calla:
Ny ekstragode varieteter, meget kraftige knolde. Smukkeste og mest yndede potteplante i 3 farver: stor renhvid, rengul, hvid med brogede blade. 1 stk. kr. 3,45. 3 stk., en av hver, kr. 9,90.

10 Cactus-georginer:
Ekte finstraaede, utsøgte herlige og riktblomstrende sorter av egen kultur i smukkeste farver: rosa, hvid, skarlagens, orange, lysgul og purpur. 1 stk. 85 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

11 Kjæmpe-georginer:
Ny praktfulde sorter med vældige blomster (ca. 20 cm. i gjennomsnit). Umaalderlig riktblomstrende. Farver: gul, rosa, ildrød, purpur, rengul, hvid, violet, orange, 1 stk. 85 øre. 8 stk., en av hver, kr. 5,95.

12 Pompon-georginer:
Vidunderlig smukke blomster. Praktfuld til grupper og avskjæring. Nye og meget sjældne sorter av egen kultur. Farver: mørkrød, orange, purpur, chamois, gul, hvid. 1 stk. 90 øre. 6 stk., en av hver, kr. 4,90.

13 Tigridia:
Prægtige blomster i farverne: purpurrød, marmorerede, karmoisinrøde, gule og purpurplettede. Trives i have og potte. 6 stk. 85 øre, 12 stk. 165 øre, 24 stk. 295 øre.

14 Elite Gladiolus:
Prægtfulde nye kjæmpeblomstrende Gladiolus. Store, aabne herlige blomster. Farver: hvid med rød flek, laxfarvet, violet, lysgul, lysblaa, vinrød, sortbrun. 1 stk. 35 øre. 7 stk., en av hver, 230 øre.

15 Amer. Gladiolus:
Vidunderlig skønne kjæmpe-gladiolus. Eleganteste dekorationsblomster. Utsøgte mørkfarver: renhvid, renrosa, svinggul, mørkviolet, blaa mørkpletet, skarlagens. 1 stk. 40 øre, 6 stk., en av hver, 210 øre.

16 NyPotte Canna:
Vidunderlige blomster, herlige blade, rig og vedvarende blomstring. Kraftige knolde i tre arter, rødbladede, grønbladede og orkideblomstrende. 1 stk. 145 øre. 3 stk., en av hver, kr. 3,80.
Alle breve adresseres: „VIOLA“, Bergen.

Viola BLOMSTERKNOLLE
Berger BLOMSTERLØK
FRØHANDEL IMPORT-EXPORT

Hver blomsterknold og hver pakke frø er merket med „VIOLA“ garantistempel.
Illustrert farvetrykt prisliste med billeder malet efter naturen av alle „Viola“ blomsterknolde m. m. sendes gratis og franko.
Varerne sendes overalt, omhyggelig pakket og under den mest betryggende enestaaende garanti: Paa forlangende uten efterkrav og er varerne ikke tilfredsstillende, tages de tilbake.

En gammel, høit anset prest, som kom meget rundt i menighetens høist forskjellige hjem, fortalte hvorledes han straks dannede sig en mening om de ofte for ham helt fremmede mennesker han besøkte. Saasart han blev vist ind i deres stue, lot han blikket gli om derinde, og mens han ventet paa husets medlemmer hadde han ofte, før disse viste sig, opdaget en hel del om dem bare ved at se et enkelt parti av deres hjem.

Paa bordet laa kanske en opslaat bok av et meget tvilsomt indhold. Paa væggene hang billeder, hvis kunstneriske utførelse var likesaa tarvelig som motivene de fremstillet. Paa pianoet stod noter, som ved et hastig blik viste sig at være revyens letbente melodier. Alt tydet paa en daarlign smag og et nivå som ikke i aandelig forstand hævet sig over det i enhver henseende godtkjøpsægtiga.

Et andet sted laa støvet tykt paa hylder og bordben. Pottplantene ropte paa sin maate høit om vand, idet de visne blade og den tørre jord viste, at ingen kjærlig haand puslet om dem. Rifter og huller rundt om paa tepper og puter fortalte om en sjusket husmor, som naar hun traadte ind kanske selv var pyntet nok i det ydre. — „Forfængelighet, forfængelighet,“ tænkte presten. „Du tænker paa dig selv, og glemmer dærover at leve for hjemmet, din mand og dine barn.“ —

Hvor velgjørende var det saa ikke at komme ind i et hjem, hvor man møttes av den fuldeste harmoni. Fred og kjærlighet hersket her og gode interesser dyrkedes. Smukke haandarbeider rundt om i

stuen vidnet om hustruens flittige hænder. De gamle mestres verker prydet væggene Over pianoet saa Beethovens og Mozarts kjendte ansigter ned paa den indtrædende. Bak bokskapets glasruter stod bind ved bind, hvis gyldne skrift bragte bud om de største og bedste forfattere. Saa smilte den gamle prest ved sig selv og hans øine straalte dobbelt varmt; for han visste nu, at her var et hjem hvor gamle og unge holdt ideens fane høit.

Det samme var tilfældet naar han kom i et litet hjem, som kanske nærmest maatte kaldes fattig; men rent og ordentlig var det alle steder og mange smaa ting bar præget av at den flittige, lille husmor trods alt gjorde hvad hun kunde for at holde hjemmet oppe.

Ja, saaledes taler hvert hjem sit sprog. Glem det ikke! Og saa dit hjem har noget at si, for det fortæller den opmerksomme iagttagende det daglige liv og dets interesser.

I. Th.

Hjemmet.

Opsæt det ikke!

Naar gjør vi bedst i at utføre et arbejde som ikke tiltaler os men som skal gjøres? Her er bare ett svar at gi. Saasart som mulig! Helst straks, for det blir ikke behageligere ved at opsættes. I begyndelsen er det kanske bare litt viljanspændelse som skal til for at faa det fra haanden, men litt efter litt blir det uoverkommelig og jo oftere vi skyter byrden fra os, desto fungere fælder den tilbake, til den blir som et mareridt der truer med at kvæle os.

Man kan godt begynde, med at tænke sig noget smaa, i og for sig saare ubetydelig som man har opsat;

en rift som ikke er stoppet i tide, et litet hul i lommen som ikke straks er blitt sydd sammen, da man opdager det o.s.v. Saa blir den lille riften litt efter litt til en trekant, som er meget vanskelig at stoppe, det lille hul i lommen blir til et stort hul, hvorigjennem portemonnæen smelter en vakker dag og saa ærgrer man sig over sig selv, fordi man ikke ubedret skaden i tide. Tænk ogsaa paa et brev som ikke er blitt besvart straks og som det av en eller anden grund koster en viss overvindelse at skulle befatte sig med. Hvilken trykkende byrde blir ikke denne brevgyld ved den stadige opsættelse, hvor vanskelig, ja, næsten ugjærlig synes det os ikke senere at finde de rette ord, og hvilke følger kan ikke den sene besvarelse, som kanske endog blir til slet ingen besvarelse, trække efter sig!

Og en begyndende sygdom? Bor den ikke tas i tide? Men gjør vi det? Skyter vi ikke beslutningen om at raadspørre en læge saa langt fra os som mulig, kanske saa længe at det blir forsent?

Og en daarlign tand? Hvor længe over tiden faar den ikke mange ganger lov til at sitte, naar vi gang paa gang har opsat at gaa til tandlegen mens det endnu var tid til at faa tanden plombert og dermed bevaret. Man oparbeider en følelse av skrek i sig ved tanken om forestaaende smerter ved behandlingen og iar den daarlign tand faa lov til at sitte, saa den i lange tider berøver os søvn og humor ved smerter, som langt overgaar de ubehageligheter tandbehandlingen kan medføre, som jo i virkeligheten er for ingenting at regne.

Vi kunde spare os mange gjenvordigheter i vort liv, hvis vi straks paatok os smaa ubehageligheter for senere at undgaa store. De lar os jo ikke slippe alikevel, de smaa plager og byrder, selv om vi aldrig saa meget søker at skyte dem fra os. De maa overvindes, mens vi endnu er deres herrer, ellers vil de allfor snart vokse til at bli herrer over os. Og derfor bør det hete: Frisk vaaget, vaaget halvt vundet. Man maa straks gaa igang med det arbejde som maa gjøres. Godt begyndt er halvt fuldendt —

vi maa gjøre os til herrer over vor egen opsættelseslyst, at den ikke berøve os en stor del av vor livsglade.

Potetesretter.

Av I. W.

Potetessuppe nr. 1.

Til 8 personer: 3 liter tynd kraft, ¼ kg. skinke, løk, smør, skrælledede poteter, 1 liter melk.

Skinke skjæres i smaa stykker og brunes i en gryte tilkjemmed til par ituskaarne løk, derefter spædes vand paa eller litt tynd kraft tilhjulpe; det kokes derpaa en time og sies saa av. Litt smør eller fett lægges i gryten, de skrælledede poteter skaaret i skiver brunes deri, og derpaa heldes noget av suppen teler skaaret i skiver brunes deri, over, hvori de kokes møre; de stotes saa i stykker og gnis gjennem et dørslag eller en sigt sammen med den øvrige suppe. Det heldes da i gryten sammen med 1 liter melk. I noget av den utrører man litt potetemel som tilsættes naar det kokes, for at suppen kan bli passe tyk. Krydres med salt og hvit pepper og ses med eller uten brød (rugbrød). Har man suppegrønt, gi det en god smag at koke en suppekvast sammen med skinken. Man kan istedetfor potetemel ha litt sagogryn i, men da maa det koke sammen en halv time.

(Fortsættes.)

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi afdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 13.

Pris kr. øre.

For beløp under kr. 3,00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, guitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparat og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRÖPING 1.

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34,
Kal. 7,65 Kr. 36. Jagtvaaben,
Prismeglas, Prislister 50 Øre.
Benekendorff, Berlin-Friedenau.

Tilskjærerkursus 100 kr. Program sendes. Tilskjærerskolen, Nørrebrogade 26, Kjøbenhavn N.

PINGVIN
LÆDEROLJE

for overlær og saaler brukes altid naar en gang prøvet.

Reumatisme
og
Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjør vi ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:

»Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshet. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sygdommen.«

»Helene Persson, Tyärlandsmølle, Sørfjärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.«

Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarenes løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

Deres graa Haar

gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandklare, franske haarmiddel **Jouventine de Junon**. Faas å kr. 3,00 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hovedoplaget **Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.**

Bruk HUDSON'S
SÆPEPULVER

Og gjør Hjemmet vakkert.
A/S Brødrene Lever, Kristiania.

Wood-Milne
GUMMISAALER

paasættes med skruer med følgende hvert par GRATIS. Ingen solution. Ingen skomaker eller læst.

Owesen & Co. A/S

En gros.

Nei!

Nu maa ikke lenger rustflekker findes paa tøiet. »Ibem Tøirust-Tager« fjerner dem alle lekende let uten at skade tøiet. Ingen avskylning nødvendig. Hver draape fjerner en flek. — Faas overalt å 75 øre pr. tube.

Kemisk Fabrik - I. B. Møller - Kristiania.

Amatørfotografer!

Forstørrelser, fremkaldning og kopiering utføres i løpet av 4-5 dage. Utenbys ordre sendes mot efterkrav.

Nils A. Lysell, Schweigaardsgt. 67,
Kristiania.

Averter i Nordens største Ugeblad, ALLERS FAMILIE-JOURNAL.

PHOSPHOR-ENERGON-BILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Phillips
RUBBERS

PHILLIPS' saaler og hæler fabrikeres i England og sælges over hele verden.

Tynde gummiplater med forhøinger til at fæstes paa almindelige saaler og hæler, hvorved der opnaaes fuldstændig beskyttelse mot slit.

Lavet av Phillips' forsteklasses sorte gummi, som er al anden sort eller graa gummi paa markedet overlegen.

Tredobler stovlernes levetid

SAALER OG HÆLER

Damer og Barn ... per sæt
Voksne: lettere Kvalitet ... 4,00
sværere Kvalitet ... 7,00

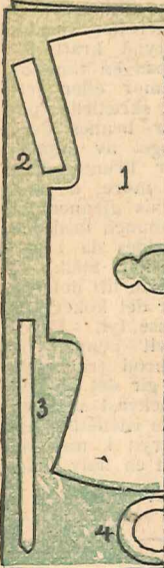
HÆLER ALENE

Damer, kr. 1,50: Voksne, kr. 2,50: 2,00

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tillikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kimonokjole til piker
paa 4-6 aar.

Denne kjole pyntes med pressede læg og krave, ærmeopslag og belte syes av stof i en anden farve. Bellet løses gennem remmer og knapper. Der medgaar 1 m. 20 cm. stof av 90 cm.s bredde.

- Fig. 1. Den halve kittel.
- „ 2. Ærmeopslag.
- „ 3. Belte.
- „ 4. Det halve bærestykke.

Ved tilklipningen lægges mønstrene langsmed stoffet. Midten av kittlen langsmed stoffets brett.

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 13. Pris 15 øre.

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

RAADGIVER
FOR
HUS
OG
HJEM

Navnkundige kirker: St. Pauls kirken i Rom.

Hjemmets fysiognomi.

Igjennem et ansigts træk og linjer kan man ofte gjette sig til, hvad som bor i det menneskelige indre. Paa samme maate gaar det os naar vi betragter de hjem vi kjender. For likesom hvert menneskes ansigt har et uttryk som er særegt for det enkelte individ, har ogsaa hvert eneste av jordens millioner av hjem sit fysiognomi. som, naar vi ser nøiere efter, vil aabenbare hvilken aand som raader ved den hjemlige arne. Og likesom alle levende væseners ydre er forskjellig, er der heller ikke to hjem som er ganske like; for de personer som lever og aander indenfor dets vægges paatrykker det i aarenes løp det stempel som præger hjemmet.

Følger vi de skiftende uttryk, der som haab og frygt, glæde eller sorg kan vise sig paa et menneskes aasyn, da kan vi i et hjem opskage utslag av de samme følelser. Det er som noget usynlig der ligger i hele atmosfæren! Det sitter bak ruten og nikker

ut til os eller slaar os imøte naar vi trær over dørtreskelen.

Det er som om alt hvad der findes i hjemmet efterhaanden blir en del av os selv, og som om stuene og alle de ting vi elsker i dem gir gjenlyd av de forskjellige stemninger som er de raakjende.

Er vi glade og lykkelige, ler alt omkring os. Malerier og billeder smiler os imøte, uret tikker fornøiet paa piedestallen og time-ne flyver som en dans.

Men er der sorg eller bekymring tilhuse, er det som om alt blir trykket av det. Minuttene snegler sig langsomt avsted, uret gaar tilsidst istaa, overalt hviler en trist og sorgfuld stemning, som gjør at man kan føle sig saa ensom og forlatt.

Mange overhører kanskje denne hjemmets sagte hviskning om sorg eller lykke og tænker, at man ialfald maa komme meget ofte i et hjem for at danne sig en mening om live: der. Men det er ikke altid nødvendig; for et oplatt blik og en klar forstand vil hurtig tyde det sprog som andre ikke mener at kunne oversætte.

(Fortsat fra side 21.)
 „Jeg vet det, jeg vet det. Men et menneske som De kan ikke forstaa. Jeg forstaaar det knapt selv. Jeg kan ikke forklare det. Det var vanvid — men nu —”

Med den dypeste fortvilelse malt i sine træk rakte han hændene mot himlen.

Men Lancasters liv var ogsaa blit berøvet et hvert haab om lykke og solskin, og han hadde ikke isinde at skaane ham.

„Ja, nu er det forsent,” sa han bittert — „for- sent for os alle. Jeg kan ikke bli her længer,” sa han og saa paa sit ur. „Hvad er det De vil yite?”

„Alt hvad De kan si mig — hvorfor var Penelope ombord — hvor skulde hun hen?”

„Det skal jeg si Dem.” Og i korte, nøkterne sætninger fortalte han alt hvad der var fore- gaat uten dog at nævne noget om sin kjærlig- hetserklæring til hende.

Derrick sat ganske stille uten at si et ord. Da Lancaster hadde talt ut løftet han hodet, og for første gang fik Lancaster en svak forestilling om hvad det var som hadde bundet Penelope til ham med saa stor en kjærlighet.

Trods det svake uttryk i den altfor store ha- ke og trods hans vakre ansigt saa medtat og yn- kelig ut, var der en barnslig naturlighet over ham og noget ubestemt indtagende i de store, blaa øine som maatte virke tiltrækkende paa en sterk karakter som Penelopes.

„Tak,” sa han enkelt, „det var pent av Dem at komme og fortælle mig dette. Det — hvad De sier hun sa om mig — skal ikke være sagt for- gjæves. Naturligvis elsket De hende selv.”

„Ja.”
 For første gang kom der en brutt klang i den dype stemme som hittil hadde lydt saa skarp og ubarmhjertig.

„Aa, det hele har været en eneste stor feil- tagelse, og nu er det forsent at rette paa den. Gaar De nu? Ja, farvel da, Lancaster. Tænk ikke altfor daarlig om mig. Jeg har vist faat større straf end De mener jeg fortjener. Vil De —”

Idet han rakte haanden frem saa han forbi Lancaster bort til døren som blev aapnet, og et høit skrik lød gjennom værelset:

„Penelope! Penelope!”
 En kvinde i klær som ikke passet hende, med et blekt, forgræmnet ansigt og sorte ringer under øinene, kom ind.

„Ja,” sa hun i en dæmpet, monoton tone, „jeg har læst avisene i eftermiddag og jeg vet at man tror jeg er druknet. Jeg var for medtat til at kunne gi nogen opplysninger. Men, Irvin, hvad er det?”

Irvin Lancaster hadde vendt sig bort, og for første gang i sit liv hulket han høit som et barn. Nu var det Derrick som tok ordet.

„Penelope, jeg vet jeg har været baade en slyngel og en dumrian; men jeg har elsket dig av hele mit hjerte, selv om du vil si at jeg har vist det paa en underlig maate. Lancaster er mer værd end ti slike som jeg. Men nu vil jeg gjøre det eneste jeg kan — gjøre det mulig for dig og ham —”

Penelope stanset ham med en haandbevægelse; hun gik bort til Lancaster og la haanden paa hans arm.

„Vil du gaa nu? Jeg vet du vil forstaa det.” Uten et ord gik Lancaster.

Derefter vendte Penelope sig mot sin mand: „Hvor er Freda Sykes?”

Han møtté hendes øine uten at blunke: „Hos sin søster; hvad der end sker vil jeg aldrig se hende oftere. Det er ogsaa hendes ønske.”

„Det glæder mig oprigtig; det var saa frygtelig at opgi dig for en slik kvindes skyld. Men da du elsket hende og ikke mig —”

En smertelig trækning gik over hendes ansigt. „Jeg var vanvittig. Jeg forstod det ikke før den forfærdelige dagen da jeg saa havet lukke sig over dig. Jeg har ikke set andet siden.” Han for med haanden over øinene. „Da visste jeg at hun ingenting betydde for mig.”

„Er det din alvorlige mening, Derrick?” Hun holdt haanden frem med et svakt, flygtig smil og han drog pusten tungt.

„Penelope, vil du virkelig ta mig tilnaade igjen?”

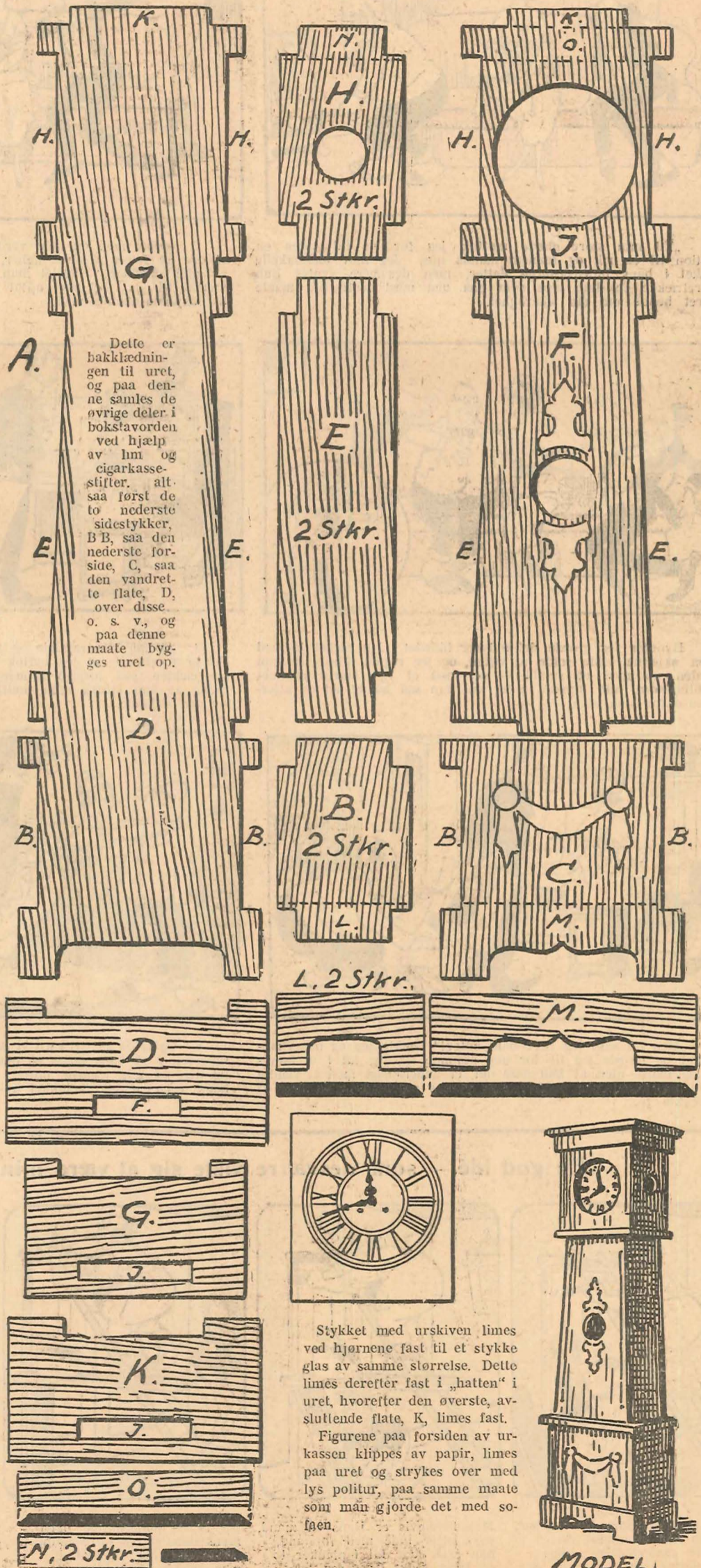
Istedenfor at svare trykket hun sig ind i hans armer og la hodet mot hans bryst.

„Aa, Derrick, jeg er saa træt — og saa glad over at være hjemme igjen.”

Dukkestemøbler i empirestil, laget av cigarkassetræ.

Et ur.

(Se ogsaa nr. 6, 8 og 10.)

Stykket med urskiven limes ved hjørnene fast til et stykke glas av samme størrelse. Dette limes derefter fast i „hatten“ i uret, hvorefter den øverste, avsluttende flate, K, limes fast.

Figurene paa forsiden av ur- kassen klippes av papir, limes paa uret og strykes over med lys politur, paa samme maate som man gjorde det med so- fæen.

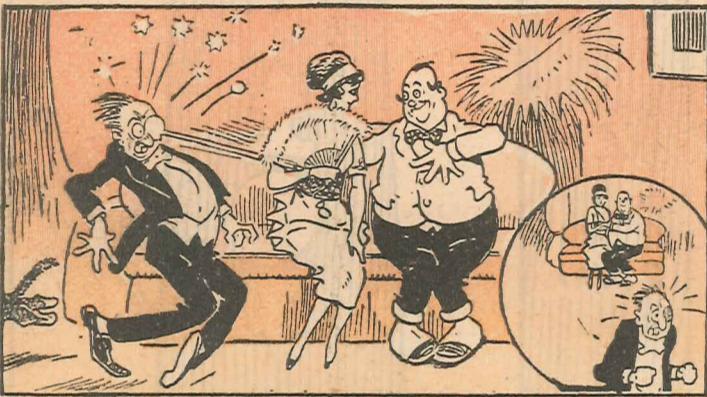
To rivaler paa krigsstien.

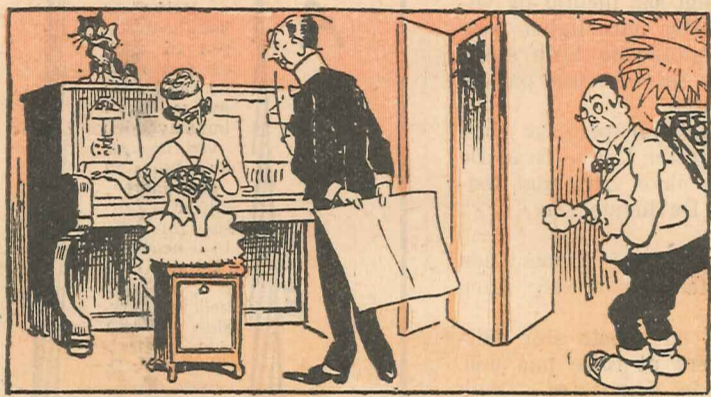
1. „Til min store glæde mottok jeg for en tid siden en invitation til en rik og fornem mands hus. Jeg blev oieblikkelig forelsket i hans billedskjønne datter, men desværre syntes hun at foretrække en dum laps som paa den mest teatraliske maate forsikret hende om sin kjærlighet.

2. „Elsk mig, og hele verden er min!“ læspet han. „Bare et ord av Deres skjønne læber, frøken, og jeg er den lykkeligste av alle dødelige!“ tilføiet han. Hvad han videre sa la jeg ikke merke til da jeg var optat av at anbringe gongong-stokken i den skjønne dames vifte.

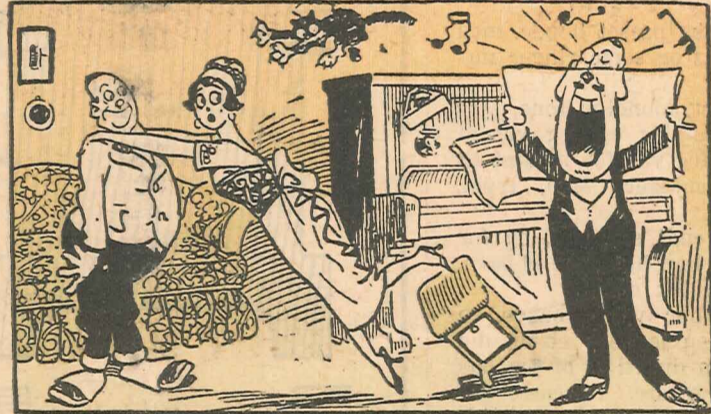
3. Hvorfor jeg gjorde det oplyser billedet. Jeg regnet jo med at den skjønne vilde folde ut viften, og jeg regnet ikke galt: hun slog den op med et smeld — og med et nyt smeld rammet hun tilbederen, min lapsede rival, saa han saa baade sol og stjerner danse for sine øine.

4. At han blev rasende og fjernet sig er bare rimelig, likesom det er forstaelig at jeg indtok hans plads ved den skjønnes side (se cirklen paa forrige billede). Derimot finder jeg det høist urimelig at han straks efter indfandt sig og tilbød at synge en sang for den skjønne.

5. „Men nu skal jeg lære ham noter!“ tænkte jeg og mens lappen stod og gjorde sig til for den skjønne fik jeg fat i et farveskrin og malte uten at han ante det, et underansigt med et vældig gap av en mund paa baksiden av fyrens noteblad. „Nu faar vi se!“ tænkte jeg.

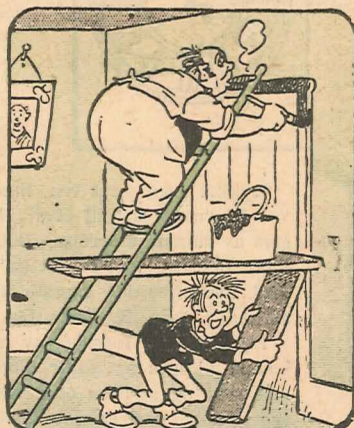

6. Og vi fik se! Hvad vi fik se fortæller billedet: Vi fik se sangeren i al hans glans — med en mund som en laaveport (nemlig den av mig tegnede mund). Og da den skjønne trodde det var hans egen mund, betakket hun sig og blev min — min for evig!“

En god idé — som desværre viste sig at være mindre god.

Den lille Hans som her vi ser, synes ei det morsomt er at holde malerpotten svær, mens mester maler her og der.

Men heldigvis er Hans en mand, som sitter inde med forstand, han rask faar fat i planker to og lager kvikt derav en bro.

Nu broen malerpotten bar, mens Hans sig en forfriskning tar, og mester aner ingenting, men maler flittig sine ting.

Dog her man ser, hvordan det gik: en tragisk ende alting fik. Og den idé med broen her vil Hans vist aldrig bruke mer.

Smaapluk.

Poesi og prosa.

Manden (paa utflugt i sachsisk Schweiz: „Jeg føler mig som en nyfødt naar jeg reiser i en saan herlig natur!“
Konen: „Ja, jeg har nok lagt merke til det! Hver tredje time skal du jo ha noget at drikke!“

Prompte opfyldelse.

Hun: „Vil du følge mig til verdens ende?“
Han: „For et spørsmål, elskede! Kelner, bring mig togruten!“

Negligé.

Herr Jobbesen: Men kjære kone, du har jo ikke en eneste diamant-ring paa fingrene; det gaar ikke an at gaa omkring i negligé paa denne tid av dagen; der kan jo komme besøk hvert oieblik!“

Gjesten (ærgelig): „Kelner, hvor mange ganger har jeg ropt paa Dem nu?“
Kelneren: „Det maa De virkelig selv holde regnskap med! Jeg har andet at bestille!“

Foredragsholderen: „Ja, mine kjære tilhørere, i Kina regnes et menneskeliv ikke for meget: hvis en rik kineser er dømt til døden kan han let for betaling faa en anden til at dø for sig. Jeg har personlig truffet mange fattige stympere som lever av at være stedfortrædere paa den maaten.“

En mand skrev til sin ven:
„Kjære Georg! Er du død eller er du levende? Hvis du er levende saa send mig de 20 kronene du skylder mig. — Herman.“
En uke efter fik han følgende svar:
„Kjære Herman! Jeg er død og de 20 kronene gik med til hjelp til begravelsen!
Georg.“

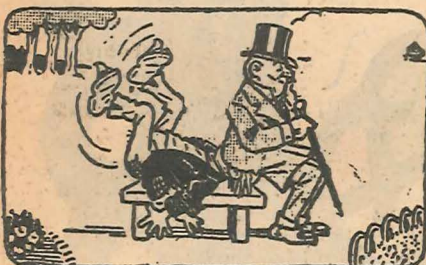
Hvad der kan hælde, naar man sovner paa en bænk.

En meget elegant og en mindre elegant herre hadde sat sig paa samme bænk. Hver av dem benyttet den anden som rygstø.

Den elegante reiste sig for at nyde bedre den herlige utsigt. Den mindre elegante som sov, mistet derved balancen og faldt bakover.

Da den elegante derpaa satte sig igjen, gikk det utover den mindre elegantes hode. Det kan være risikabelt at falde isøvn paa en bænk uten fast rygstø!

Kromatiske, diatoniske og Wiener harmonikaer.
Med 10 tangenter, 2 basser M. 86,—
— 21 — 8 — 160,—
— 31 — 12 — 420,—
— 44 — 48 — 1050,—
— 56 — 80 — 1850,—
— 70 — 80 — 2300,—
saavel som 1, 2, 3, 4 og 5 radede tyske, italienske, Wiener og Bozener harmonikaer med indtil 120 basser efter katalog fra
Neuenrade nr. 10,
Robert Husberg, Tyskland.

200 % fortjeneste!!!
Et hefte med 130 fine frimerker, pris under hvert, til samlet verdi kr. 15.00, selges af mig for kun kr. 5.00 + porto. Mange gode merker, f. eks. Togo, Eupen, Wallis, Kamerun. Ny stor prisliste gratis mot porto. **O. Halvorsen,** Jac. Aallgate, Christiania, etabl. 1893.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

Tegn Abonnement paa Nordisk Mønster-Tidende.

Pris 35 øre pr. nummer.

2 kr. pr. kvartal.

Chesebrough's Vaseline

OG DETS PRÆPARATER SAA SOM: COLD CREAM, PARFUMERET VASELINE, KAMFER-VASELINE CREAM, IS KAMFER og MANGE ANDRE

Gør Huden fin og blød

Bemærk Kløveblad-Varem. F. M. Gethmann, København, Danmark.

Korpulens, fedme fjerner Dr. Hoffbauers lovbeskyttede **avmagrings-tabletter.** Fuldstændig uskadeligt og mest virkningsfulde middel uten overholdelse av diæt. Ingen skjoldbruskirtler. Ingen avføringsmiddel. Brochure paa forlangende. Pris for komplet kur 150 M. og 210 M. inkl. porto og utførselsomkostninger mot forutbetaling eller pr. efterkrav. **Elefant-Apotheke, Berlin A. 79, Leipziger Str. 74 (Dönhofpl.)**

En lønrende bifortjeneste

faar man ved fiskeri. Bedste og billigste redskaper, saasom: monterede og umonterede fiskenet, store og smaa garnruser, metaltraadruser, opholdsrum for skaller, stangnet, hvirvler, vad m. m. faas ved direkte indkjøp fra

Albert Engstrøms Fiskeredskapsfabrik, Falun Sverige, Rt 772. Forlang illustr. priskurant nr. 54. Sendes gratis og franko.

Køb i Tide!
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 „ „ „ 3.—
150 „ „ „ 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 „ „ „ 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
Frimærkebørsen, KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

750 kr. om maaneden!
Tjentes av mine agenter i aaret 1920 paa forhandling av moderne kobberbroscher i forskjellige mønstre, pris pr. dusin kr. 12.00, 2 dusin kr. 20.00 fragtfrit til Norge, naar mindst 5 kr. følger ordren, resten pr. efterkrav. Bestil idag fra **A. H. Thorén, Kyrkogårdsgatan 16, Brobo.**

MUSIK- instrumenter, bedste Kvalitet. Katalog mod Indsendelse af 50 Øre. **Jul. Heinr. Zimmermann, Leipzig. Querstr. 26/28.**

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

FOLKEMUSEETS LOTTERI.

23. trekning 9. April.

Gevinster:

Verdi:

Villa	kr. 25000.00
Villa	„ 12000.00
Møbement ..	„ 7000.00
Sølv	„ 4200.00
Piano	„ 2800.00
Sølv	„ 1000.00
4994	„ 28000.00
5000 Gev. .	kr. 80000.00
5000 ekstra	„ 50000.00
10000 Gev. .	kr. 130000.00
20000 lodder	kr. 200000.00

Lodder à 1 krone hos kommisjonærer eller pr. post. Returporto 15 øre, trekningsliste 15 øre.

Før **kr. 10.00** sendes 10 lodder og trekningsliste portofrit. Adr.: **Folkemuseets Lotteri, Bygdø.**

Ingen Utsettelse!

Spareseidler vokser

En av Handelsbankens spareseidler koster 5 kroner. Den dag den kjøpes begynner den at vokse. Om nogen aar er den værd 6 kroner, saa 7, 8, 9 og 10.

Den kan indløses i Handelsbanken naarsomhelst. De behøver penge, men lar De den staa, vokser den til det dobbelte.

Spareseidlene kan faas ved alle Handelsbankens kontorer for kr. 5, eller pr. post for kr. 5.30. (Spareseidler for større beløp kan ogsaa faas).

Send os Deres adresse idag og vi skal sende Dem vor brosjyre 10 kroner for 5.

Spar mest mulig. Kjøp flest mulige spareseidler.

De vokser.

Handelsbanken
DEN NORSKE HANDELSBANK

Kristiania: Kirkegt. Brogt. Schous pl. Bergen, Trondhjem, Kristiansund N.

Løvsag og Træskjævervæktøi og Materialer.
Bøker i stort utvalg. Prislister gratis.
Ulrick Riedl, Bodø.

50 centimeter (1/2 meter) nyt haar.

Da mit haar til min sorg, for tre aar siden, paa grund av skeldannelse i hovedbunden, begyndte at falde av, prøvede jeg

Hämoes Haar-Kultur.

Mit haar, som før krigen var 45 centimeter langt, er nu efter 3 aars anvendelse av nævnte haar-kultur vokset

50 centimeter, et for mig lykkelig og tilfredsstillende resultat.

Fru E. Arentoft, Bredgade 8, København K.

Prisen er pr. flaske **kr. 3³⁵.**

3 flasker sendes portofrit. Beløpet kan ogsaa indsendes i frimerker. — Faas over hele den civiliserede verden hos d'hr. apothekere, parfumerier og drogeriforretninger samt direkte fra:

Hämoes Generaldepot.

Tag ikke feil, naar De kjøper **CHAMPO-PULVER**

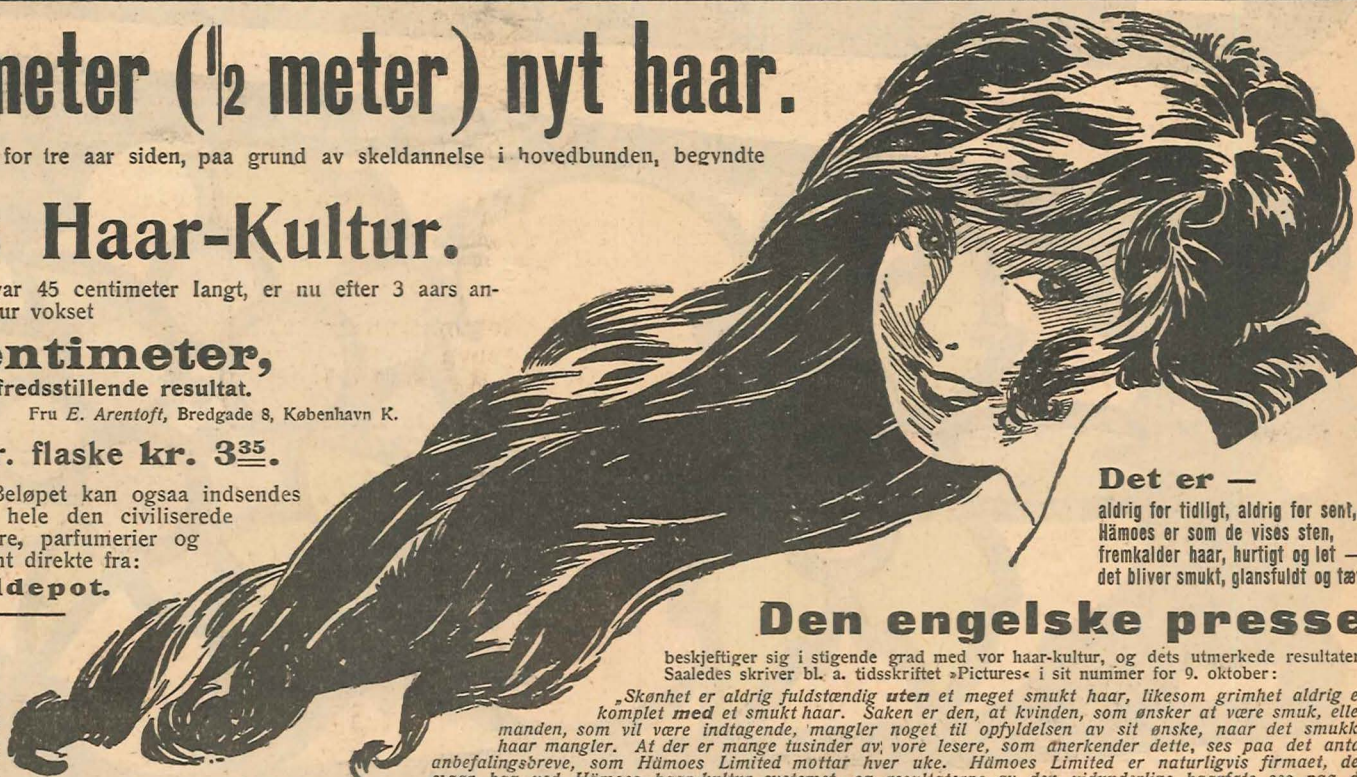
Hämoes haarrensingskultur i pulverform til haarvask har forlangst overgaaet alt paa dette omraade. Diskret parfumeret med vor verdenssukces The Flowers Dream, derfor millionsalg over hele verden. **Pris 30 øre pr. stk.**

Hämoes L^{td}. London,

for Norge: A/S Hämoes Generaldepot.

Skippergaten 14, Kristiania.

Telef.: 3270.

Det er — aldrig for tidligt, aldrig for sent, Hämoes er som de vises sten, fremkalder haar, hurtigt og let — det bliver smukt, glansfuldt og tæt.

Den engelske presse

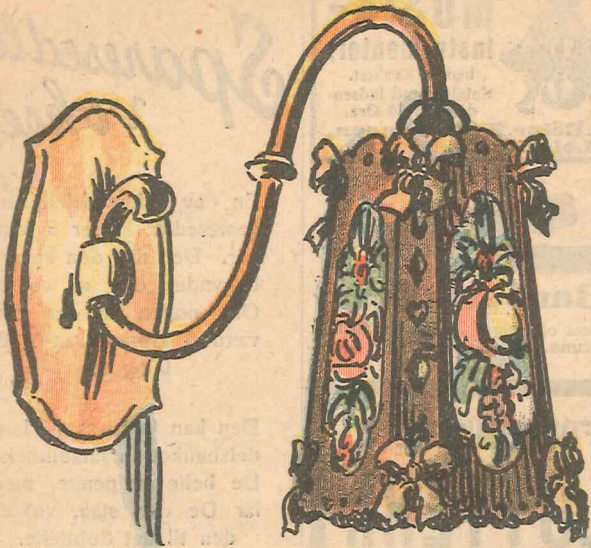
beskjeftiger sig i stigende grad med vor haar-kultur, og dets utmerkede resultater. Saaledes skriver bl. a. tidsskriftet »Pictures« i sit nummer for 9. oktober:

»Skonhet er aldrig fuldstændig uten et meget smukt haar, likesom grimhet aldrig er komplet med et smukt haar. Saken er den, at kvinden, som ønsker at være smuk, eller manden, som vil være indtagende, mangler noget til opfyldelsen av sit ønske, naar det smukke haar mangler. At der er mange tusinder av vore lesere, som anerkender dette, ses paa det antal anbefalingsbreve, som Hämoes Limited mottar hver uke. Hämoes Limited er naturligvis firmaet, der sjaar bag ved Hämoes haar-kultur systemet, og resultatene av den vidunderlige haarføte ses paa de hundreder av kvinder og mænd, som kan gjøre fordring paa skonhet og indtagethet som følge av regelmæssig bruk av denne vidunderlige haar-kultur.»

Indehaveren av det verdenskjendte firma: The Atlas Safety Petrol Filler & Co., Cap. A. C. French Brewster, New Bond Street, London, skriver til os:

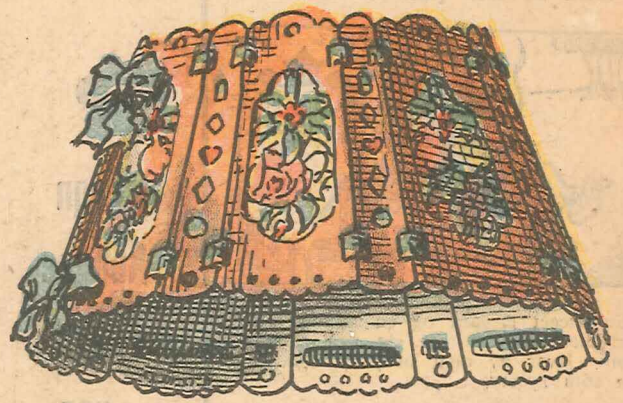
»Det glæder mig at kunne erklære, at den flaske av Deres patent haarføte (kultur), som De har sendt undertegnede, har haft den mest enestaende virkning, fuldstændig standset haaravfald og bragt haarbunden i den bedste condition.»

Lampeskjermer i papirmosaik med blomster-og frugt-transparent.

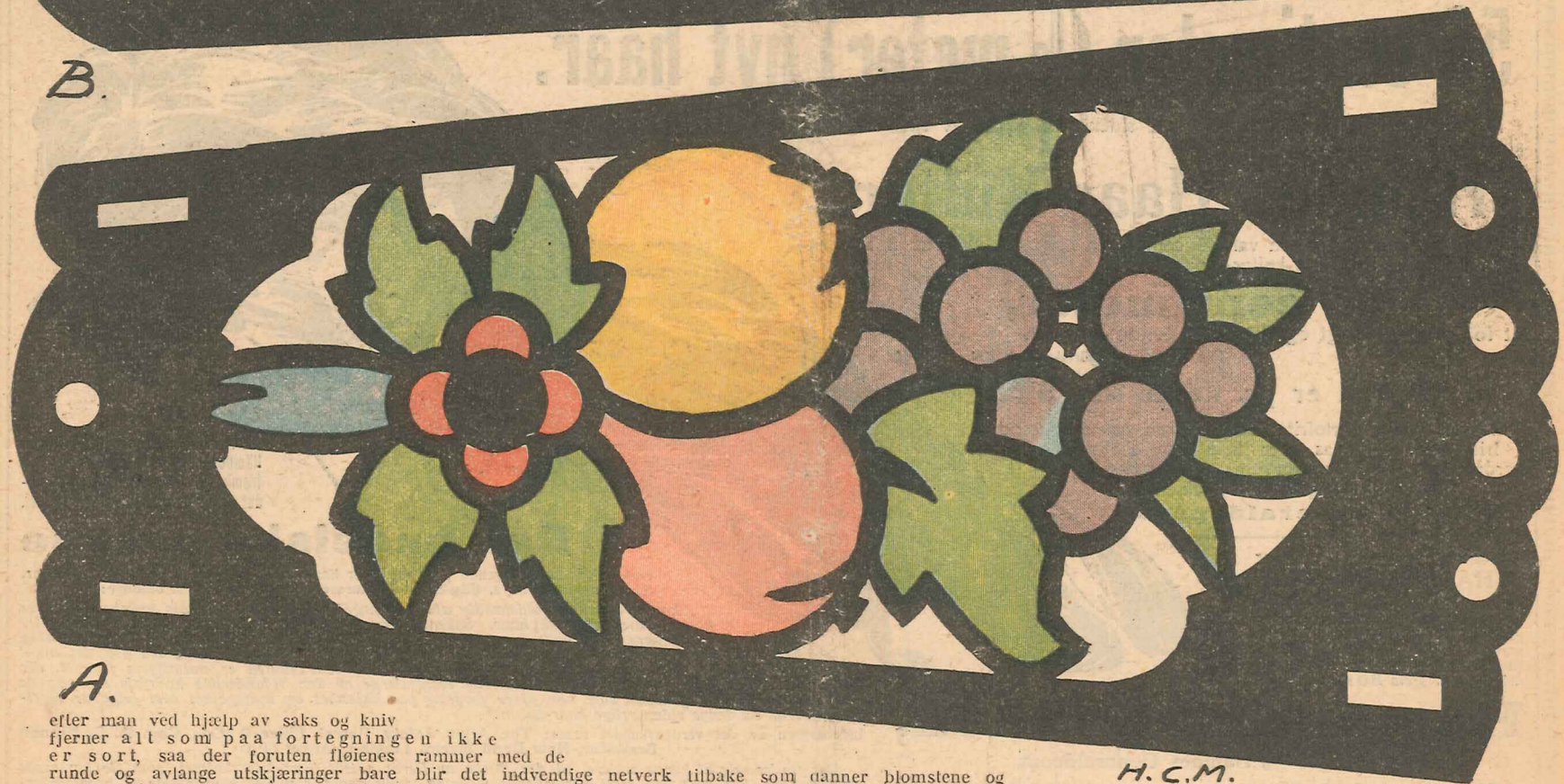
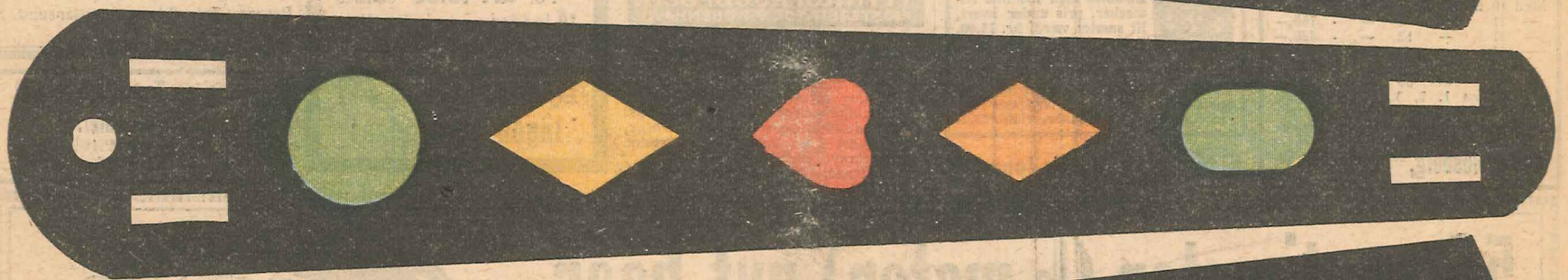

Transparente lampeskjermer til bordlampen eller pianolampen er av stor dekorativ virkning og noget som forøger interessen ved dem er at de paa langt nær er saa vanskelige at lage som det ved et flygtig blik ser ut til. Et forsøk med hosstaaende materiale vil hurtigt overbevise en om det. Man kan lage smaa pianolampeskjermer eller større bordlampeskjermer eller begge deler, ganske som man ønsker; til de større skjermes bruker man bare flere av de fløier hvorav skjermene dannes ved sammenføring av skiftevis en bred (A og C) og en smal (B) fløi. Bemerk at baade de brede og de brede fløier skal vende de smale ender ned. Sammenføiningen sker ved hjælp av kulørte silkebaand som trækkes gjennom de avlange aapninger oppe og nede paa fløiene.

Forøvrig er fremgangsmaaten den at man kalkerer fløiene av paa pap som paa den andre siden er overtrukket med guldpapir, glanspapir eller lign., hvor-

MODEL.

A.

efter man ved hjælp av saks og kniv fjerner alt som paa fortegningen ikke er sort, saa der foruten fløienes rammer med de runde og avlange utskjæringer bare blir det indvendige netverk tilbage som danner blomstene og frugtene, idet man passer paa ikke at gjøre ribbene i netverket for spinkle. Med fortegningen som veiledning klæber man derefter glanspapir av forskjellig farve over netverkets aapninger saa der der dannes forskjelligfarvede blomster og frugter, og tilsidst overtrækkes hele fløien paa samme side som glanspapistykkene sitter, med hvitt silkepapir. Det er denne side som blir den indvendige side i den færdige skjerm, mens den ensfarvede guldpapirsiden vender ut.

H.C.M.